

ДЖУЛИ ГАРУД

ТАНЦ В СЕНКУТЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖУЛИ ГАРУУД ТАНЦ В СЕНКИТЕ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Компютърен специалист по професия, Джордан Бюканън живее скучно. От еднообразието за кратко я откъсва сватбата на брат ѝ с най-добрата ѝ приятелка. На тържеството обаче се появява неканен гост от страна на семейство Макена — ексцентричен професор по средновековна история. Той предупреждава, че от векове между двата шотландски клана, които се сродяват в момента, има непреодолима вражда. Намесени са любов, изневери, убийства и откраднато съкровище. Ноа Клейборн — близък семеен приятел и всеизвестен любимец на жените, обвинява Джордан, че е попаднала в плен на сивото и монотонно ежедневиe. Джордан поема хвърлената ръкавица. Тя решава да напусне комфортния си свят и да защити доброто име на фамилията си. Младата жена заминава за тихото и спокойно Серенити. Но се оказва, че малкият град също може да крие големи тайни. Джордан осъзнава, че е попаднала на неподходящото място в неподходящия момент. Превръща се в заподозряна за убийство и мишена едновременно. Но както обикновено, Ноа е там, където има неприятности и хубави жени.

ПЪРВА ГЛАВА

Едва ли някой би могъл да нарече тази сватба скромна. В църквата имаше седем шаферки, седмина шафери, трима разпоредители, две момчета за олтара, трима четци и толкова оръжия, че можеха да пометат половината паство. Всички, с изключение на двама от шаферите, бяха въоръжени.

Федералните агенти никак не бяха във възторг от насъбралото се множество, но знаеха, че е безсмислено да се оплакват. Бащата на жениха — съдия Бюканън, за нищо на света не би пропуснал щастливото събитие, независимо от множеството смъртни заплахи, които бе получил. Той се намираше по средата на дело за изнудване в Бостън и федералните агенти, които го охраняваха, щяха да продължат задачата си до окончателното приключване на процеса и произнасянето на присъдата.

Църквата бе препълнена. Фамилия Бюканън беше толкова многобройна, че някои от членовете ѝ се бяха смесили с гостите от страна на младоженката. Повечето бяха дошли от Бостън в малкия град Силвър Спрингс, Южна Каролина, но имаше неколцина братовчеди, пристигнали чак от Инвърнес, Шотландия, за да отпразнуват бракосъчетанието на Дилън Бюканън и Кейт Макена.

Младоженецът и булката бяха безумно щастливи, но сватбата им никога нямаше да се състои, ако не беше Джордан, сестрата на Дилън. Кейт и Джордан бяха най-добрите приятелки и споделяха една стая в колежа. Първия път, когато Джордан заведе Кейт в семейния дом в Нейтънс Бей, всички роднини се бяха събрали да празнуват рождения ден на баща ѝ. Джордан със сигурност нямаше сватовнически намерения и определено не подозираше за искрата, пламнала между Кейт и Дилън. Когато няколко години по-късно тази искра се разгоря в буен пламък и двамата се сгодиха, никой не беше по-изненадан или по-развълнуван от самата нея.

Сватбеното тържество бе грижливо планирано до най-малката подробност. Също като Кейт и Джордан беше страхотен организатор,

затова ѝ бе поверена отговорната задача по украсата на църквата. Трябваше да се признае, че Джордан се бе престарала малко. Цветя имаше навсякъде — и отвън, и вътре в църквата. Бледорозови рози и кремаво бели магнолии се виеха от двете страни на пътеката, а нежното им ухание посрещаше пристигащите гости. Високите дървени врати бяха украсени с изящни венци, изплетени от розови и бели рози, сред които се гушеха дъхави бели цветчета, привързани с обрамчени с дантела сатенени панделки. Джордан сериозно обмисляше идеята да боядиса вратите, но в последния момент осъзна, че прекалява и се отказа.

Кейт бе помолила приятелката си да се погрижи за музиката и тук Джордан отново беше надминала себе си. Първоначално смяташе да наеме за церемонията пианист и певица, но накрая ангажира цял оркестър, състоящ се от цигулки, пиано, флейта и два тромпета. Откъм балкона, където бяха разположени музикантите, звучеше творба на Моцарт. Щом шаферите на младоженеца се подредяха от двете страни на олтара, музиката трябваше да спре; щяха да прозвучат тромпетите, гостите да се изправят на крака и пицната церемония щеше да започне.

Младоженецът и младоженката чакаха в помещението за преобличане във вестибюла. Определеният час бе настъпил. Тромпетите вече трябваше да са възвестили началото на тържествения обред, но все още мълчаха. Кейт изпрати Джордан да разбере защо се бавят.

Прекрасната музика на Моцарт заглуши шума от изскърцването на дървената врата, когато Джордан надникна в църквата. Зърна един от федералните агенти да стои на пост отляво в нишата на помещението, но се опита да не обръща внимание на присъствието му. Помисли си, че едва ли са необходими допълнителни телохранители, като се имат предвид представителите на закона и реда сред членовете на семейството ѝ. От шестимата ѝ братя двама бяха агенти на ФБР, един — федерален адвокат, друг се обучаваше за морски тюлен, един беше полицай, а най-малкият — Закъри, бе в колежа и още решаваше коя от сферите на закона и реда го привлича повече. До самия олтар щеше да стои Ноа Клейборн, близък приятел на семейството и отново агент от ФБР.

Но агентите, които охраняваха баща ѝ, не се интересуваха колко други имаше наоколо. Работата им беше съвсем ясно и строго определена и те нямаше да позволят на церемонията да отвлече вниманието им. Накрая Джордан реши, че присъствието им означава сигурност, а не неудобство. Най-добре беше да се концентрира върху сватбата и да престане да се тревожи.

Видя един от братята си да си проправя бавно път към дъното на църквата. Беше Алек, кумът на Дилън. Младата жена се усмихна. Алек не бе взел участие в подготовката на венчавката. Работеше под прикритие, но за случая бе подстригал косата си, което със сигурност беше голям жест от негова страна. Обикновено работата му изискваше да изглежда като сериен убиец. Джордан едва го позна, когато предишната вечер се бе появил на репетицията. Сега Алек се спря да поговори с охраната. Тя махна, за да привлече вниманието му и му даде знак да излезе в коридора.

— Защо се бавят? — шепнешком попита, когато вратата се затвори зад него. — Вече е време.

— Дилън ме изпрати да кажа на Кейт, че ще започнем след две минути — отвърна той.

Яката на Алек се бе обърнала и тя се пресегна, за да я оправи.

— Цялата ти яка се е омачкала — смъмри го Джордан, преди той да попита. — Престани да се въртиш.

Когато намести вратовръзката му, тя отстъпи назад. „Алек наистина се е издокарал“, помисли си сестра му. Най-странното беше, че съпругата му — Регън, го обичаше независимо от външния му вид. Любовта прави странни неща с хората, мъдро заключи Джордан.

— Да не би Кейт да се тревожи, че Дилън ще избяга? — Закачливите пламъчета в очите му издадоха, че се шегува. Все пак бяха закъснели само с две минути.

— Едва ли — отвърна Джордан. — Тя си тръгна преди пет минути.

Брат ѝ поклати глава.

— Не е смешно — ухили се и добави: — Трябва да се връщам.

— Почакай. Все още не си ми обяснил защо чакаме. Нещо не е наред ли?

— Спри да се тревожиш. Всичко е наред. — Обърна се, за да влезе в църквата, но внезапно спря. — Джордан?

— Да?

— Изглеждаш страхотно.

Думите му щяха да бъдат чудесен комплимент за един брат, който никога не правеше комплименти, ако Алек не изглеждаше толкова изненадан от гледката.

Тя отвори уста, за да му отвърне подобаващо, когато вратите на църквата се разтвориха със замах и Ноа Клейборн влетя задъхан, докато оправяше вратовръзката си.

Този мъж никога не можеше да остане незабележим. Жените го обожаваха и Джордан трябваше да признае, че напълно ги разбира. Висок, с атлетично телосложение, приветлив и красив — той беше мъж в пълния смисъл на думата и мечта за всяка жена. Пясъчно русата му коса сякаш винаги се нуждаеше от подстригване, а когато се усмихваше по неустоимия си начин, в пронизващите му сини очи искряха дяволити пламъчета.

— Закъснях ли? — попита той.

— Не, всичко е наред — успокои го Алек. — Добре, Джордан, сега вече можем да започваме.

— Къде беше? — раздразнено го попита тя.

Вместо отговор, той я огледа набързо, усмихна се и последва брат ѝ в църквата. Младата жена едва сдържа недоволството си. Сигурно е бил с жена, реши. Беше непоправим.

Трябваше да се вбеси, но вместо това се засмя. Да бъдеш толкова освободен, без всякакви задръжки... Джордан не можеше да си представи подобно усещане. Но Ноа определено го познаваше.

Тя се върна забързано в стаята за преобличане, бутна вратата и каза:

— Време е.

Кейт ѝ махна да приближи.

— Защо се забавиха? — попита младоженката.

— Заради Ноа. Току-що дойде. Ако трябваше да гадая, бих казала, че е бил с жена.

— Няма защо да гадаеш — прошепна Кейт. — Сигурно е. Няма представа какъв женкар е, докато не го видях с очите си. Снощи след репетицията изчезна от вечерята в компанията на три от шаферките ми. Когато тази сутрин се появи в църквата и трите имаха вид, сякаш цяла нощ не са мигнали.

Джордан скръсти ръце и огледа стаята, опитвайки се да отгатне кои са изчезналите шаферки.

— Истинско безобразие от негова страна — отбеляза тя.

— О, вината не е негова — възрази приятелката ѝ. — Те тръгнаха с голям ентузиазъм.

Нора, лелята на Кейт, обяви, че ще излязат, щом чуят тромпетите, след което се зае да ги подрежда.

Кейт даде знак на Джордан да дойде по-близо.

— Искам да те помоля за една услуга. Доста трудна.

Трудна или не, това нямаше значение. Кейт беше готова на всичко за Джордан и нямаше нещо, което Джордан не би направила, за да ѝ помогне.

— Само кажи.

— Моля те, ще се постарая ли Ноа да се държи прилично?

Е, май все пак имаше такова *нещо*. Джордан пое дълбоко дъх и прошепна:

— Молиш ме за невъзможното. Никой не е в състояние да го контролира. Ще е по-лесно да обучиш мечка да работи с компютър. Ако ми възложиш такава задача, сигурно ще се справя. Но Ноа? Стига, Кейт...

— Всъщност се тревожа за Изабел. Забеляза ли как се беше лепнала за него по време на репетицията?

— Затова ли го определи за мой кавалер по време на сватбата? За да държа малката ти сестричка далеч от него?

— Не — поклати глава Кейт. — Но след като миналата вечер видях как се държа Изабел, се радвам, че съм го направила. Не я обвинявам. Ноа е истински чаровник. Мисля, че той е най-сексапилният мъж, когото съм срещала, разбира се, с изключение на Дилън. Излъчва някаква особена харизма, не смяташ ли?

— О, да — кимна приятелката ѝ.

— Не ми се ще Изабел да се превърне в поредната КПНК — продължи Кейт. — А и не искам повече внезапни изчезвания от сватбеното ми празненство.

— Какво е това КПНК?

Кейт се ухили.

— Клуб на почитателките на Ноа Клейборн.

Джордан прихна.

— Ти сякаш си единствената жена, която е имунизирана срещу неговия чар. Той се отнася с теб като със сестра — отбеляза Кейт.

В този момент леля Нора плесна с ръце.

— Внимание, време е да вървим!

Кейт сграбчи ръката на Джордан.

— Няма да помръдна, докато не ми обещаеш!

— О, добре. Ще го направя.

Тромпетите изсвириха отново. Тъй като Джордан трябваше да мине първа по пътеката към олтара, беше нервна и стискаше букета с две ръце. В семейството си винаги се бе славилa като непохватна, но този път твърдо бе решила, че няма да се спъне. Щеше да се концентрира и внимателно да измине всяка стъпка.

Застана на прага в очакване, докато не чу шепота на леля Нора:

— Тръгвай!

Младата жена пое дълбоко дъх и запристъпва бавно по пътеката. Ноа я чакаше, застанал пред олтара. Когато измина половината разстояние, той я пресрещна. Изглеждаше невероятно в смокинг. Тя се отпусна. Никой не й обръщаше внимание. Всички погледи — поне всички женски погледи — бяха вперени в Ноа.

Джордан погледна усмихнатото му лице и го улови под ръка. За частица от секундата надникна в очите му и видя закачливите пламъчета.

О, боже, предстоеше й тежка задача!

ВТОРА ГЛАВА

Церемонията беше красива. По бузите на Джордан се стичаха сълзи, докато брат ѝ и най-добрата ѝ приятелка си разменяха брачните клетви. Помисли си, че едва ли някой е забелязал зачервените ѝ очи, но когато улови под ръка Ноа, за да излязат от църквата, той се наведе и прошепна:

— Ревла.

Разбира се, че беше забелязал. Той никога нищо не пропускаше.

След традиционните снимки шаферите и шаферките се разделиха и Джордан потегли към залата за сватбения прием в компанията на младоженеца и младоженката. Със същия успех би могла да се вози върху капака на колата — те едва ли биха забелязали. В момента на света не съществуваше никой друг.

Кейт и Дилън влязоха първи в кънтри клуба, а Джордан остана отпред на стъпалата, за да изчака останалите гости.

Вечерта беше красива, но във въздуха се усещаше лек хлад — необичайно за Южна Каролина по това време на годината. Високите френски прозорци на балната зала бяха отворени към страничната тераса. Масите бяха застлани с дълги бели ленени покривки, върху които проблясваха свещи и сребърни купи с рози и хортензии. Джордан не се съмняваше, че приемът ще е великолепен, а храната — превъзходна. Вече бе опитала някои от блюдата, избрани от Кейт. За гостите щеше да свири отличен оркестър, макар че тя не възнамеряваше да танцува. Денят беше дълъг и се чувстваше изцедена. Хладният полъх, нахлул откъм терасата, я накара да потръпне. Разтри голите си рамене, за да се стопли. Харесваше розовата си рокля без презрамки, но тя определено не бе предназначена да стопля тялото.

Студът не беше единственото, което я притесняваше. Контактните ѝ лещи я подлудяваха. За щастие бе пъкнала в джоба на смокинга на Ноа очила, кутийка за лещи и червило. Колко жалко, че не се бе сетила да си вземе жилетка.

Джордан чу смях и се извърна. Видя Изабел, по-малката сестра на Кейт. Беше хванала под ръка Ноа и се облягаше на рамото му. О, боже, започваше се.

Изабел беше руса и синеока красавица, обаче и Ноа не ѝ отстъпваше по хубост. Приличаха си и въпреки че той се извисяваше доста над нея, биха могли да минат за роднини. Е, доста неуместно предположение, реши Джордан, особено като се имаше предвид колко дръзко флиртуваше младото момиче. Тя беше толкова невинна. Но Ноа не беше. Сестрата на Кейт бе едва на деветнайсет и съдейки по обожанието, което струеше от очите ѝ, беше напълно покорена от чара му. Трябваше обаче да признае, че Ноа не я окуражаваше. Всъщност той почти не ѝ обръщаше внимание. Вместо това слушаше напрегнато какво му говори Закъри, най-младият от семейство Бюканън.

— Бау!

Джордан не усети някой да приближава и се стресна. Брат ѝ Майкъл я смушка отстрани в ребрата и се изпъчи гордо до нея, ухилен като малоумен. Когато беше дете, много обичаше да се промъква зад нея и сестра им Сидни и да им изкарва ангелите. Пронизителните им писъци му доставяха огромно удоволствие. Джордан смяташе, че вече е надраснал ужасните си навици, но явно понякога, когато беше край нея, отново се вдетиняваше, превръщайки се в някогашното дразнещо хлапе. Всъщност, като се замислеше, май всичките ѝ по-големи братя се вдетиняваха, когато бяха с нея.

— Какво правиш тук? — попита я Майкъл.

— Чакам.

— Това го забелязах. Кого или какво чакаш?

— Останалите шаферки, но най-вече Изабел. Имам задачата да я държа по-далеч от Ноа.

Майкъл се обърна и огледа групичката в подножието на стъпалата. Изабел практически се бе залепила за Ноа.

— Виждам, че постигаш голям успех — усмихна се брат ѝ.

— Толкова мога.

Той се засмя, докато наблюдаваше Изабел. Тя най-после успя да привлече вниманието на Ноа. Цялото ѝ лице бе пламнало.

— Според мен тук имаме типична тройка — дълбокомислено заключи Майкъл.

— Моля?

— Погледни ги. Изабел изпива с очи Ноа. Закъри изпива с очи Изабел; а за страховития поглед на онази жена там, която дебне Ноа като ягуар вечерята си, трябва да кажа, че не само го изпива, направо ще го глътне. — Майкъл сви рамене и добави: — Всъщност са четворка.

— Няма никаква тройка, нито четворка, нито десеторка — възрази Джордан.

— Според мен десеторката се нарича оргия. Чувала ли си тази дума?

Тя не обърна внимание на заяждането му. В момента вниманието ѝ бе изцяло привлечено от Закъри. Той правеше всичко възможно Изабел да го забележи. Джордан нямаше да се изненада, ако опиташе и със задни салта.

— Колко тъжно — поклати глава тя.

— Зак ли имаш предвид?

Тя кимна.

— Разбирам го — отбеляза Майкъл. — Изабел е страхотна. Тяло, лице... без съмнение тя е...

— На деветнайсет, Майкъл. Тя е на деветнайсет.

— Да, знам. Твърде малка е за Ноа и мен, а тя си мисли, че е твърде голяма за Зак.

Колата на родителите ѝ спря пред входа на клуба. Докато се изкачваха по стъпалата, Джордан забеляза, че телохранителят вървеше точно зад гърба на баща ѝ. Още един крачеше забързано отпред.

Майкъл сръга сестра си.

— Не се тревожи за охранителите.

— А ти не се ли тревожиш?

— Може би малко. Процесът продължава вече твърде дълго и свикнах със сенките на татко. След две седмици ще произнесат присъдата и всичко ще свърши. — Той отново я сръга. — Опитай се тази вечер да не мислиш за това, става ли?

— Добре, става — обеща тя, докато се питаше как ще го направи.

— Трябва да започнеш да се забавляваш — продължи да я наставлява брат ѝ, видял угрижената ѝ физиономия. — След като продаде компанията си и направи богати всички нас, акционерите, сега си свободна и без ангажименти. Можеш да правиш каквото си поискаш.

— Ами ако не зная какво искам?

— С времето ще разбереш. Навярно ще останеш в бизнеса с компютри, не е ли така?

Джордан наистина не знаеше какво ще прави. Предполагаше, че ще бъде жалко да пропилее познанията и опита си, ако не продължи да работи с компютри. Тя беше една от малкото жени, открояващи се в света на компютърните технологии. Беше започнала като служител в голяма корпорация, но накрая основа собствена компания, а с помощта на семейните инвестиции я превърна в златна мина, постигайки изключителен успех. Последните няколко години бе работила без почивка. Но когато друга компания ѝ предложи да купи нейната на невероятна цена, Джордан не се поколеба да я продаде. Чувстваше се неудовлетворена и готова за промяна.

Младата жена сви рамене.

— Може би ще се заема с консултантска работа.

— Знам, че вече имаш много предложения — рече Майкъл, — но по-добре си дай малко почивка, преди да се захванеш с нещо друго. Отпусни се и се забавлявай. Наслади се на живота.

Тази вечер принадлежи на Дилън и Кейт, напомни си тя. Утре щеше да се тревожи за бъдещето си.

Сякаш цяла вечност бе нужна на Ноа, за да се изкачи по стъпалата. Постоянно го спираха приятели и членове на семейството.

— Защо не влезеш вътре? — подкани я Майкъл. — И спри да се тревожиш за Ноа. Той знае как да се справи с Изабел. Няма да направи нищо неуместно.

Майкъл беше прав за Ноа, но едва ли можеше да се каже същото и за Изабел.

— Ще отидеш ли да я отведеш? Заведи я вътре.

Нямаше нужда да повтаря молбата си. Брат ѝ бе прекосил терасата, преди портиерът да ѝ отвори вратата.

В крайна сметка нямаше защо да се прави на куче пазач. Както Майкъл бе предрекъл, Ноа се държеше като истински джентълмен. Въпреки това, имаше няколко доста напористи млади жени, които определено не се отделяха от него, а той явно нямаше нищо против вниманието им. След като всички бяха над дваисет и една, Джордан реши, че са достатъчно големи, за да знаят какво правят.

Добродетелното поведение на Ноа я освободи от отговорностите ѝ и много скоро тя наистина започна да се забавлява. Обаче към девет вечерта повече не можеше да търпи контактните лещи. Реши да потърси Ноа, в чийто джоб все още се намираха очилата и кутийката. Зърна го на дансинга да се поклаща с някаква платинена блондинка под ритъма на бавна музика. Джордан ги прекъсна за кратко, след което се запъти към дамската тоалетна.

Във фойето беше настанала суматоха. Странен наглед мъж спореше с охраната на кьонтри клуба. Те упорито се опитваха да го отпратят, но явно без особен успех. Един от федералните агенти вече го бе проверил за оръжие.

— Нечувано е да се отнасяте към един гост по този начин! — възмущаваше се мъжът. — Казвам ви, че госпожица Изабел Макена ще се зарадва да ме види. Някъде съм забутал поканата си, но ви уверявам, че съм поканен.

Той зърна Джордан да върви към него и я озари с широка усмивка. Един от предните му зъби се кръстосваше със съседния и изпъкваше напред, като закачаше горната устна.

Тя се поколеба, преди да се намеси. Непознатият се държеше много странно. Постоянно щракаше с пръсти, а главата му подскачаше, сякаш се съгласяваше с някого, но в момента никой не говореше с него. Дрехите му също бяха доста необичайни. Макар че бе началото на лятото, мъжът носеше дебело вълнено сако с кръпки на лактите. Не беше чудно, че обилно се поти. Гъстата му брада бе цялата влажна. В нея се виждаха посребрени нишки, но беше трудно да се определи възрастта му. Непознатият притискаше към гърдите си овехтяла кожена папка, от която стърчаха листове хартия.

— Мога ли да ви помогна? — попита Джордан.

— Вие от празненството на Макена ли сте?

— Да.

Усмивката му стана още по-широка. Пъхна дебелата папка под мишница и бръкна в малкото джобче на сакото си. Извади измачкана и изпоцапана визитна картичка и ѝ я подаде.

— Аз съм професор Хорас Агънс Макена — гордо оповести чудакаът. Изчака тя да прочете името върху картичката, след което я издърпа и я напъха обратно в джобчето. Потупа го няколко пъти и продължи да ѝ се усмихва.

Мъжете от охраната бяха отстъпили назад, но продължаваха внимателно да го наблюдават. Нищо чудно — професор Макена беше доста странна птица.

— Не мога да ви кажа колко съм развълнуван, че съм тук. — Той протегна ръка и добави: — Това е забележително събитие. Една Макена се омъжва за Бюканън. Удивително. Да, удивително. — Изкиска се и продължи: — Представям си как предците ни Макена се обръщат в гробовете си.

— Аз не съм Макена — разсея заблудата му тя. — Името ми е Джордан Бюканън.

Мъжът не издърпа ръката си от нейната, но едва се сдържа. Усмивката му се стопи, а той изглеждаше ужасен.

— Бюканън? Вие сте Бюканън?

— Да, точно така.

— Добре — промърмори мъжът. — Добре тогава. Все пак това е сватба между Макена и Бюканън. Разбира се, че ще се натъкна на някого от семейство Бюканън. Съвсем естествено, нали?

Тя трудно разбираше думите му. Професор Макена говореше със силен акцент, някаква необичайна комбинация между шотландски диалект и южняшко провлачване на думите.

— Извинете, но не казахте ли, че предците на Макена ще се обърнат в гробовете си? — попита тя, сигурна, че нещо не е разбрала.

— Да, точно това казах, миличка.

Миличка? Този мъж ставаше по-странен с всяка изминала секунда.

— Предполагам, че предците на Бюканън ще се обръщат в гробовете си не по-малко — продължи той.

— И защо?

— Заради враждата, разбира се.

— Вражда? Не разбирам. Каква вражда?

Събеседникът ѝ измъкна носната си кърпичка и избърса потта от челото си.

— Май избързвам. Сигурно ще ме помислите за луд.

Сякаш бе прочел мислите ѝ.

За щастие явно не очакваше отговор на забележката си.

— Умирам от жажда — обяви той и наклони глава към балната зала, от която тя току-що бе излязла. — Не бих възразил срещу нещо

разхладително.

— Да, разбира се. Моля, елате с мен.

Мъжът улови ръката ѝ и докато вървяха, се огледа подозрително през рамо.

— Аз съм професор по история в колежа „Франклин“ в Тексас. Чували ли сте за него?

— Не — призна си Джордан. — Не съм.

— Много престижно училище. Намира се в покрайнините на Остин. Преподавам средновековна история... по-скоро преподавах, но наскоро получих неочаквано наследство и реших да си взема малко отпуска. Нещо като кратък отдых. Разбирате ли — не спираше да откровеничи той, — преди около петнайсет години започнах да проучвам фамилната история. Превърна се в много интересно хоби за мен. Знаете ли, че между нас има „лоша кръв“? — Не изчака отговора ѝ. — Искам да кажа, между родовете Бюканън и Макена. Ако се вслушваме в уроците от миналото, тази сватба никога не би трябвало да се състои.

— Заради враждата ли?

— Точно така, миличка.

Ясно, вече се потвърди, реши младата жена. Този мъж беше пълен хахо. Внезапно изпита благодарност към хората от охраната, които го бяха проверили за оръжие, но в същото време се почувства неловко, че го води към балната зала, особено като се имаше предвид, че сигурно възнамерява да направи някоя сцена. От друга страна, струваше ѝ се безобиден, а и познаваше Изабел... поне така бе заявил.

— Относно Изабел — започна тя, решена да разбере откъде професорът познава сестрата на Кейт.

Но той явно бе прекалено задълбочен в историята си, за да я чуе.

— Враждата продължава от векове и всеки път, щом реша, че съм открил корените ѝ, изниква нещо ново и се натъквам на някакво противоречие. — Той кимна енергично няколко пъти и отново се озърна през рамо, сякаш се боеше, че някой ще се промъкне изневиделица зад него. — Мога с гордост да заявя, че съм я проследил до тринадесети век — похвали се професорът.

Той млъкна, за да си поеме дъх, а Джордан се възползва от паузата и предложи да намерят Изабел.

— Сигурна съм, че тя ще се зарадва да ви види — подметна тя. „Или ще се ужаси“, прибави наум.

Двамата продължиха по коридора и влязоха в балната зала тъкмо когато покрай тях минаваше един сервитьор, понесъл табла високи чаши с шампанско. Професорът грабна една, изпи я наведнъж и се протегна за втора.

— Ммм, наистина освежаващо. Има ли някаква храна? — попита безцеремонно.

— Да, разбира се. Елате, ще ви настаня на някоя маса.

— Благодаря — рече той, но не помръдна. — Що се отнася до госпожица Макена... — Погледът му обходи помещението. — Длъжен съм да ви призная, че не съм се срещал лично с нея. Всъщност вие ще трябва да ни запознаете. От известно време си кореспондираме, но нямам представа как изглежда. Знам, че е млада и учи в колеж — добави и я стрелна с лукав поглед. — Навярно се питате как съм я открил, нали?

Преди Джордан да успее да отговори, професорът премести кожената папка в другата си ръка и даде знак на сервитьора да донесе още едно питие.

— Имам навика да чета всички вестници, които ми попаднат. Обичам да съм осведомен — обясни той. — Разбира се, събирам много информация от интернет. Чета всичко: от статии за политическите събития до некролози и запомням голяма част от прочетеното — продължи да се хвали той. — Истина е. Никога не забравям нищо. Знам как работи мозъкът ми. Освен това проучвам фамилната си история и открих, че е свързана със собствеността на Глен Макена. От съдебните архиви узнах, че само след няколко години госпожица Макена ще наследи тези великолепни земи. Джордан кимна:

— Чух, че чичото на бащата на Изабел ѝ е завещал голямо парче земя в Шотландия.

— Не е просто земя, миличка, а Глен Макена — смъмри я той. Сега вече наистина звучеше като професор, изнасящ лекция пред студентите си. — Този имот е свързан с враждата, а враждата — с него. Родовете Бюканън и Макена воюват от векове. Не знам точно какъв е бил първоначалният спор, но в дъното му е съкровище, което е било откраднато от долината от подлите Бюканън. Аз съм решен да разбера какво е било и кога е извършено това престъпление.

Джордан пренебрегна обидата към нейните предци и издърпа един стол от най-близката маса, за да седне професорът. Той остави папката пред себе си.

— Госпожица Макена прояви толкова силен интерес към моите проучвания, че я поканих да се срещнем. Виждате ли, не можех да донеса всички документи със себе си. Правя това изследване от дълги години.

Той я погледна очаквателно. Тя предположи, че чака някакъв отговор, затова кимна и попита:

— Къде живеете, професоре?

— На края на света. — След това изявление се усмихна и поясни: — Заради финансовото ми положение... имам предвид наследството, което получих — имах възможността да се преместя в един малък и спокоен град, наречен Серенити, разположен в затънт район на Тексас. Прекарвам дните си в четене и проучвания. Наслаждавам се на уединението, а градът е истински оазис. Би било очарователно място за един пенсионер, но аз вероятно ще се върна там, където съм роден — в Шотландия.

— О? Смятате да заминете за Шотландия? — Джордан се огледа, търсейки Изабел.

— Да, точно така. Искам да посетя всички места, за които съм чел. Не си ги спомням. — Посочи към папката. — Тук съм написал част от нашата история, за да я прочете госпожица Макена. Повечето от бедите и страданията ни са били причинени от клана Бюканън. — Мъжът размаха пръст пред лицето ѝ. — И вие може би ще пожелаете да хвърлите един поглед върху проучванията ми, но ви предупреждавам, че ровенето в тези легенди, опитвайки да откриете истината, може да се превърне в мания. От друга страна, това е прекрасно разсейване от скучното ежедневие. Бих добавил, че дори може да се превърне в страст.

Страст, как ли пък не! Като математик и компютърен инженер, Джордан работеше с факти и логически заключения, а не с фантазии. Би могла да състави работен план и да напише подходящ софтуер за изпълнението му. Обичаше да решава загадки. Никога не би си губила времето в ровене из древни легенди, но нямаше намерение да влиза в безсмислен спор с професора. Възнамеряваше да намери Изабел колкото е възможно по-скоро. След като настани професор Макена

пред огромен поднос с деликатеси, тя се отправя да търси сестрата на Кейт.

Изабел беше на терасата и тъкмо се канеше да се отпусне на един стол, когато Джордан сграбчи ръката ѝ.

— Ела с мен — нареди ѝ. — Приятелят ти професор Макена пристигна. Ще трябва да се погрижиш за него.

— Той е тук? Дошъл е тук? — Младото момиче изглеждаше слисано.

— Не си ли го поканила?

Изабел поклати глава, сетне се замисли.

— Почакай. Може и да съм го поканила, но неофициално. Искам да кажа, че не фигурира в списъка с гостите. Ние си кореспондираме и аз му споменах къде ще се състоят сватбата и приемът след церемонията, защото той ми писа, че пътувал из Северна и Южна Каролина и по това време сигурно щял да е наблизо. Значи наистина е дошъл? Как изглежда?

Джордан се усмихна.

— Трудно е да се опише. Най-добре сама да го видиш.

Изабел последва Джордан вътре.

— Каза ли ти за съкровището?

— Малко.

— А за враждата? Каза ли ти, че клановете Бюканън и Макена от векове се бият помежду си? След като ще наследя Глен Макена, бих искала да науча колкото е възможно повече за семейната история.

— Звучиш много ентузиазизирано — отбеляза Джордан.

— И съм. Вече реших, че ще завърша магистратура по история, а втора специалност — музика. Дали професорът е донесъл някакви документи със себе си? Той ми писа, че имал няколко кутии, пълни с...

— Донесъл е една папка.

— А кутиите?

— Не знам. Ще трябва да го попиташ.

С Изабел професорът демонстрира значително по-добри маниери. Изправи се и стисна ръката ѝ.

— За мен е голяма чест да се запозная с новия собственик на Глен Макена. Когато отида в Шотландия, непременно ще осведомя роднините си, че съм се срещнал с вас и че вие сте много хубаво момиче, както подобава за една Макена.

Обърна се към Джордан и добави:

— Ще им разкажа и за вас.

Не това, което каза, а начинът, по който го произнесе, привлече вниманието ѝ.

— За мен ли?

— За семейство Бюканън — поправи се мъжът. — Нали разбирате, че Кейт Макена се е омъжила за човек под нейното ниво.

Забележката му я вбеси.

— И защо смятате така?

— Ами всички от рода Бюканън са диваци. Ето защо. — Той посочи папката. — Тук съм събрал само някои примери за варварщината и зверствата, които са извършили срещу миролюбивите Макена. Би трябвало да го прочетете, за да разберете какъв късмет имате, че ваш роднина се жени за някой от рода Макена.

— Професоре, нима умишлено обиждате Джордан? — Изабел беше шокирана от грубостта му.

— Тя е Бюканън — отсече той. — Аз просто съобщавам факти.

— И доколко точно е проучването ви? — Джордан скръсти ръце пред гърдите си и изгледа намръщено грубияна.

— Аз съм историк — сопна се той. — Работя с факти. Не отричам, че някои от тях може да бъдат сметнати за... легенди... но в проучването ми има достатъчно доказателства, потвърждаващи достоверността им.

— И като историк вие вярвате, че имате неоспоримо доказателство, че всички Макена са светци, а всички Бюканън — грешници?

— Осъзнавам, че ви звучи тенденциозно, но фактите наистина са неоспорими. Прочетете ги — още веднъж я подкани той и я изгледа предизвикателно — и сама ще се убедите.

— Че Бюканън са диваци?

— Боя се, че е точно така — жизнерадостно потвърди професорът. — Освен това са и крадци — додаде самодоволно. — Те постепенно заграбвали участъци от земята на Макена, докато имотът Глен Макена не се е смалил наполовина. И разбира се, са откраднали и съкровището.

— Съкровището, с което започнала враждата. — Този път Джордан не се постара да сдържи раздражението си.

Той я изгледа иронично, след което се извърна към Изабел, явно решил, че повече не е достойна за вниманието му.

— Не бих могъл да пътувам с всички кутии и когато потегля за Шотландия, ще трябва да ги оставя на съхранение. Ако искате да ги прегледате, ще трябва да дойдете в Тексас през следващите две седмици.

— Заминавате след две седмици? Но аз току-що започнах училище и... — Момичето спря, пое си дъх и изтърси: — Бих могла да изпусна първата седмица.

Джордан я прекъсна:

— Изабел, не можеш да пропуснеш цяла седмица. Трябва да видиш графика си с лекциите, да си набавиш учебниците... не можеш да хукнеш към Тексас. Защо професорът не ти изпрати по електронната поща файловете с проучванията си?

— Повечето от изследванията ми са написани на ръка, в компютъра съм въвел само някои дати и имена. Тях мога да ги изпратя и ще го направя веднага щом се прибера, но без останалите документи няма да разберете нищо.

— А защо не изпратите кутиите? — предложи Джордан.

— О, не, никога не бих го направил. Разноските...

— Ние ще платим пътните разноски — успокои го Джордан.

— Нямам доверие в пощите. Кутиите може да се загубят, а това е дългогодишен упорит труд. Не, не, в никакъв случай няма да рискувам. Ще трябва да дойдете в Тексас, Изабел. Може би, когато се върна... въпреки че...

— Да? — обнадеждено попита Джордан, решила, че той е намерил разрешение на проблема.

— Може да реша да остана в Шотландия, зависи от финансите ми. Ако го направя, документите ще останат прибрани, докато се върна. Ако искате да прочетете това, което съм събрал, трябва да стане сега или никога — твърдо заключи той.

— А не може ли някой да преснима документите? — попита Изабел.

— Няма кого да помоля, а аз самият нямам време за това. Трябва да се подготвя за пътуването си. Когато дойдете, ще се наложи сама да направите копията.

Изабел въздъхна отчаяно. Джордан виждаше колко е важно всичко това за нея и изпита съчувствие заради проблема, пред който беше изправена. Колкото и да бе ядосана от пристрастното отношение на професора към предците ѝ, тя съжаляваше, че Изабел няма да може да научи повече за историята на земята, която щеше да наследи.

— Може да реша да направя свое малко проучване — заяви Джордан, докато се изправяше, за да остави професора и Изабел да довършат разговора си.

Този неприятен човек бе влязъл под кожата ѝ и тя бе решила да се порови из фактите, за да му докаже, че греша. Всички Бюканън били диваци? Що за професор по история би направил подобно обобщение? Доколко изобщо можеше да му се вярва? И дали наистина беше професор по история? Джордан определено смяташе да го провери.

— Може би ще успея да докажа, че всички Бюканън са били светци — подхвърли тя.

— Това едва ли е възможно, миличка. Моите проучвания са неоспорими.

— Ще видим — рече тя през рамо, докато се отдалечаваше.

ТРЕТА ГЛАВА

Минаваше десет часът, когато Джордан най-после успя да си свали лещите. Върна се в залата и застана до вратата, опитвайки се да зърне Ноа сред танцуващите на дансинга. Очилата ѝ все още бяха в джоба на смокинга му.

Професор Макена бе напуснал приема преди час, а Изабел многократно ѝ се извини за грубото му държане. Джордан ѝ каза да не се тревожи, защото не се чувства обидена и остави младото момиче да се тюхка за кутиите с проучванията. Джордан се замисли дали да не ѝ предложи помощта си, но после се отказа. Въпреки че, както Майкъл ѝ напомни, в момента да бе свободна, а и я глождеше известно любопитство да прегледа проучванията, които нищо чудно да се окажат фалшиви, перспективата за нова среща с професора никак не я блазнеше. Не, благодаря. Нищо не си заслужаваше да прекара дори час в компанията на този мъж.

— Защо се мръщиш?

Въпросът бе зададен от брат ѝ Ник, който незабелязано се бе приближил до нея.

— Не се мръщя, а присвивам очи. Очилата ми са у Ноа. Виждаш ли го?

— Да. Точно пред теб е.

Тя фокусира погледа си, видя го и този път наистина се намръщи.

— Само погледни всички тези глупави жени, които пърхат около партньора ти. Отвратително.

— Наистина ли?

— Да. Обещай ми нещо.

— Какво?

— Ако ме видиш някой път да се държа по този начин, да ме застреляш.

— С удоволствие — обеща Ник и се засмя.

Ноа се извини на фен клуба си и приближи към тях.

— Какво е толкова смешно?

— Джордан иска да я застрелям.

Ноа сведе поглед към нея и за секунда-две тя се радваше на пълното му внимание.

— Аз мога да го направя — предложи любезно услугите си той.

Присмехулните нотки в гласа му я подразниха. Тъкмо реши да се махне от тези двама досадници, когато видя Дан Робинс, който се бе запътил към нея. Поне си мислеше, че е Дан. Лицето му беше твърде размазано, за да е сигурна. По-рано вечерта вече бе танцувала с него и без значение каква беше музиката — валс, танго или хип-хоп, — той подскачаше в някакъв свой ритъм, нещо като изопачена версия на полка. Джордан промени намерението си и остана. Пристъпи по-близо към Ноа и му се усмихна. Хитростта ѝ успя, Дан се поколеба и се обърна.

— Не искаш ли да знаеш защо пожела да я застрелям? — поинтересува се Ник.

— Вече знам защо — отвърна Ноа. — Отегчена е.

Тя плъзна ръка в джоба му, напипа очилата си и си ги надяна на носа.

— Не съм отегчена.

— Напротив.

Докато говореше, Ноа гледаше над главата ѝ. Подозираше, че го прави нарочно, за да я дразни.

— Той е прав — отбеляза брат ѝ. — Сигурно си отегчена. Имаше единствено компанията си и след като я продаде...

— За какво намекваш?

Ник сви рамене.

— Сигурно си отегчена.

— Само защото не харесвам едни и същи неща като вас двамата, не означава, че съм отегчена или нещастна. Аз имам чудесен социален живот и...

— Мъртвите имат по-вълнуващ социален живот — прекъсна я Ноа.

Ник с готовност го подкрепи:

— Наистина не се забавляваш особено.

— Разбира се, че се забавлявам. Чета много и...

Сега и двамата ѝ се хилеха. Държаха се като противни клоуни и тъкмо смяташе да им го каже, когато Ник я изпревари:

— Ти наистина харесваш хубавите книги. Коя беше тази, която четеше преди два дни?

— Не си спомням. Чета много книги.

— Аз пък си спомням — уточни Ноа с дразнещо весел глас. — Ник, Дилън и аз тъкмо се бяхме върнали от риболов, когато те заварихме да седиш зад бюрото, задълбочена в събраните съчинения на Стивън Хокинг^[1].

— Те са изключително завладяващи.

Коментарът ѝ предизвика буйния смях и на двамата.

— Престанете да ми се подигравате и се махайте. И двамата.

Май избра неподходящ момент да ги прогони. Веднага щом им каза да се махат, видя Дан отново да приближава към нея. Джордан сграбчи ръката на Ноа. Беше сигурна, че той отлично разбира причината за поведението ѝ — трябваше да е сляп, за да не забележи крачещия към тях Дан, — но не каза нищо.

— Сестра ти живее в саксия — отбеляза Ноа.

— Ник охотно го подкрепи:

— Джордан, кога за последен път си вършила нещо импулсивно, само за забавление?

— Правя много неща за забавление.

— Ще конкретизирам въпроса си. Кога си правила нещо за забавление, което не включва компютри, компютърни чипове или софтуер?

Тя отвори уста, за да отговори, сетне я затвори. Не се сецаше за нищо, но това беше, защото се намираше под напрежение.

— Някога впускала ли си се в нещо непрактично? — не мирясваше Ноа.

— И каква е логиката да го правя?

Ноа се обърна към Ник:

— Тя сериозно ли говори?

— Боя се, че да — примирено потвърди брат ѝ. — Преди изобщо някога сестра ми да реши да извърши нещо спонтанно, първо ще анализира всички факти, а след това ще пресметне статистическите възможности за успех...

Двамата явно здравата се забавляваха за нейна сметка и навярно щяха да продължат в същия дух, ако в този момент работодателят им — доктор Питър Моргенстърн, не се присъедини към тях. Носеше чиния с две парчета от сватбената торта.

С годините Моргенстърн бе станал добър приятел на семейството и за нищо на света не би пропуснал сватбата. Джордан го харесваше и му се възхищаваше. Той беше блестящ съдебен психиатър, който ръководеше елитен отдел към ФБР. Ник и Ноа бяха членове на екипа, работещ по специалната програма „Издирване на безследно изчезнали“. Сред отговорностите им бе откриването на изгубени и експлоатирани деца и Джордан смяташе, че именно на тях се дължи голяма част от успеха ѝ.

— Виждам, че тримата добре се забавлявате.

— Как можеш да ги понасяш? — попита Джордан.

— Има мигове, в които се питам дали не полудявам. Особено с този тук — отвърна той и кимна към Ноа.

— Сър, съжалявам, че двамата със съпругата ви сте принудени да седите на една и съща маса с нашата леля Айрис — намеси се Ник.

— Тя разбра ли, че сте лекар?

— Боя се, че да.

— Айрис е вманиачена ипохондричка — обясни той на Ноа.

— Какви са шансовете лекар да се окаже в една компания с нея?

— попита Ноа.

Всички се бяха извърнали към масата на Моргенстърн, където седеше леля Айрис.

— Едно на 179 700 — отвърна Джордан, преди да успее да се спре.

Тримата мъже се обърнаха към нея.

— Това точна цифра ли е или предположение? — слисано попита доктор Моргенстърн.

— Точната цифра, изчислена на базата данни от 600 гости — отвърна младата жена. — Аз никога не правя предположения.

— Винаги ли е такава? — запита се на глас Ноа.

— Почти — унило потвърди Ник.

— Само защото имам математическа мисъл...

— Но не и здрав разум — довърши Ник.

— Определено мога да те включа в екипа — рече Моргенстърн.
— Ако някога решиш да смениш кариерата си, можеш да дойдеш да работиш за мен.

— Не! — ужаси се Ник.

— В никакъв случай — присъедини се и Ноа.

Докторът се обърна към Джордан и ѝ смигна заговорнически.

— И без това няма веднага да ѝ възложи оперативна работа. Също като вас двамата, и тя ще има нужда от интензивно обучение. — Секунда-две имаше вид, сякаш сериозно обмисля възможността, после продължи: — Имам добро усещане за Джордан. Вярвам, че ще бъде ценно попълнение за нашето подразделение.

— Сър, няма ли правило, което забранява двама членове на едно и също семейство да работят заедно?

— Аз нямам подобно правило — заяви Моргенстърн. — Няма да я карам да завършва академията. Лично ще я обучавам.

Ноа изглеждаше ужасен.

— Сър, все пак идеята ви не е добра — настоя той, докато Ник кимаше енергично в знак на съгласие.

Раздразнена, Джордан се извърна към Ноа:

— Я ме чуйте добре, господин *На всяко гърне мерудия*. Решението не е ваше, а мое.

Докторът изглеждаше очарован от реакцията на Ноа на предложението му.

— Ще имам ли разрешение да нося оръжие? — попита Джордан.

— И дума да не става! — отрязва я Ник.

— Ти си непохватна и сляпа като прилеп — намеси се Ноа. — Като нищо ще се застреляш — предрече зловец.

Тя се усмихна на Моргенстърн.

— Беше ми много приятно да си поговорим. А сега, ако ме извиниш, предпочитам да се махна от тези двама кретени.

Ноа сграбчи ръката ѝ.

— Хайде. Ела да танцуваме.

След като вече я влачеше към дансинга, едва ли имаше смисъл да протестира. Булката бе убедила сестра си да пее. Изабел имаше прекрасен глас и когато запя любимата балада на Кейт, гостите притихнаха. Млади и стари, всички бяха заплениени от нея.

Ноа притегли Джордан в обятията си и я притисна към гърдите си. Трябваше да признае, че усещането не беше от неприятните. Харесваше ѝ да усеща твърдото му, мускулесто тяло до своето. Харесваше ѝ и уханието му. Не знаеше какъв одеколон използваше, но беше много мъжки и секси.

— Не обмисляш сериозно възможността да работиш за доктора, нали? — попита той, докато погледът му се рееше някъде над главата ѝ.

В гласа му наистина звучаха тревожни нотки. Тя не можа да устои на изкушението да го предизвика още малко.

— Само ако ме направят твой партньор.

Ноа се усмихна и поклати глава:

— Няма да стане. А и ти се шегуваше, нали?

— Добре — съгласи се младата жена. — Не съм обмисляла сериозно възможността да работя за доктор Моргенстърн. Сега щастлив ли си?

— Аз винаги съм щастлив.

Тя завъртя очи. О, боже! Какво его!

— Между другото, доктор Моргенстърн не говореше сериозно. Той се шегуваше, искаше да ви подразни и предизвика. И успя. Наистина се паникьосахте.

— Докторът никога не се шегува, а аз никога не се паникьосвам.

— Добре, дори и да не се е шегувал, аз пак не бих си помислила да работя за него.

Той я озари с ослепителната си усмивка и за миг Джордан забрави колко дразнещ може да бъде.

— Не съм и мислил, че ще се заинтересуваш.

Думите му отново я ядосаха.

— Тогава защо водим този разговор? Щом знаеш отговора, защо ме питаш?

— Просто за да съм сигурен. Това е.

Двамата се поклащаха около половин минута под ритъма на музиката и тя започна да се отпуска, когато той разсея магията.

— Впрочем ти щеше да си ужасна за нея.

— За нея?

— Работата.

— Откъде знаеш дали ще съм добра или лоша?

— Ти живееш в *зона на комфорт*. Ето откъде знам.

— Успя да ме заинтригуваш. Какво означава *зона на комфорт*!

— Там, където си. Никога не излизаш извън безопасното си обкръжение, от своята *зона на комфорт*. Ти стоиш в сенките. — Преди тя да успее да възрази, той добави: — Обзалагам се, че никога през целия си живот досега не си правила нещо спонтанно, нито пък си поемала някакъв риск.

— Само за последната година поех доста рискове.

— Нима? Назови поне един.

— Продадох компанията си.

— Това беше добре пресметнато решение и ти получи огромна печалба — обори я тутакси той. — Какво друго?

— Пробягах доста километри. Мислех си дали догодина да не се включа в Бостънския маратон — обяви тя.

— За това се изисква единствено организация и строга дисциплина. Освен това си го правила, за да запазиш форма — възрази Ноа.

Вече не гледаше над главата ѝ. Сега се взираше в очите ѝ и я караше да се чувства изключително неудобно. Дори от това да зависеше животът ѝ, Джордан не можеше да се сети за едно-единствено спонтанно действие или риск, който някога да е поела. Всичко, което правеше, беше добре обмислено и планирано до последната подробност. Нима наистина животът ѝ бе толкова скучен? Наистина ли *тя* беше скучна и предсказуема?

— Май ти е трудно да се сетиш дори за едно?

— Няма нищо лошо в това да си предпазлив. — Страхотно, сега вече звучеше като деветдесетгодишна старица.

Ноа имаше вид, сякаш едва се сдържа да не прихне.

— Права си — кимна. — Няма нищо лошо в това човек да е предпазлив.

Засрамена, защото току-що бе осъзнала колко е скучна, както и факта, че той отдавна го е разбрал, Джордан побърза да смени темата и да отклони разговора от себе си. Изгърси първото, което ѝ хрумна:

— Изабел има прекрасен глас, нали? Бих могла да я слушам цялата нощ. Знаеш ли, че неколцина музикални агенти я обсаждат с обещания да я направят звезда? Но тя не проявява интерес. Въпреки че е едва в първи курс, вече е решила да завърши магистратура по

история, а след това да стане преподавател. Интересно, не мислиш ли? Отказва се от славата и богатството. Мисля, че е забележително, а ти?

Но а я дари със сияйната си усмивка, която сякаш я прониза, но в същото време имаше озадачен вид. Нищо чудно. Та тя бърбеше несвързано като малко дете. Знаеше, че трябва да спре да говори, но явно не можеше да си затвори устата. Изпитателният му поглед я караше да се чувства като кълбо от нерви.

В името на Бога, Изабел, спри да пееш — помоли се мислено младата жена. — Стига с това мъчение!

— А знаеш ли, че след няколко години Изабел ще наследи земя в Шотландия? Нарича се Глен Макена — отново заговори Джордан. — Поканила е на сватбата най-странния дребосък, когото съм виждала. Преди малко се запознах с него, събрал е голям обем информация, която държи в кутии в Тексас. Той е професор и е направил задълбочени проучвания за враждата, която, според него, съществува от векове между семействата Бюканън и Макена. Според професора, Дилън и Кейт не би трябвало никога да се женят. Имало и някаква легенда за съкровище. Много завладяваща история наистина.

Трябваше да спре, за да си поеме дъх, ако не искаше да припадне.

Той спря да танцува за няколко секунди, сетне попита:

— Изнервям ли те?

Пфу!

— Да, когато се взираш по този начин в мен. Предпочитам отново да се върнеш към грубиянските си маниери и да гледаш над главата ми, докато говориш с мен. Точно затова го правиш, нали? За да си груб?

Лицето му светна.

— И за да те дразня.

— Е, успя. Наистина ме раздразни.

Щеше ли някога Изабел да свърши тази песен? Имаше чувството, че пее цяла вечност. Джордан се усмихваше разсеяно на двойките, които се носеха край тях, в очакване танцът най-после да свърши. Щеше да е невъзпитано просто да си тръгне от дансинга, нали?

Но а повдигна брадичката ѝ с пръст и я погледна право в лицето.

— Може ли да направя предложение? — попита я.

— Давай — кимна тя. — Кажи си предложението.
— Би трябвало да се замислиш за влизане в играта.

Тя въздъхна.

— Коя е тази игра?

— Животът.

Той очевидно нямаше намерение да спира с поученията си относно скучното ѝ съществуване.

— Знаеш ли каква е разликата между нас? — попита Ноа.

— Мога да изброя повече от хиляда разлики.

— Аз ям десерт.

— И какво означава това?

— Че животът е прекалено кратък. Понякога се налага първо да изядеш десерта.

Тя отлично разбираше накъде клони всичко това.

— Схванах. Аз наблюдавам живота, докато ти го живееш. Знам, смяташ, че трябва да направя нещо спонтанно, вместо винаги внимателно да планирам действията си, но за твое сведение вече правя нещо спонтанно.

— Нима? — Предизвикателните нотки в гласа му бяха съвсем явни. — И какво е то?

— Нещо спонтанно — отвърна тя, опитвайки се да спечели време.

— Какво по-точно?

Знаеше, че няма да ѝ повярва. Дори и да настане свършекът на света, реши, че на всяка цена трябва да направи нещо спонтанно, пък ако ще това да я убие. Удоволствието да изтрие тази самодоволна и арогантна усмивка от лицето му си струваше всякаква жертва, нищо че не бе разумно.

— Заминавам за Тексас — изгърси тя, като подкрепи думите си с енергично кимане.

— И с каква цел? — повдигна вежди Ноа.

— Защо заминавам за Тексас? — Джордан нямаше ни най-малка представа, но за щастие беше съобразителна. Преди той да успее да издаде и звук, тя отговори на въпроса му: — Смятам да се впусна в търсене на съкровище.

[1] Английски физик, всепризнат учен в областта на квантовата механика, със сериозен принос към физиката на черните дупки и хипотезата за Големия взрив. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пол Нютън Пруит обичаше жените. Обичаше всичко у тях: меката им и гладка кожа; уханието; вълшебното усещане за копринена коса, галеща гърдите му; еротичните звуци, които издаваха, когато ги докосваше. Обичаше заразителния им смях, възбуждащите им викове на удоволствие.

Харесваше всякакви жени. Нямаше предпочитания към цвета на косата, очите или кожата — обичаше ги всичките. Високи и ниски, слаби и пълни. Нямаше значение. Те бяха прекрасни и за него всяка бе неповторима.

Но трябваше да признае, че имаше особена слабост към начина, по който някои от тях му се усмихваха. Това бе усмивка, която не можеше точно да опише. Знаеше единствено, че само един поглед може да накара сърцето му да запрепуска. Толкова силно беше привличането. Просто не можеше да устои, да каже „не“. Мамеца и съблазнителна. Такава усмивка винаги го пленяваше.

Преди да му се наложи да смени имиджа и поведението си, за да оцелее, той беше просто мъж, по когото жените си падаха. И това не бяха празни приказки, а самата истина. Някога бе неустоим.

Но сега нещата бяха различни.

В предишния си живот, когато се отегчеше, за да не хранят лоши чувства към него, се сбогуваше със скъпи подаръци. Не би могъл да понесе мисълта, че някоя от тези жени някога ще го намрази. Само след като се увереше, че им е доставил истинско удоволствие, можеше да започне връзка със следващата красива, понякога много пленителна жена. Винаги имаше следваща.

Докато не срещна Мари. Влюби се в нея и животът му се промени завинаги. Животът, който познаваше, изчезна. Пол Нютън Пруит изчезна. Ново име. Нова самоличност. Нов живот. Никой никога нямаше да го открие.

ПЕТА ГЛАВА

Сигурно се е побъркала. Явно съвсем бе изгубила здравия разум, с който толкова се гордееше. Да търси съкровище? Наистина къде ѝ беше умът? Явно се оказваше, че за нея е по-важно да докаже на Ноа Клейборн, че не е чак толкова скучна и безинтересна, отколкото да използва по предназначение сивите си мозъчни клетки.

Джордан знаеше, че сама си е виновна за настоящата ситуация, но предпочиташе да обвинява Ноа, защото това я караше да се чувства по-добре.

Тя се облегна отстрани на раздрънканата кола, взета под наем. Беше спряла край покритото с дупки двупосочно шосе в някакво затънтено място в Тексас, докато чакаше двигателят да се охлади, за да налее още вода в радиатора. Слава богу, че се бе отбила на бензиностанцията край магистралата, преди да пресече границата на щата и си бе купила няколко бутилки минерална вода. Беше напълно сигурна, че в радиатора има теч, но трябваше някак да успее да стигне до следващия град и да потърси механик, който да го погледне. Беше най-малко 42 градуса на сянка и разбира се, климатикът издъхна още преди час заедно с уж страхотната сателитна система, която ѝ бяха дали в агенцията за коли под наем като компенсация, задето бяха объркали резервацията ѝ и съвсем съзнателно ѝ бяха натресли тази скапана кола.

Потни ручейчета се стичаха между гърдите ѝ, подметките на сандалите направо се топяха върху асфалта, а защитният крем против слънце, с който обилно бе намазала лицето и ръцете си, явно сдаваше багажа. Джордан имаше тъмнокестенява коса, но тенът ѝ беше типичен за червенкосите и затова не ѝ бе нужно много слънце, за да изгори и да се покрие с лунички. Пред нея се очертаваха две възможности. Можеше или да седне в колата и да умре от обезводняване, докато чака двигателят да се охлади, или да остане навън и бавно да се кремира.

Добре. Май започваше малко да драматизира. *Ето какво прави от теб жегата*, помисли си тя.

За щастие мобилният ѝ телефон беше у нея. Никога не излизаше от къщи без него. Обаче за съжаление, в момента се намираше сред някаква огромна пустош, където нямаше обхват.

До Серенити оставаха още около осемдесет или деветдесет километра. Не бе успяла да открие кой знае каква информация за града, знаеше само, че е толкова малък, че бе отбелязан върху картата на Тексас само с една микроскопична точица. Професорът бе нарекъл Серенити „очарователен оазис“. Но когато се запозна с него, той бе облечен в дебело вълнено сако посред лятната жегата. Какво ли знаеше той за очарованието?

Преди да тръгне от Бостън, Джордан направи справка за професора и въпреки че бе странен и ексцентричен, той се оказа съвсем истински. Мъжът имаше много научни степени и беше пълноправен преподавател. Административната секретарка на колежа „Франклин“, жена на име Лорейн, се изказа много възторжено за преподавателските му умения. Според нея, професорът карал историята да оживее. Класовете му винаги били пълни.

На Джордан ѝ бе трудно да повярва.

— Наистина ли?

— О, да. Студентите нямат нищо против акцента му и навярно попиват всяка негова дума, защото никой от тях не е късан на изпит.

А, сега вече Джордан разбираше. Лесно минаваха. Жената спомена, че той решил да се пенсионира рано, но тя се надявала да размисли и да се върне.

— Добри учители се намират трудно — отбеляза. — А и с тези заплати, които им плащат, повечето не могат да си позволят да се пенсионират толкова млади. Професор Макена наскоро прехвърли четиридесетте.

Лорейн очевидно нямаше нищо против да сподели лична информация за бивш член на факултетската общност и дори не попита Джордан защо проявява подобен интерес към професор Макена. Разбира се, Джордан беше излъгала, представяйки се за далечна роднина, но жената не ѝ бе поискала никакъв документ, с който да го докаже.

Явно обичаше да приказва.

— Обзалагам се, помислили сте си, че е по-възрастен, нали?

— Да, така е — призна Джордан.

— И аз така мислех. Ако желаете, мога да проверя рождената му дата.

Боже, тя наистина бе твърде услужлива.

— Не, не е необходимо — възпря я Джордан. — Вие казахте, че той официално се е пенсионирал, така ли? Аз останах с впечатлението, че е в отпуск.

— Не, пенсионира се — настоя служителката. — Всички ще се радваме, ако реши да се върне. Макар да се съмнявам, че някога отново ще се заеме с преподавателска дейност. Получи такова хубаво наследство — продължи жената. — Каза ми, че изобщо не е подозирал за него и било голяма изненада. Тогава решил да си купи някакъв имот и да се махне от шума и напрежението на града. Смяташе да изучава семейната си история и искаше да се установи на тихо и спокойно място.

Докато се оглеждаше от колата, Джордан реши, че професорът съвсем точно е изпълнил намерението си. Наоколо не се виждаше жива душа, а тя имаше чувството, че Серенити е също толкова замрял, както и околният пейзаж.

Измина половин час, двигателят се охлади и тя отново потегли. Тъй като нямаше климатик, прозорците бяха отворени и нажеженият въздух обливаше лицето ѝ като пареща струя, излизаща от пастта на огнена пещ. Теренът беше равен като някое от суфлетата ѝ, но след като взе поредния завой, от едната страна на пътя видя огради и местността вече не изглеждаше толкова пуста и необитаема. Поне имаше някакви признаци на живот. Ръждясала тел, имаща вид на опъната преди век, обграждаше празно пасище. Тъй като не видя посеви, Джордан реши, че сигурно е заради конете и говедата.

Тя измина още доста километри, но пейзажът не се промени особено. Накрая колата се изкачи по два не особено стръмни баира, след което пътят рязко зави. В далечината се показва някаква кула. Крайпътен знак оповестяваше, че Серенити се намира само на километър и половина. След като излезе от завоя, Джордан извади мобилния си телефон и откри, че има сигнал. Шосето продължаваше надолу, после нагоре по малък хълм, откъдето пред погледа се разкриваше западната част на града.

Приличаше на място, което е твърде уморено, за да умре.

Ограничението на скоростта беше 50 километра в час. Джордан мина с колата покрай няколко малки къщи. В предния двор на една от тях се мъдреше ръждясал пикап, вдигнат на колчета. Гумите липсваха. В страничния двор на друга се виждаха пръснати машинни части. Хилавата трева, осмелила се да поникне между плевелите, беше изгоряла. Една пресечка по-нататък тя мина покрай изоставена бензиностанция, където все още стърчеше самотна помпа. По стената на празната сграда се виеше лоза и можеше само да се гадае що за същества се бяха приютили вътре.

— Какво правя тук? Изобщо не биваше да продавам компанията си — прошепна Джордан.

Гордост. Ето какво я бе накарало да се впусне в това абсурдно приключение. Не искаше Ноа Клейборн да ѝ се подиграва.

— Зона на комфорт — промърмори младата жена. — Какво лошо има в това да си имам *зона на комфорт!*

Замисли се дали да не прекоси Серенити, да продължи до следващия голям град, да върне колата в агенцията, след като им каже няколко по-соленички думи, а след това да се качи на първия самолет за Бостън. Но знаеше, че не може да го направи. Беше обещала на Изабел, че ще се срещне с професора, а след това ще ѝ се обади, за да ѝ каже какво е научила.

Освен това трябваше да признае, че е любопитна да научи нещо за предците си. Определено не вярваше, че всички Бюканън са били диваци, и мислеше да го докаже. А и искаше да узнае каква бе първоначалната причина за враждата между родовете. Ами съкровището? Дали професорът знаеше какво е било това съкровище?

Джордан продължи да шофира и стигна до главната улица. Къщите имаха вид на обитаеми, но моравите пред тях бяха пожълтели и изсъхнали, а щорите по прозорците — спуснати.

Серенити беше гостоприемна като чистилицето.

Червената лампичка върху таблото започна да свети — индикация, че двигателят отново е загрял. Няколко пресечки по-нататък тя зърна малък магазин и отби встрани. Беше толкова горещо, че имаше чувството, че задните ѝ части са залепнали за седалката. Паркира колата на сянка, изключи двигателя, за да се поохлади,

измъкна от чантата си бележника, където бе записала телефона на професора и набра номера.

На четвъртото позвъняване се включи гласова поща. Тя съобщи името и номера си и тъкмо пъхаше обратно телефона в чантата си, когато той иззвъня. Явно професорът първо проверяваше обажданията.

— Госпожице Бюканън? Професор Макена е. В момента бързам да изляза. Кога искате да се срещнем? Какво ще кажете да вечеряме заедно? Да, вечеря. Чакайте ме в „Брандинг Айрън“. Намира се на Трета улица. Просто карайте на запад и ще го видите. Точно срещу него има доста приличен мотел. Можете да отседнете там, да се освежите и да се срещнем в шест. Не закъснявайте.

Затвори, преди тя да успее да каже и дума. Стори ѝ се нервен и може би разтревожен. Джордан поклати глава. Имаше нещо у този мъж, което я смущаваше. Не беше сигурна дали защото е толкова изнервен и винаги се озърта през рамо, сякаш очакваше някой да му се нахвърли изневиделица, или е нещо друго, което я притесняваше, нещо, което не можеше съвсем точно да определи. Независимо каква бе причината, философията ѝ бе съвсем проста: по-добре да е предпазлива, отколкото после да съжалява. Затова щеше да се срещне с него само на публично място.

Би предпочела да е публично място с климатик. Умираще от жегата, цялата бе плувнала в пот и усилено се опитваше да не се чувства нещастна. *Мисли позитивно*, каза си. След като смъкнеше от себе си подгизналите дрехи и си вземеше хубав душ, щеше да се почувства много по-добре.

Все още се изкушаваше от мисълта да продължи да шофира, за да се върне колкото се може по-скоро в Бостън, но за това не можеше да става и дума. Съществуваха голяма вероятност колата, която караше, да се счупи наред пътя, а перспективата да се озове заседнала в тази пустош сама посред нощ я накара да потръпне. Не, изключено. Освен това бе обещала на Изабел и не можеше да се отметне от думата си. Щеше да се срещне с професор Шантавелник, по време на вечерята ще поговорят за проучванията му, ще направи копия на документите и рано сутринта ще напусне Серенити.

Господи, вече се чувстваше по-добре. Вече бе изпълнена с решителност, а и имаше план.

— О, не — прошепна тя.

Планът ѝ се срина в пепелта, когато спря на паркинга пред мотела и съзря дяволската дупка, която професор Макена ѝ бе препоръчал. Беше сигурна, че Норман Бейтс^[1] е собственик на мястото.

Алеята за коли представляваше изровена чакълена пътека и водеше до отделните помещения. Бяха осем на брой, скупчени едно до друго като кутии в склад. Бялата боя беше олющена, а единственият прозорец на всяка от стаите бе покрит с дебел слой мръсотия. Дори не искаше да си представя как изглеждат отвътре. Навярно и дървениците биха побягнали панически от подобно място. Дори те имаха по-високи стандарти.

Но все пак би могла да го преживее за една нощ. Правилно, нали?

— Грешка — каза на глас.

Сигурно би могла да намери нещо по-добро, място, където не би се страхувала да влезе в банята.

Джордан не се смяташе за разглезена или снобка. Не ѝ пукаше дали мотелът ще е малко запуснат, но държеше да е чист и удобен. А това място не отговаряше дори на основните ѝ стандарти. След като нямаше никакво намерение да прекара нощта тук, нямаше смисъл да разглежда стаите.

Джордан спря колата на паркинга и се надвеси през прозореца, за да огледа ресторанта от другата страна на улицата. Допусна грешката да отпусне ръка върху горещия край на прозореца. Трепна и побърза да я прибере вътре.

Заведението „Брандинг Айрън“ ѝ напомняше влак, защото сградата беше дълга и тясна, с бъчвообразен покрив. От едната страна на пътя се виждаше билборд с яркочервена неонова подкова. Тя предположи, че трябва да изглежда като желязо за дамгосване^[2].

След като се ориентира за местоположението на ресторанта, Джордан запали двигателя и излезе от паркинга. Беше почти сигурна, че агенцията за даване на коли под наем няма клон в Серенити, което означаваше, че ще ѝ се наложи да кара тази бричка, докато стигне до по-голям град, а най-близкият се намираще на повече от 160 километра. Младата жена реши, че след като се настани в някой хотел за през нощта, ще се обади на компанията за коли, а после ще се опита да намери механик, който да закърпи радиатора. Освен това не биваше

да забравя да се подsigури с поне десетина галона вода, преди да потегли от града. Изнервяше се само при мисълта, че в тази пустош е принудена да се осланя на кола, която всеки момент може да се разпадне. Първо механикът, каза си тя. После ще реши какво да прави. Може би щеше да остави колата тук и да ползва някакъв обществен транспорт. Сигурно тук имаше автобуси или влакове... или нещо подобно.

Много скоро Джордан приближи до дървен мост с табела, от която разбра, че прекосява Парсънс Крийк. В реката не се виждаше и капка вода и докато гумите на колата трополяха по дървените греди, прочете друга табела, закачена на перилата, която гласеше, че когато реката е придошла, минаването по моста се забранява. Е, поне днес нямаше защо да се тревожи за това. Реката бе пресъхнала, както изглеждаше и градът.

От другата страна на моста я посрещна зелена табела, върху която с бели букви бе изписано: „Добре дошли в Серенити, окръг Грейди, Тексас. Население: 1968 души“. След това с по-малки букви бе добавено: „Новият дом на Грейди Хай Скул Булдогс“.

Колкото по-далеч караше на изток, толкова по-големи ставаха къщите. Джордан спря на един стоп на ъгъла, чу детски смях и викове и погледна нататък. От лявата ѝ страна се виждаше басейн. Най-сетне, помисли си младата жена. Вече не се чувстваше като в гробище. Имаше хора и шум. Жените се бяха излегли в шезлонгите, децата си играеха в басейна, а спасителят дремеше върху малка кула под палещите лъчи на слънцето.

Промяната след пресичането на моста бе изумителна. От тази страна на града хората поливаха моравите си. Улиците и алеите бяха чисти и наскоро асфалтирани, а къщите — добре поддържани. Имаше дори признаци на търговско оживление заради отворените врати на магазините от двете страни на главната улица. Отляво се виждаха фризьорски салон, железария и застрахователна кантора. От дясната страна имаше бар и антикварен магазин. В края на пресечката от ресторанта „При Джафи“ бяха изнесли на тротоара столове под сенника на бели и зелени ивици, но Джордан не можеше да си представи, че някой в тази жега ще пожелае да седне отвън.

Табелката върху вратата гласеше: „Отворено“. Тя мигом пренареди приоритетите си. Климатик в комбинация със студена

напитка в момента бяха представата ѝ за рай. По-късно щеше да потърси механик и мотел.

Джордан паркира колата, грабна чантата си и торбата с лаптопа и влезе вътре. Студената вълна, която я посрещна, накара коленете ѝ да омекнат. Истинско блаженство.

До една от масите бе седнала жена и увиваше сребърни прибори с бели салфетки. Звукът от отварянето на вратата я накара да вдигне глава.

— Вече приключихме с обяда, а още е рано за вечеря. Ако желаете, мога да ви предложа чаша чудесен чай с лед.

— Да, благодаря ви. Би било страхотно — отвърна Джордан.

Дамската тоалетна беше в ъгъла. След като си изми лицето и ръцете и прокара гребена през косата си, отново се почувства човешко същество.

В заведението имаше десет или дванайсет маси, застлани с карирани покривки и възглавници със същите калъфки върху столовете. Тя си избра масата в ъгъла. Можеше да вижда през прозореца, но слънцето не грееше в очите ѝ.

Сервитьорката се върна след минута с поднос и изпотена висока чаша с чай с лед. Джордан я попита дали би могла да ѝ обслужи с телефонен указател.

— Какво търсиш, скъпа? — попита жената. — Може би аз ще успея да ти помогна.

— Трябва да намеря механик — обясни Джордан. — И чист хотел.

— Това е лесно. В града има само двама механици и единият е затворил до другата седмица. Другият е Лойд и сервизът му е само на няколко пресечки оттук. Той е малко труден за общуване, но ще ти свърши работата. Ще ти донесе телефонния указател, ако искаш да видиш номера му.

Докато чакаше, Джордан извади лаптопа си и го разположи върху масата. Предишната нощ си бе направила списък с въпроси, които да зададе на професора, и сега реши да ги прегледа още веднъж.

Сервитьорката ѝ донесе тънка книжка, отворена на страницата с номера на сервиза на Лойд.

— Проявих самоинициатива и се обадих на приятелката си Амилия Ан — рече жената. — Тя държи мотела „Домашен уют далеч

от дома“ и в момента ти приготвя стаята.

— Много мило от ваша страна — усмихна ѝ се Джордан.

— Мястото е хубаво. Съпругът на Амилия Ан почина преди няколко години и не ѝ остави нищо, нито дори цент от доживотната си застраховка. Затова Амилия Ан и дъщеря ѝ — Канди, се нанесоха в мотела и се заеха да го управляват. Спечелиха добри пари. Мисля, че ще ти хареса.

Джордан се обади по мобилния телефон в сервиза, откъдето рязко я осведомиха, че до утре никой не може да се заеме с колата ѝ. Механикът ѝ каза да я докара рано сутринта.

— Разбрах — въздъхна Джордан и щракна капачето на телефона.

— Само минаваш през Серенити или си се изгубила? — попита жената. — Ако нямаш против да те питам — побърза да добави.

— Не, нямам. Имам среща с един човек тук.

— О, скъпа! Не е мъж, нали? Не си последвала някой мъж чак дотук, нали? Каж ми, че не си. Точно това направих аз някога. Тръгнах след един и от Сан Антонио се озовах тук. Нещата помежду ни не се получиха, поне не за дълго и той си събра багажа и се махна. — Тя поклати глава и изцъка. — А сега съм вързана тук, докато изкарам достатъчно пари, за да се върна у дома. Между другото, казвам се Анджела.

Джордан се представи и стисна ръката на жената.

— Приятно ми е да се запознаем. Не, не съм дошла след мъж. Наистина ще се срещна на вечеря с един мъж, но е по работа. Той ще ми донесе едни документи.

— Нищо романтично, така ли?

Джордан си представи професора и едва се сдържа да не потрепери.

— Не.

— А откъде си?

— Бостън.

— Наистина ли? Не говориш с техния акцент, поне почти не ти личи.

Джордан не бе сигурна дали последното е комплимент, но Анджела се усмихваше. Имаше хубава усмивка и явно дружелюбен и общителен характер. На младини сигурно е обичала да се пече на

слънце, предположи Джордан, защото лицето ѝ бе прорязано от дълбоки бръчки, а кожата ѝ приличаше малко на изсушен пергамент.

— Откога живееш в Серенити?

— Почти осемнайсет години.

Джордан примигна. Жената спестяваше цели осемнадесет години и все още нямаше достатъчно пари, за да се върне у дома?

— Къде ще се срещнеш с този бизнесмен за вечеря? — попита Анджела. — Всъщност не си длъжна да ми отговаряш. Просто съм любопитна.

— Ще вечеряме в „Брандинг Айрън“. Била ли си там?

— О, да. Но там храната не е толкова хубава като тук, а и се намира в лошата част на града. Ресторантът е местна забележителност и си работи, а през уикендите въртят добър бизнес. Но след като се стъмни, не е безопасно. Този твой бизнесмен трябва да е местен или някой местен му е казал мястото. Един чужденец едва ли ще е чувал за „Брандинг Айрън“, за да го предложи като място за среща.

— Казва се Макена — обясни Джордан. — Професор по история е и разполага с документално проучване, което ме интересува.

— Не го познавам — сви рамене Анджела. — Разбира се, не познавам всички в града, но се обзалагам, че е дошъл наскоро. — Обърна се, за да се оттегли. — Наслаждавай се на чая си, а аз ще те оставя на спокойствие. Всички смятат, че говоря прекалено много.

Джордан знаеше, че сервитьорката очаква да го отрече.

— Аз не мисля така.

Анджела се извърна, а лицето ѝ бе озарено от широка усмивка.

— Аз също не мисля. Просто се държа приятелски, това е всичко. Много жалко, че няма да вечеряш тук. Дџафи ще прави специалитета си със скариди.

— Струва ми се, че професорът предложи ресторанта, защото се намира точно срещу мотела, който той ми препоръча.

Веждите на Анджела отхвъркнаха нагоре.

— „Лукс“. Той ти е предложил „Лукс“?

Джордан се усмихна.

— Така ли се казва мотелът?

Жената кимна.

— Преди имаше голям неонов надпис. Думата „луксозно“ светваше и угасваше през цялата нощ. Сега светят само първите

четири букви и местните го наричат „Лукс“. Трябва да се отбележи, че през нощта правят добър бизнес. — Гласът ѝ се сниши до шепот и тя прибави: — Онзи тип, управителят на мястото, взема на час. Схващаш ли?

Сигурно бе решила, че събеседницата ѝ не разбира, защото побърза да поясни:

— Това е публичен дом, ето какво е.

— Да — кимна Джордан, за да не се налага сервитьорката да ѝ обяснява какво е публичен дом.

Анджела се облегна на масата и продължи да говори с нисък глас:

— Освен това, ако ме питаш, при пожар вътре можеш да изгориш жив. — Хвърли бърз поглед наляво, след това надясно, за да се увери, че никой не се е промъкнал в ресторанта и подслушва, после продължи: — Трябвало е още преди години да го сринат със земята, но мястото е собственост на Джей Ди Дики и никой не смее да се забърква с него. Мисля, че е сводник и на някои от проститутките. Джей Ди Дики е наистина зловец тип. От километри лъха на зло.

Анджела беше щедър източник на информация и ни най-малко не се свенеше да я споделя. Джордан я слушаше като хипнотизирана. Всъщност почти завиждаше на жената за откритостта ѝ и непринуденото, приятелско поведение. Джордан беше пълна противоположност. Тя пазеше информацията за себе си, не я споделяше с никого. Можеше да се обзаложи, че Анджела не страда от безсъние, докато Джордан от година не бе имала спокоен сън. Мислите ѝ винаги препускаха, а имаше нощи, в които кръстосваше апартамента си, разтревожена за един или друг проблем. На сутринта вече нищо от това не ѝ се струваше толкова значително, но в малките часове на нощта проблемите ѝ изглеждаха огромни.

— Защо от пожарната или полицията не са затворили мотела? Ако е пожароопасен... — зачуди се на глас Джордан.

— О, да, такъв е.

— А проституцията е незаконна в Тексас...

— Да, така е — съгласи се отново Анджела, преди Джордан да успее да продължи. — Но това няма голямо значение. Ти не разбираш какви са нещата тук. Парсънс Крийк разделя града на две отделни губернии, които се управляват по съвсем различен начин. В този

момент се намираш в Грейди Каунти, но шерифът на Джесъп Каунти е от онези хора, които си мислят, че могат спокойно да си затварят очите пред това, което става. Сещаш ли се какво искам да ти кажа? Живей и остави другите да живеят. Това е неговото мото. Ако ме питаш, той се бои да се изправи срещу Джей Ди Дики. И знаеш ли защо? Сега ще ти кажа. Шерифът на Джесъп Каунти е брат на Джей Ди Дики. Правилно ме чу. Негов брат. Това говори ли ти нещо?

Джордан кимна.

— Ами ти? Ти страхуваш ли се от този човек?

— Скъпа, всеки, който има поне капчица мозък, би се страхувал.

[1] Вманиаченият убиец, собственик на мотела от трилъра „Психо“ на Алфред Хичкок. — Б.пр. ↑

[2] Това означава в превод от английски името на ресторанта. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Джей Ди Дики беше градският побойник. Притежаваше вроден талант: не му се налагаше да полага големи усилия, за да накара хората да го мразят. Изграждането на репутацията на войнствен грубиян му доставяше искрено удоволствие и той се убеждаваше, че е постигнал целта си, когато хората бързаха да се отдалечат, докато крачеше по главната улица на Серенити. Израженията на лицата им бяха достатъчно красноречиви. Те се страхуваха от него, а според представите на Джей Ди Дики страхът означаваше власт. Неговата власт.

Пълното име на Джей Ди Дики беше Джулиъс Делбърт Дики Джуниър. Макар че не му пукаше особено за името, то му звучеше твърде женствено за образа на корав пич, който искаше да си изгради и затова още докато беше в гимназията, започна да тренира съгражданите си да го наричат само с инициалите. Онези, които се противопоставяха, бяха обект на специалното му, безкомпромисно и твърдо превъзпитание. Скъсваше ги от бой.

Имаше двама братя Дики — и двамата отраснаха в Серенити. Джей Ди беше първородният. Рандал Клийтъс Дики се появи на бял свят две години по-късно.

Момчетата не бяха виждали баща си повече от десет години. Щатският затвор в Канзас го бе приютил в покоите си, където излежаваше двадесет и пет годишна присъда за въоръжен грабеж, при който, както той добросъвестно бе обяснил на съдията, нещата просто се били оплескали. Бе споделил с представителя на закона, че като се замислил, осъзнал, че в крайна сметка може би не е трябвало да застрелва онзи твърде любопитен и напорист пазач. Все пак мъжът просто си вършел работата.

Сила — майката на момчетата, остана в града, докато Джей Ди и Ранди завършиха гимназия. Тогава реши, че майчинството ѝ е дошло до гуша. Уморена и измъчена, останала само кожа и кости заради безкрайните си опити да опази буйните си синове от неприятностите,

които те постоянно си навличаха, тя най-сетне осъзна, че се е провалила безславно на родителското поприще. Опакова дрехите си и една нощ се измъкна тайно от града. Момчетата стигнаха до заключението, че едва ли ще се върне, защото бе взела със себе си всичките си запаси от флакони с лак за коса, марка „Екстра Холд Аква Нет“. Въпросният продукт беше единственият лукс, който майка им си позволяваше и винаги имаше подръка поне пет-шест броя.

Не им липсваше нито тя, нито постоянните ѝ оплаквания и натяквания какво не бива да правят, а след като Джей Ди и бездруго господстваше в домакинството, животът им след заминаването ѝ не се промени особено. Бяха бедни, докато растяха, и продължаваха да тънат в мизерия, но Джей Ди бе твърдо решен да промени живота си. Имаше големи планове, но те изискваха пари. Много пари. Искаше да притежава ранчо. Беше хвърлил око на малко парче земя, намиращо се на около петдесет километра западно от града. Имотът беше малък за стандартите на Тексас, само около четири хиляди квадратни метра, но Джей Ди смяташе, че след като веднъж се утвърди като господар земевладелец, ще може да сложи ръка на околните земи. Ранчото, легнало на сърцето му, беше първокачествен имот с няколко кладенеца за стадото, което щеше да купи веднага щом успее да открие начин да се сдобие с пари. Там имаше и езеро, пълно с риба, а Ранди, брат му, обичаше да лови риба.

Точно така, Джей Ди щеше да стане каубой. Почти наполовина бе постигнал целта си. Имаше шапка и ботуши, освен това, докато беше в гимназията, през лятото на две последователни години работеше в едно ранчо. Заплащането беше мижаво, но опитът — безценен.

Ала заради избухливия характер на Джей Ди мечтата трябваше да почака. Той уби един мъж при сбиване в бар и получи пет години. Имаше смекчаващи вината обстоятелства. Според свидетелите, непознатият пръв започнал боя и успял да нанесе няколко удара с джобното си ножче, преди Джей Ди да го повали. Той нямал намерение да го убива, но го ударил доста силно, а онзи нямал късмет и здравата си халосал главата, докато паднал на пода.

Джей Ди се похвали пред брат си, че сигурно щял да получи повече години зад решетките, ако на излизане от залата не бил изгледал кръвнишки един от съдебните заседатели.

Инцидентът се отрази по съвсем различен начин върху Ранди. Всъщност затварянето на брат му го накара да прогледне и той за пръв път осъзна, че истинската власт е откъм страната на закона. Затова, докато Джей Ди излежаваше присъдата си, Ранди се превърна в добросъвестен гражданин, уважаващ закона и след няколко години успя да си спечели подкрепата на неколцина влиятелни хора, които му помогнаха да стане шериф на Джесъп Каунти.

Джей Ди искрено се радваше за брат си. Новата титла на Ранди и новото му положение в обществото си бяха повод за празнуване. В крайна сметка да имаш шериф в семейството можеше да се окаже адски полезно.

СЕДМА ГЛАВА

Джордан се регистрира в „Домашен уют далеч от дома“, където я настаниха в просторна стая с изглед към задния двор. Вратата имаше солидна двойна заключалка. Квадратното по форма помещение беше чисто и спретнато. Огромното легло гледаше към вратата, а до стената с прозореца имаше бюро и два стола. Тя забеляза, че нямаше извод за включване към интернет, но за една нощ щеше да мине и без компютър.

Амилия Ан, приятелката на Анджеела, я посрещна като почетен гост. Донесе ѝ допълнително няколко уханни малки сапуна и свежо изпрани меки кърпи.

Джордан разопакова багажа си, съблече дрехите си и взе хубав студен душ. Изми и изсуши косата си, облече пола и блуза и бе готова да потегли към „Брандинг Айрън“. Не си спомняше кога за последен път е вечеряла в шест, но тъй като не бе яла нищо от закуска, вече беше гладна.

Вечерята бе незабравимо преживяване... но не в добрия смисъл. Оказа се, че професор Макена е чудесно средство за потискане на апетита.

Макар че беше точно шест часът, паркингът пред „Брандинг Айрън“ бе пълен. Една сервитьорка я посрещна на вратата и я поведе към сепаре в дъното на ресторанта.

— Имаме и по-хубави маси, но мъжът, с когото имате среща, пожела уединение. Ще ви заведе при него. Съветвам ви да не си поръчвате риба. Мирише странно — прошепна жената, докато я водеше към масата. — Аз ще ви обслужвам — добави с усмивка.

Професор Макена не стана, когато Джордан приближи масата, дори не си направи труда да кимне, след като тя се настани срещу него. Устата му бе пълна с хляб и би трябвало да преглътне, преди да ѝ заговори, но не го направи. Говореше през парче хляб с големината на топка за голф, стърчащо наполовина от устата му.

— Закъснявате — изфъфли той.

Тъй като беше само няколко минути след шест, тя не сметна за нужно да му се извинява, нито пък да отговаря на несправедливата му забележка. Взе ленената кърпа, разгъна я и я разстла върху скута си. Забеляза, че неговата лежеше върху масата. Младата жена се опита да не гледа устата му, докато той дъвчеше. Щеше да е смешен, ако не беше толкова отвратителен.

Обзе я желание да скочи и да избяга. Какво, за бога, правеше тук? Не беше ли напълно щастлива и доволна преди онзи разговор с Ноа по време на сватбената церемония? А вижте я сега. Седнала да вечеря с професор Грубиян. Страхотно, помисли си. Няма що, прекрасно приключение!

Добре, сменяме плана, реши Джордан. Ще претупа вечерята колкото е възможно по-бързо и безболезнено, ще вземе документите и ще си тръгне.

— Вече си поръчах — осведоми я кавалерът ѝ. — Прегледайте менюто и си изберете нещо.

Тя разтвори менюто и си поръча първото, което ѝ попадна пред очите — задушено пиле с подправки и газирана вода. Сервитьорката ѝ донесе питието, изгледа я съчувствено, докато хвърляше многозначителен поглед към професора, след което забързано се отдалечи към друга маса, преструвайки се, че не забелязва празното панерче за хляб, което той размахваше.

Преди да заговори, Джордан изчака, докато устата му се изпразни.

— Като професор по история — поде тя, — сигурно знаете, че не е възможно всички от клана Бюканън да са толкова лоши. Убедена съм, че през вековете... — Млъкна, тъй като той заклати енергично глава. После го попита: — Наистина ли вярвате, че всички са били толкова ужасни?

— Да. Били са презрени негодници.

— Дайте ми пример за нещо, което презрените Бюканън са сторили на светците Макена — язвително го подкани Джордан.

Държанието му се промени мигом щом заговори за проучванията си. За щастие поне не дъвчеше, когато започна урока си по история... или по-точно своя предубеден и изопачен урок по история.

— През 1784 година могъщият леърд^[1] Рос Макена изпратил единствената си дъщеря — Фрея, в клана на Мичъл. Тя била обещана

за жена на най-големия син на леърд Мичъл, който щял да стане леърд, щом баща му умре. Според моите източници, е имало свирепа атака, докато момичето пътувало към имението на Мичъл.

— От рода Бюканън ли са ги нападнали? — попита Джордан.

Събеседникът ѝ поклати глава.

— Не, не са били Бюканън. Били са нападнати от членове на клана Макдоналд. Леърд Макдоналд е бил против съюза между Макена и Мичъл, тъй като смятал, че така двата клана ще станат прекалено могъщи. Засадата е станала на брега на голямо езеро и по време на сражението красивата девойка Фрея паднала в него.

Той млъкна, изчакайки реакцията ѝ, и тя побърза да кимне.

— Удавила ли се е? — попита Джордан, чудейки се как „великият“ историк ще припише вината за смъртта ѝ на Бюканън.

— Не, момичето можело да плува, но завалял дъжд и в езерото започнали да се надигат вълни. Внезапно се чул силен вик и един от групата на Макена погледнал към езерото точно навреме, за да види как воин от клана Бюканън издърпва Фрея от водата. Девойката все още била жива, защото размахвала ръце.

— В такъв случай това е една добра история за рода Бюканън — изтъкна Джордан. — Току-що ми разказахте, че един воин Бюканън е спасил живота на тази млада жена.

Професорът свъси вежди.

— Никой повече не видял младата Фрея.

— Какво е станало с нея?

— Онзи Бюканън я е отвел. Ето това е станало. Видял я е, пожелал я и я взел.

Явно професорът очакваше тя да се шокира и едва ли би приел благосклонно смеха ѝ.

— Само един свидетел ли е имало на това... отвличане?

— Един, но достоверен.

— Някой Макена?

— Да.

— В такъв случай би трябвало да се съгласите с мен, че тази история може да е била преувеличена, за да се обвинят хората на Бюканън. Можете ли да ми дадете друг пример... с документирано доказателство? — попита тя, преди той да успее да възрази на предишното ѝ заключение.

— С удоволствие — изсумтя професорът.

За нещастие, в този момент пристигна салатата му и той подхвана историята си, докато вършееше из чинията. Джордан заби поглед в масата, за да не го гледа.

Мъжът набучи лист маруля и заговори:

— Погледнете в учебниците по история и ще прочетете, че през 1691 година крал Уилям III е заповядал всички вождове на кланове да подпишат клетва за вярност до 1 януари 1692-а. Кланът Макена е бил най-почитаният и уважаваният в цяла Шотландия. Като глава на клана, Уилям Макена потеглил през ноември към Инвърреъри, съпровождан от група воители, за да подпишат клетвената декларация. По пътя били настигнати от пратеник, който им съобщил, че кралят е направил промени в текста на клетвата и те трябвало да се върнат у дома, докато не получат по-нататъшна вест. Когато се върнали в земите си, заварили голяма част от къщите опожарени, а добитъкът разграбен или разпилян. Докато успеят да построят отново домовете си и да въведат ред, крайният срок за подписване на клетвата дошъл и отминал... Тогава разбрали, че пратеникът бил измамник и изобщо не е бил изпратен от краля, а срокът за подписване на клетвата за вярност не бил отлаган.

Замълча и ѝ хвърли един от гневните си погледи. О, боже, знаеше как ще продължи историята.

— И? — подкани го Джордан. — Какво се е случило?

— Ще ви кажа какво се е случило. — Мъжът остави вилницата и се наведе напред. — Крал Уилям бил бесен, че кланът Макена не се подчинил на заповедите му. За наказание ги накарал да заплатят огромен данък и да се откажат от голямо парче от земите си. Но положото било, че през следващите десетилетия изпаднали в немилост пред монархията. — Той кимна, взе отново вилницата си и забодеростно едно доматено колелце. — Няма никакво съмнение кой е изпратил фалшивия пратеник, който предизвикал такъв хаос.

— Нека отгатна. Бил е някой Бюканън?

— Точно така, миличка. Презрените Бюканън.

Беше повишил глас и почти изкрещя името „Бюканън“ в лицето ѝ. Останалите посетители в ресторанта ги слушаха и наблюдаваха. Но Джордан нямаше намерение да обръща внимание на опитите му да направи сцена. Щеше да запази самообладание.

— Има ли някакво конкретно доказателство, че от клана Бюканън са изпратили измамника или са нападнали и разграбили земите на Макена?

— Няма нужда от никакво доказателство — сръза я професорът.

— Без никакво документирано доказателство цялата тази история е просто една приказка.

— Само хората на клана Бюканън биха могли да бъдат толкова коварни и подмолни в желанието си да дискредитират уважаваните Макена.

— Така твърдят Макена. А някога хрумвало ли ви е, че историята би могла да се обърне и Бюканън да са били нападнати от Макена?

Злобното изражение на лицето му красноречиво показваше, че е засегнала болното му място. Юмрукът му се стовари върху масата.

— Аз знам фактите. Не забравяйте, че Бюканън са започнали всичко. Тъкмо те са откраднали съкровището на Макена.

— И какво точно е това съкровище? — попита младата жена. Точно то първо бе събудило любопитството ѝ.

— Нещо много ценно, което по право е принадлежало на Макена — отвърна той. Внезапно се изправи на стола си и я изгледа навъсено.

— Май само това ви интересува, а? Смятате, че можете да откриете съкровището... и може би дори да си го присвоите. Е, мога да ви уверя, че вековете са го скрили добре и след като аз не съм го открил, то и вие със сигурност няма да го направите. Зверствата и престъпленията, извършени от Бюканън през вековете, са потулили истината за началото на враждата. Много вероятно е всичко да си остане загадка завинаги и никой да не успее да я разреши.

Тя не проумяваше защо позволява на този неприятен човек да я дразни, но внезапно се изпълни с решимост да защити семейното си име.

— Известна ли ви е разликата между факти и фантазия, професоре?

Разговорът им се разгорещяваше. Двамата едва се сдържаха да не се разкрещят, макар че Джордан се поувлече и нарече клана му с някои доста обидни имена.

Пристигането на вечерята поуталожи страстите. Джордан не можа да повярва на очите си, като видя огромния къс полусурово месо, който сложиха пред професора. До него се мъдреше гигантски печен

картоф. Малката порция пилешко в нейната чиния приличаше на детска в сравнение с неговата. Мъжът срещу нея наведе глава и не я вдигна, докато не омете и последната хапка. В чинията му не остана и парченце жила или мазнина.

— Желаете ли още хляб? — спокойно попита тя.

В отговор той бутна панера за хляб към нея. Джордан успя да привлече вниманието на сервитьорката и учтиво помоли за още хляб. От изражението на жената Джордан предположи, че е била свидетелка на целия им спор. Затова ѝ се усмихна, за да я увери, че всичко е наред.

— Явно влагате голяма страст в работата си — направи му комплимент Джордан. Реши, че ако не го умилостиви малко, той може да си тръгне, без да ѝ позволи да види проучванията му и пътуването ѝ дотук щеше да е напразно.

Всичко в Тексас беше голямо, включително храната. Тя зарея поглед над главата на професора, докато той се бе посветил на задачата да погълне до последната трошица огромното парче ябълков пай, покрито с две топки ванилов сладолед.

Един от сервитьорите изтърва чаша. Професорът вдигна глава и забеляза колко е пълно помещението. Сви се на стола си, докато наблюдаваше кой влиза и излиза.

— Нещо не е наред ли? — попита Джордан.

— Не обичам тълпите.

Той отпи от кафето си и каза:

— Записал съм някои данни във флаш драйв. Сложил съм го в една от кутиите за Изабел. Знаете ли какво е флаш драйв? Изабел трябва само да го пъхне в гнездото в компютъра си — продължи професорът, преди тя да успее да отговори. — Това е нещо като диск и може да съхранява голямо количество информация.

Снизходителният му тон я вбеси до крайност.

— Сигурна съм, че тя ще успее да се справи — процеди Джордан.

Той ѝ съобщи цената на устройството и добави:

— Предполагам, че вие или госпожица Макена ще ми възстановите похарчената сума.

— Да, аз ще го направя.

— Сега ли? — Мъжът извади фактурата от джоба си и се взря очаквателно в нея. Очевидно искаше да му плати веднага и тя извади

парите от чантата си и му ги подаде. Явно не беше от доверчивите и разсеяни професори. Преброи внимателно банкнотите, преди да ги пхне в портфейла си. — Що се отнася до проучванията ми... всичко е сложено в три големи кутии. Говорих доста дълго с Изабел и макар да противоречи на здравия ми разум и принципите ми, реших да ви позволя да им направите фотокопия. Тя ме увери, че поема пълната отговорност и аз се осланям на факта, че е Макена. Ще разбере, ако нещо липсва. Имам фотографска памет. Никога не забравям нещо, което съм прочел. — Той млъкна и се потупа по челото. — Помня имена и лица на хора, които съм срещал преди — десет или двайсет години. Всичко е съхранено тук. Важното и маловажното.

— С колко време разполагам, за да направя копията? — попита тя, нетърпелива да се върне към това, което я интересуваше.

— В последните дни бях много зает с подготовката на пътуването ми. Ще замина по-рано, отколкото първоначално възнамерявах. Ще трябва да останете в Серенити и да направите копията тук. Не би трябвало да ви отнеме повече от два дни. Може би три.

— В града има ли размножителен център с копирни машини?

— Не ми се вярва. Но в бакалията има копирна машина, а съм сигурен, че има и другаде в града.

След като изпи още две чаши кафе, той поиска сметката. Колкото повече приближаваше края на срещата им, толкова повече минутите ѝ се струваха безкрайни. Когато сервитьорката донесе сметката, мъжът я побутна към нея, но това не я изненада.

Брат ѝ Зак винаги успяваше да я изкара от нерви. Справяше се много по-добре от останалите братя, но тази вечер професорът направо го сложи в малкия си джоб, спечелвайки палмата на първенството в дисциплината *вбесяване*. Професор Макена изтри устните си със салфетката, която остана да лежи сгъната по време на вечерята му и се изправи.

— Трябва да се прибера, преди да се стъмни.

Щеше да се стъмни поне след час.

— Далече ли живеете?

— Не — гласеше лаконичният отговор. — Ще ви чакам при колата си, за да ви дам кутиите. Ще ги пазите, нали? Изабел се изказа много похвално за вас и аз ѝ вярвам.

Десет минути по-късно сметката беше платена, кутиите — прехвърлени в колата ѝ, а Джордан най-последно се бе отървала от присъствието на професора.

Чувстваше се като затворник, излязъл на свобода.

[1] Шотландски лорд. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин Джордан стана рано. Откара колата до сервиза на Лойд, паркира и го зачака да отвори.

Надяваше се механикът да поправи радиатора, а след това смяташе да отиде до бакалията, където ѝ казаха, че има копирна машина. Ако всичко вървеше добре, можеше да свърши с едната кутия, а може би и с половината от другата. Те бяха пълни догоре и за неин късмет професорът не беше писал от двете страни, защото мастилото се бе просмукало през някои от листовете.

Вратите на сервиза се отвориха няколко минути след осем. След като отвори капака на колата и гледа двигателя около трийсет секунди, механикът, едър и груб мъж на нейната възраст, се облегна на бронята, кръстоса глезени и докато бършеше ръцете си в някакъв омазнен парцал, я измери с бавен и определено зловец поглед, от който я полазиха тръпки.

Навярно бе решил, че е пропуснал нещо при просташкия си оглед, защото я измери повторно, а сетне още веднъж. Честно казано, колата ѝ не бе удостоена с подобно внимание.

Налагаше се да изтърпи нахалника, тъй като до понеделник той бе единственият механик в града.

— Сигурна съм, че в радиатора има теч — обади се тя. — Какво мислите? Ще можете ли да го закърпите?

Името на механика бе написано на лентичка върху джоба на ризата му. Краищата ѝ се бяха подгънали. Мъжът се обърна, захвърли парцала на близкия рафт и отново се извърна.

— Дали мога да го закърпя? Зависи — рече провлачено. — Ще е доста трудничко.

— Така ли?

— Нали схващаш... разслюнил се е.

Лойд очевидно обичаше да се изразява доста екзотично. Разслюнил? Имаше ли изобщо такава дума?

— Но ще можете ли да го поправите?

— Почти не може да се поправи, сладурче.

Сладурче? *Не и за теб.* Тя мислено преброи до пет, опитвайки се да запази самообладание и да не избухне. Нямаше да е разумно да си спечели за враг единствения човек, който можеше да поправи колата ѝ.

Добрят стар Лойд тъкмо бе огледал краката ѝ до долу и сега погледът му пъплеше отново нагоре.

— Да, изправени сме пред доста сериозна ситуация — измърмори.

— Наистина ли? — Решена да не се поддава на яростта, набъбваща в гърдите ѝ, Джордан кимна. — Казахте, че почти не може да се поправи, така ли?

— Точно така. Почти.

Тя скръсти ръце и зачака да довърши поредната инспекция на краката ѝ. Досега вече трябваше да ги е запомнил.

— Ще бъдете ли така добър да ми обясните по-подробно?

— Радиаторът има теч.

Джордан имаше чувството, че всеки миг ще закрепци. Вече му го бе казала.

— Бих могъл временно да го закърпя, но не мога да гарантирам колко ще издържи — осведоми я Лойд.

— Колко време ще ви отнеме поправката?

— Зависи какво ще открия под капака. — Той повдигна многозначително вежди и тъй като тя не реагира, добави: — Нали се сецаш какво искам да кажа?

Тя знаеше отлично какво иска да каже. Лойд беше истински негодник. Търпението ѝ бе на изчерпване.

— Вие вече погледнахте под капака — остро заяви тя.

Нескриваният ѝ гняв не му направи впечатление. Сигурно бе свикнал да го отблъскват, реши младата жена. Или бе това, или беше стоял прекалено дълго на слънце и мозъкът му се бе спаружил.

— Омъжена ли си, сладурче?

— Дали съм какво?

— Омъжена. Имаш ли си мъж? Трябва да знам на кого да пратя сметката — обясни свалячът.

— На мен.

— Просто се опитвам да бъда дружелюбен. Не е нужно да се държиш грубо.

— Колко време ще отнеме поправката?

— Ден... може би два.

— Добре — любезно рече тя. — В такъв случай ще си вървя.

Той явно не схвана, докато тя не го заобиколи и не отвори вратата на колата.

— Чакай малко. Тръгваш с теч...

— Да, точно така.

Мъжът изсумтя.

— Няма да стигнеш далеч.

— Ще рискувам.

Той мислеше, че тя блъфира, докато не запали двигателя и не даде на заден, за да излезе от сервиза.

— Може би ще успее да го оправи до обяд — избъбри механикът.

— Може би?

— Добре, сигурен съм, че до обяд ще стане — съгласи се той. —

И няма да ти взема много скъпо.

Джордан натисна спирачките.

— Колко?

— Шейсет и пет, може би седемдесет, но не повече от осемдесет. Не приемам кредитни карти, а тъй като не си отгук, няма да взема и чек. Ще трябва да ми платиш в брой.

Изкушена от обещанието му, че колата ѝ ще е готова до обяд, Джордан се съгласи и подаде ключовете на Лойд.

Върна се в мотела и се спря във фойето, за да поговори с Амилия Ан.

— Имам няколко кутии с документи, които трябва да фотокопирам — обясни ѝ тя. — В бакалията близо до Парсънс Крийк има копирна машина, но е доста далеч отгук. Чудех се дали има някъде по-наблизо.

— Ще проверя, докато закусваш. Мисля, че ще мога да намеря.

Дневният бар на мотела „Домашен уют далеч от дома“ беше с големината на гардеробна. Джордан бе единственият посетител. Не беше много гладна и си поръча препечена филийка и портокалов сок.

След малко Амилия Ан дойде да я търси.

— Трябваше само да се обадя на едно-две места — оповести тя. — Имаш късмет. Чарлин от застрахователната агенция на Нелсън има съвсем нова копирна машина. От компанията им я доставили миналата

седмица и е на изпитателен срок, така че не ги е грижа колко копия ще направиш, стига да си платиш хартията. Стив Нелсън държи застраховката за този мотел, така че няма нищо против да ми направи услуга.

— Това е чудесно — зарадва се Джордан. — Много благодаря.

— Обичам да помагам, когато мога. Чарлин ми поръча да ти кажа, че машината се зарежда автоматично и скоростта ѝ е доста висока.

Най-после нещата започваха да се нареждат. Застрахователната агенция беше само на три пресечки от мотела, а копирната машина се намираще в отделна стая, така че Джордан нямаше да притеснява Чарлин или шефа ѝ.

Копирната машина се оказа истинска мечта и тя напредваше бързо. Прекъсна само веднъж заради клиент на агенцията — Кайл Хефърминт, който се отби да получи някаква справка. Докато Чарлин я подготвяше, той зърна Джордан и се нагърби с ролята на „комитет по посрещането“ от името на град Серенити. Облегна се на стената и забъбри приятелски, докато Джордан продължи да работи. Кайл беше приятен мъж и тя с удоволствие слушаше разясненията му за историята и политическите нагласи в общността, въпреки че навикът му да повтаря името ѝ и да натъртва думите си с повдигане на едната вежда беше малко дразнещ. След като тя отклони четвъртата му покана да я „разведе наоколо“, Чарлин дойде да я спаси и го изтика от стаята.

До обяд Джордан беше изкопирала две пълни кутии. Олюлявайки се под тежестта им, тя занесе оригиналите в мотелската си стая, после се върна, за да продължи. Пъхна снопче листове в голямата торба при лаптопа, за да може, докато обядва, да ги прегледа.

Беше дванайсет без петнайсет, когато пристигна в сервиза на Лойд. Завари радиатора и почти целия двигател да лежат разглобени на части върху един брезент.

Лойд се бе излегнал върху един метален стол и си вееше със сгънат вестник, но щом я съзря на вратата, захвърли вестника и скочи. Вдигна ръце нагоре, сякаш искаше да се предпази от удар.

— Само недей да избухваш.

Маркучът на радиатора беше завит на колело и оставен в средата на брезента.

— Какво е всичко това?

— Части... всички са от колата ти. Натъкнах се на няколко проблема — продължи Лойд. — Исках да се уверя, че наистина има теч в радиатора, а не е нещо друго, затова свалих маркуча, за да видя дали не се е скъсал — не беше, след това реших да проверя скобата — и тя си беше наред, а накрая прегледах и още две-три неща. И знаеш ли какво, в крайна сметка се оказа, че течът е в радиатора, точно както подозирах от самото начало. Но все пак е по-добре човек да е съвсем сигурен, нали? Няма да ти взема повече пари за допълнителната работа. Едно „благодаря“ ще ми е достатъчно. О, и още нещо — додаде припряно, — ще свърша до утре на обяд, точно както ти обещах.

Тя пое дълбоко дъх.

— Ти ми обеща, че ще поправиш колата за днес до обяд. — Беше толкова бясна от прозрачната му игричка, че гласът ѝ трепереше.

— Не, ти сама си предположила така.

— Каза, че ще е готова до днес на обяд — гневно настоя Джордан.

— Не, въобще не съм казвал, че е за днес. Ти сама си го решила. Аз само казах до обяд. Не съм казал дали е днес или утре. — И без да спре, за да си поеме дъх, попита: — След като ще се наложи да останеш още една нощ в града, а не познаваш никого тук, какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Лойд очевидно живееше в някакво друго измерение.

— Събери всички части и ги сложи обратно. Веднага.

— Какво?

— Чу ме. Искам да сглобиш всичко и да го поставиш на мястото му. Започвай веднага, ако обичаш.

Явно погледът ѝ никак не му се понрави, защото побърза да отстъпи крачка назад.

— Не мога — смънка механикът. — Първо трябва да свърша една друга работа.

— Така ли? Тогава защо си подремваше, когато влязох?

— Не съм дремел. Само малко си почивах.

Знаеше, че няма смисъл да спори с него.

— Кога ще бъде готова колата ми?

— Утре на обяд — отвърна той. — Видя ли какво стана току-що? Обещах утре до обяд и няма да се отметна. Когато кажа нещо, значи е

казано.

Джордан примигна. Какво, за бога, трябваше да означава това? Може би не го бе чула правилно.

— Когато кажеш нещо...

— ...значи е казано — повтори той и кимна. — Това означава, че няма да се отметна.

— Бих искала да го напишеш — заяви тя. — Да гарантираш, че колата ще бъде готова до утре на обяд и да напишеш цената. След това ще се подпишеш — добави.

— Добре. Ще го направя — съгласи се мъжът и влезе вътре. След минута се върна с лист и химикалка. Облегна се на колата и започна да пише. Накрая се подписа и дори добави датата, без да го молят. — Доволна ли си? — Подаде ѝ листа и тя го прочете.

Джордан кимна:

— Ще се върна утре на обяд. Не ме разочаровай.

— И какво ще направиш? Ще ме нараниш ли?

— Може и да го направя. — Тя се извърна, за да си върви.

— Почакай малко.

— Да?

— Все пак ще трябва да се нахраниш по някое време. Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Джордан положи всички усилия, за да бъде любезна, докато отклоняваше поканата му. Дори стигна толкова далеч, че му благодари за предложението. Той изглеждаше умиловитен, когато най-после тя си тръгна.

Пое с по-бавни крачки към ресторанта „При Джафи“. Жегата беше почти непоносима. Когато стигна до заведението, вече умираше от жажда, а дрехите ѝ бяха полепнали по тялото от пот. Как издържаха жителите на Серенити? Термометърът пред заведението показваше 35 градуса.

Анджела носеше чиния към една от масите, когато Джордан влезе вътре.

— Здравсти, Джордан.

— Здравсти, Анджела. — Мили боже, започваше да звучи като местна.

Мисълта я накара да се усмихне.

— Искаш ли да седнеш на обичайната си маса? Ей сега ще я почистя.

Ресторантът бе почти пълен и всички клиенти я изпроводиха с погледи, докато вървеше към ъгловата маса. Очевидно проявяваха любопитство към чужденците.

— Бързаш или предпочиташ първо да изпиеш чаша чай с лед?

— Мога да почакам, а чаша студен чай ще ми дойде добре.

Анджела ѝ донесе напитката веднага, а след това отиде да обслужва други клиенти, докато Джордан преглеждаше менюто. Избра си пилешка салата, остави менюто, отвори лаптопа си, включи го и разпръсна пред себе си няколко листа, готова за четене.

Докаато четеше, си водеше бележки, за да провери проучванията на професора, когато се прибере в Бостън.

— Пръстите ти направо летят по клавишите — с възхищение отбеляза Анджела. — Да не прекъсвам мисълта ти?

— Не — усмихна се Джордан и вдигна глава от екрана.

— Какво правиш?

— Отбелязвам някои неща и вкарвам едни данни в програмата си. Нищо важно — додаде Джордан и затвори лаптопа.

— Значи трябва доста да разбираш от компютри... нали се сещаш, как работят и така нататък.

— Да — кимна тя. — Работя с компютри.

— Трябва да те запозная с Джафи. Той има компютър, но нещо не работи както трябва. Може би ще можеш да му отговориш на някои въпроси, след като приключиш с обяда.

— С удоволствие ще му помогна.

Когато свърши със салатата си, ресторантът вече се бе изпразнил. Анджела се появи от кухнята, придружена от собственика. Представи го, а Джордан му направи комплимент за ресторанта.

— Очарователно място — отбеляза тя.

— Е, кръстено е на мен, разбира се — сподели мъжът с усмивка. — Малкото ми име е Върнън, но всички предпочитат да ме наричат Джафи. На мен също ми харесва — призна си. — А ти откъде си, Джордан Бюканън? — Говореше носово, с приятна мелодична нотка като подрънкването на струни на китара.

— От Бостън — отвърна тя. — Ами ти? Тук ли си отраснал, или си пришълец като Анджела?

— Пришълец съм — осведоми я Джафи и я озари с усмивка. — От един друг малък град, за който едва ли си чувала. Работих известно време в Сан Антонио, където се запознах със съпругата си — Лили. Тя работеше в същия ресторант и нали се сещаш... паснахме си. Женени сме от четиринайсет години и все още си пасваме. Какво е времето в Бостън? И там ли става толкова горещо като тук?

Около десетина минути разговорът продължи да се върти около времето. Джордан не се сещаше за друг, освен може би някой метеоролог, който да се интересува от времето повече от Джафи.

— Имаш ли нещо против да ти отнема няколко минути? — попита накрая той, издърпа стола срещу нея и седна. — Анджела ми каза, че не би имала нищо против да ми отговориш на няколко въпроса около компютрите.

— Нямам нищо против — увери го Джордан.

— Хареса ли ти салатата? Градските момичета много обичат салати, нали?

Тя се засмя:

— Е, аз определено не съм изключение.

Джафи беше много мил мъж и явно бе в настроение да си побъбри.

— За закуска тук винаги е пълно, но на обяд навалищата е наполовина. Истината е, че през летните месеци почти нямам клиенти — дори за вечеря, но с настъпването на есента бизнесът оживява. Тогава съпругата ми ми помага. Наоколо съм прочут с шоколадовия си кейк. По-късно следобед идват доста хора, за да си хапнат по едно-две парчета. Но ти не се тревожи. Вече съм ти заделил от него.

Мъжът се размърда на стола и тя реши, че се кани да стане. Протегна ръка към една от папките си, за да прочете поредната възмутителна история за светците Макена и демоните Бюканън.

Но Джафи нямаше намерение да си тръгва, а само се наместваше по-удобно.

— Шоколадовият кейк е причината да се захвана с това заведение.

Джордан остави папката и се приготви да го слуша.

— „Тръмбо Мотърс“ — поясни събеседникът й. — Или по-точно Дейв Тръмбо. Той е собственик на автокъща в Бърбън, който е на около шейсет и пет километра оттук. Както и да е, той и жена му —

Сузан, били на почивка в Сан Антонио и се отбили да вечерят в ресторанта, където аз работех. Тогава бях направил шоколадовия си кейк и той така го хареса, че изяде три парчета, преди жена му да го накара да спре. — Засмя се. — Дейв умира за шоколад, но Сузан не му го позволява често. Тревожи се за холестерола и такива неща. Както и да е — продължи Джафи, — Дейв не могъл да забрави кейка, а определено не му се искало постоянно да пътува до Сан Антонио, който е доста далеч оттук. И знаеш ли какво стори? Направи ми предложение, на което ми беше трудно да откажа. Първо ми разказа за Серенити и как тук нямало нито един свестен ресторант, а после добави, че отишъл при най-добрия си приятел Илай Уитакър — богат собственик на ранчо, който винаги е готов да направи добра инвестиция. Дейв го убедил да ми даде първоначален капитал. Илай е собственик на сградата, но аз няма да плащам наем, докато не започна да печеля достатъчно. Той е, както ние ги наричаме, *мълчалив партньор*. Рядко преглежда счетоводните книги, а през няколко месеца, когато получавам извлечението си от банката, виждам, че по сметката ми са преведени пари. Не си го признава, но знам, че той или Тръмбо са ги внесли.

— Явно са добри хора — отбеляза Джордан.

— О, да, такива са — потвърди Джафи. — Илай е малко особняк, живее уединено. Тук идва доста често, но не мисля, че е напускал Серенити, откакто преди петнайсет години се е преселил да живее тук. Може би следобед ще се запознаеш с него. Дейв ще му докара новия пикап. Илай всяка година си купува нов пикап.

Джордан помисли, че този път Джафи наистина ще си тръгне, и затова отново се пресегна към папката.

— Дейв е най-добрата ни реклама. Този мъж обожава шоколадовия ми кейк и много хора идват тук само защото им го е препоръчал.

— А „Тръмбо Мотърс“ разполагат ли с добър механик?

— Разбира се. И не само с един. — Джафи се засмя. — Чух, че Лойд ти създаде доста неприятности.

Очите ѝ се разшириха.

— Чул си? И кой ти го каза?

— Това е малък град, а хората обичат да приказват.

— И говорят за мен? — Не можа да скрие изненадата си.

— О, да. Ти си най-обсъжданата тема в града. Красива жена като теб много рядко идва тук. При това не се надуваш и си говориш с обикновените хора.

Джордан не разбра за кого говори той. Тя определено не беше красива. И с какви обикновени хора бе говорила? И какво искаше да каже с това *обикновени!*

— Изглеждаш учудена — ухили се Джафи. — Тук е по-различно от Бостън. Ние обичаме да мислим, че се държим приятелски, но всъщност сме любопитни. Ще свикнеш, тук всички познават и кътните си зъби. Ето какво ще ти кажа. Когато Дейв докара пикапа на Илай, обезателно ще се отбие да си хапне кейк и аз ще ви запозная. Обзалагам се, че той е чул за перипетиите ти с колата.

— Но нали каза, че той живее в друг град...

— Така е — кимна Джафи. — Живее в Бърбън, но всички в Серенити купуват колите и пикапите си от него. Той има най-добрата автокъща наоколо. Постоянно му казвам да пусне реклама по телевизията, както правят онези градски момчета, но той не ще да го снимат. Предполагам, че се срамува и предпочита да върти бизнес с местните. Често идва в Серенити. Жена му си прави тук прическата и маникюра, така че е осведомена за последните новини от дамите във фризьорския салон.

Джафи най-после зададе компютърните си въпроси и когато Джордан му обясни за какво са различните команди, той изглеждаше доволен. Върна се в кухнята, за да се заеме с приготвянето на вечерното меню, но Джордан продължи да мисли за живота в малкия град. Щеше да полудее, ако живееше в място, където всеки знае какво правят останалите. Сетне се замисли за семейството си и осъзна, че вече го е преживяла.

Шестимата ѝ братя бяха чудесни и тя ги обичаше, но те непрекъснато си пъхаха носа в работите ѝ. Може би професията им ги бе научила да се месят в делата на другите. Четирима от тях бяха от силите на реда, макар че навярно не би трябвало да брой Тео, защото той работеше за Министерството на правосъдието и за разлика от Ник, Дилън и Алек, не ходеше постоянно въоръжен. Бяха свикнали да се ровят в живота на хората, а и откакто се помнеше, винаги знаеха какво правят тя и сестра ѝ. Имаха навика да плашат до смърт момчетата, с които излизаше в гимназията. Джордан се оплакваше на баща си, но

без никаква полза. Всъщност подозираше, че той тайно е на страната на братята ѝ.

Големите семейства приличаха на малките градове. Нямахте съмнение в това. Също като шотландските кланове, за които четеше сега. Според изследователския материал на професор Макена, родът Бюканън винаги се е намесвал в живота на другите. Те, изглежда, са знаели до най-малка подробност всичко, което правели онези от клана Макена и всичко ги вбесявало. Не пропускали и най-незначителното нещо. На Джордан не ѝ побираше умът как са успявали да помнят всички вражди.

По цялата маса бяха разпилени листове. Тя се опитваше да разчете някои от бележките, които професорът бе надраскал в полетата. Струваха ѝ се безсмислени — цифри, имена, доларови знаци и други символи, сложени тук-там. Това корона ли беше? Някои от цифрите биха могли да са дати. Дали се бе случило нещо важно през 1284 година?

Чу смеха на Джафи и вдигна глава. Видя го да излиза от кухнята. Един мъж го следваше по петите, понесъл чиния с огромно парче кейк. Сигурно беше Дейв Тръмбо.

Едрият мъж крачеше самоуверено към нея. Имаше сурово изражение, а чертите на лицето му сякаш бяха издялани от камък. Раменете му бяха широки, а съдейки по начина, по който бе облечен — снежнобяла риза, вратовръзка на дискретно райе, тъмносиви панталони, черни мокасини, — заключи, че полага грижи за външността си. Тръмбо беше това, което майка ѝ би нарекла „конте“. Той свали слънчевите си очила и се засмя на нещо, изречено от Джафи.

Мъжът имаше чаровна усмивка, която смекчаваше строгото му лице. Погледна я право в очите, стисна ръката ѝ и ѝ каза, че му е много приятно да се запознае с нея. О, беше много любезен. Нямахте нужда да го пита дали през целия си живот е живял в Тексас. Контето Дейв говореше с характерното тексаско провлачване. Ноа беше роден в Тексас и понякога провлачваше думите, особено когато флиртуваше.

— Джафи ми каза, че сте имали известни неприятности с Лойд и аз много съжалявам да го чуя. Ако искате, бих могъл да поговоря с него. Ето какво ви предлагам да направим, ако все пак откаже да сътрудничи. Бих могъл да изтегля с въже колата ви до Бърбън и някой от моите механици да я поправи и сглоби. Жалко, че не можете да я

смените с нова кола. Разполагам със страхотен, съвсем нов шевролет „Събърбан“, на който едва ли някой би могъл да устои.

— Нейната кола е взета под наем, Дейв — напомни му Джафи.

Мъжът кимна:

— Да, знам. Точно затова казах, че е жалко, задето не може да я смени. Трябва да направите оплакване в агенцията, където са ви я дали. Никак не е добре да мамят така хората.

Джафи осведоми Дейв, че тя идва от Бостън, след което Джордан му отговори на няколко въпроса за родния си град. Дейв каза, че още не е ходил там, но би искал да заведе семейството си на почивка.

— Дейв има момче и момиче — уточни Джафи.

— Така е — кимна Дейв. — Затова работя толкова много. По-добре да си изям кейка в кухнята, в случай че жена ми реши да се отбие. Ще дойде по някое време днес следобед, за да пазарува или да си направи косата. Според мен и така изглежда идеално, но тя твърди, че трябвало да бъде в крак с последните модни тенденции, за които четете в списанията. Направо ще припадне, ако ме види да ям кейк. — Потупа корема си. — Май съм понатрупал тлъстинки тук, но този десерт си заслужава да пробягам малко допълнителни километри на пътеката във фитнеса.

Не изглеждаше пълен, а стегнат и в добра форма. Но нямаше да остане дълго така, ако продължаваше да си хапва сладкиши. Джордан забеляза, че от горния джоб на ризата му се подава краят на шоколадово блокче. Дейв определено бе почитател на шоколада.

Джафи се обърна и погледна през предния прозорец.

— Илай паркира пикапа си отсреща — информира ги.

— Изглежда съвсем нов.

— Този месец ще стане на една година — уточни Дейв.

— Затова го сменя. Той може да си позволи да си купи каквато кола пожелае. Бог ми е свидетел, че се опитах да го убедя да си купи един луксозен седан, но той всяка година продължава да си поръчва все една и съща марка пикап, само моделът е нов. Дори не им сменя цвета. Винаги са черни.

Джордан видя богатия собственик на ранчо да прекосява улицата. Илай Уитакър изглеждаше добре — висок, тъмнокос и определено хубав. Очакваше да носи каубойски ботуши и шапка „Стетсън“, но той беше облечен в джинси, риза и маратонки.

Дари я с широка усмивка, когато Джафи ги запозна, а ръката му бе топла и стисна силно нейната.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, Джордан — рече той.

Джафи набързо го осведоми за причината за идването ѝ в града.

— Съжалявам да чуя за неприятностите ви, но този град е добро място и мисля, че няма да ви разочарова. Ще разберете, че хората в Серенити са много мили и гостоприемни. Винаги може да се обърнете към мен за помощ.

— Благодаря — отвърна Джордан. — Всички бяха много любезни. Колата ми ще бъде готова утре и ще мога да си тръгна.

Тримата мъже останаха до масата ѝ и продължиха да си бърбят още няколко минути, макар че говореха предимно те, а тя просто слушаше.

— Е, беше удоволствие да си поговорим, Джордан Бюканън, а следващия път, като посетите града, непременно трябва да се отбиете в „Тръмбо Мотърс“ — рече накрая Дейв Тръмбо. — Никой наоколо не продава повече коли от мен — похвали се, сетне прегърна през рамо Илай и попита: — Искаш ли да хапнеш парче кейк, Илай? Хайде да вървим в кухнята и да оставим тази млада дама да се върне към домашното си.

Да се върне към домашното си? Да не би той да си мислеше, че посещава лятно училище?

— Това не е домашно, Дейв — осветли го Джафи. — Това са истории за нейните роднини в Шотландия. Отдавнашни истории. Изминала е целия този път, за да ги вземе от някакъв професор. Нали така, Джордан?

— Да, точно така. Това са проучванията на професор Макена.

Дейв надникна над рамото ѝ и хвърли поглед на това, което тя четеше.

— Разбирате ли всичко? — учуди се мъжът.

— Опитвам се — засмя се Джордан. — Понякога не е много ясно.

— На мен ми прилича на домашно упражнение. Ще ви оставя да си работите на спокойствие. — Той се обърна и без да сваля ръка от рамото на Илай, се запъти към кухнята, следван по петите от Джафи.

Времето измина неусетно и беше четири часът, когато Джордан най-после събра листовите. Джафи стоеше до вратата и я гледаше как пъха компютъра си в торбата. Почеса се отзад по врата и заговори:

— Виж, за онези команди...

— Да?

— Ами не работят. Ние тук, в Серенити, сме компютърни невежи, но се опитваме да не изоставаме от останалия Тексас и света. Младите учат компютри още в училище, но в Серенити още нямаме такива. Градът наскоро започна да се развива и току-що построиха първата гимназия, така че се надяваме много скоро да дойдат добри учители. Може би те ще ни научат на нещо за модерните техники. Отзад имам хубав компютър, но той не отговаря на нито една от командите, които ми каза. Направих нещо... не знам какво... и го счупих.

— Счупил си го? — усмихна се младата жена. — Освен ако не го халосаш здравата с ковашки чук, много трудно ще счупиш компютър. Ако искаш, може да го погледна.

— Ще ти бъда много благодарен. Обаждах се няколко пъти на специалистите в Бърбън, но тях ги мързи да дойдат дотук.

Той беше толкова мил с нея, като ѝ позволи цял ден да виси в ресторанта му, че това бе най-малкото, което можеше да стори в отплата. Джордан грабна торбата си и го последва в кухнята. Офисът на Джафи се помещаваше в малка стаичка до задната врата. По днешните стандарти компютърът беше истинска антика. Целият бе опасан с разни кабели, повечето от които не бяха необходими.

— Е, какво мислиш? — попита Джафи. — Ще можеш ли да я спасиш и да я накараш отново да работи?

— Нея?

— Понякога наричам компютъра Дора — срамежливо си призна мъжът.

Тя не се засмя. Лицето му бе поруменяло и Джордан разбра, че той се срамува, задето мислеше за машината като за човек.

— Нека видя какво мога да направя. — Реши, че има достатъчно време, за да се върне в застрахователната агенция и да довърши преснимането на документите от последната кутия. Не бяха останали много, така че дори и да затвореха, можеше да свърши утре сутринта.

Джафи се върна към работата си в кухнята, а тя се зае с компютъра. Прегледа всички кабели, изхвърли два от тях, а след като разгада за какво служат останалите два, ги превключи. След това не й беше нужно много време, за да стартира компютъра. После провери инсталираните програми. Всички бяха стари. Джафи се бе опитал да пусне три различни от тях и всички бяха сгрешени. Ако разполагаше с повече време и подходящото оборудване, щеше да му напише нова програма. Щеше да го стори с удоволствие. О, боже, какво говореше това за нея? Изруга и се закле, че никога няма да дава имена на компютрите и да гледа на тях като на човешки същества.

След като не можеше да инсталира нов софтуер, реши да се опита да опрости съществуващия.

Когато Джафи надникна, за да провери какво става, с огромна радост установи, че екранът отново е син.

— Отново работи! О, слава богу! Но какви са тези неща, които пишеш?

Щеше да й отнеме твърде дълго време, за да му обясни.

— Просто двете с Дора си бърбим. Когато свърша, ще ти е много по-лесно да пускаш програмата.

След като и последният посетител си тръгна в осем и половина, Джафи затвори ресторанта и седна при нея, за да му обясни промените, които бе направила.

Отне й още един час, за да му покаже как да работи с компютъра. Той си водеше бележки върху малки листчета, които залепи върху стената. Тя вече беше въвела своя имейл в списъка с адресите, за да може да й изпраца писма, ако изникнат някои въпроси, но Джафи я помоли да му даде номера на мобилния си телефон, само за всеки случай, ако не може да се оправи с електронната поща.

Тъкмо когато реши, че е свършила, Джафи й връчи списък с имейл адреси и я помоли да ги вкара в адресника. Илай Уитакър беше начело на списъка. Следващият беше Дейв Тръмбо. Тя се усмихна, когато прочете адреса му. *Опасният търговец Дейв*. Добави го без коментар и мина на следващия.

След като свърши, Джафи настоя да я придружи до мотела.

— Знам, че не е далеч, а и улиците са осветени, но въпреки това настоявам да те изпратя. Пък и без това искам да се поразгълча.

Навън все още беше горещо, но след залеза на слънцето температурата бе поспаднала. Когато стигнаха до алеята за коли, водеща към входа на мотела, Джафи ѝ пожела „лека нощ“ и си тръгна.

Джордан влезе във фоайето с намерението да се отпрати веднага към стаята си. Наоколо бе пълно с жени.

Амилия Ан се спусна към нея.

— Толкова се радвам, че успя.

— Моля? — не разбра Джордан.

— На рецепцията седеше Канди, дъщерята на Амилия Ан. Тя бе отпечатала името на Джордан върху розово картонче и стана, за да го закрепил на рамото ѝ.

— Много се радвам, че можеш да се присъединиш към нас — въодушевено избъбри Амилия Ан.

— Към какво да се присъединя? — попита Джордан, усмихвайки се на наобиколилите я жени.

— Устройвам прощално женско парти на Чарлин. Спомняш си Чарлин, нали? — додаде шепнешком Амилия Ан. — Тя ти позволи да преснемеш документите си в застрахователната агенция, където работи.

— Да, разбира се. — Джордан огледа усмихнатите женски лица, за да открие Чарлин. — Много мило, че ме каниш, но не бих искала да се натрапвам.

— Глупости — махна с ръка Амилия Ан. — Всички ще се радваме да се присъединиш към нас.

Джордан понижи глас:

— Но аз нямам подарък.

— Това може лесно да се уреди — отхвърли протеста ѝ Амилия Ан. — Какво ще кажеш да ѝ подариш комплект от китайски порцелан? Чарлин си е харесала един страхотен сервиз. На Вера Уонг.

— Да, ще се радвам, но...

— Не се тревожи. Утре ще го поръчам и ще го добавя към сметката ти. Канди? Върви да вземеш още една картичка за подаръци и напиши върху нея името на Джордан.

Джордан се запозна с всичките двайсет и три жени и беше благодарна, че всички имат табелки с имената. През следващия час тя наблюдаваше отварянето на подаръците, докато отпиваше от сладкия пунш и похапваше кейк със сметана, покрит с дебел слой сладолед.

Когато се прибра в стаята си, имаше чувството, че във вените ѝ тече захар вместо кръв. Бе напълно изцедена.

Спа непробудно през цялата нощ, на другата сутрин върна всички телефонни обаждания и остана в мотела до десет. Смяташе да отиде в застрахователната агенция, да копира останалите документи, да ги донесе в мотела, а после да изтича до сервиза на Лойд, за да го изчака да свърши с поправката на колата. И той щеше да свърши, каза си младата жена, дори да се наложи да виси над главата му и да го ръга с остен. Едно нещо бе сигурно: нямаше да търпи повече ново забавяне или изненади.

Но планът ѝ се провали. Чарлин я посрещна с лоша новина:

— Опаковаха машината и я отнесоха един час след като Стив съобщи на продавача, че няма да я купи. Много ли ти остана да копираш?

— Около двеста страници — отвърна Джордан.

Благодари на Чарлин отново и се върна в мотела. Добре, планът се променяше. Щеше да отиде да вземе колата, а след това ще отскочи до бакалията, за да види с каква копирна машина разполагат. Ако не се зареждаше автоматично, щеше да потърси друга.

Лойд крачеше пред сервиза.

— Колата е готова! — изкрещя в секундата, в която я зърна. — Можеш да я вземеш. Дори свърших по-рано. Казах ти, че ще я поправа и го направих. Доволна ли си?

Целият се тресеше от нерви. Когато ѝ подаваше сметката, ръката му трепереше. Явно бързаше да се отърве от нея, защото дори не преброи парите, които Джордан му даде.

— Нещо не е наред ли?

— Не, не, всичко е наред — припряно отвърна механикът. — Сега можеш да потегляш. — И без да я погледне повече, той се скри в сервиза.

Тя остави чантата си и лаптопа на предната седалка и завъртя стартера. Всичко изглеждаше наред. Реши, че Лойд спокойно можеше да спори с професор Макена за първото място на конкурс за откачалки. Радваше се, че повече няма да ѝ се налага да си има вземане даване с него.

Подкара направо към бакалията и с облекчение установи, че копирната им машина е модерна и снабдена с всички екстри. Зае се за

работа. Смяташе, че ако побърза, ще свърши за два часа. След това ще се обади на професора и ще му върне кутиите.

Напомни си, че е по-добре да се подсигури, отколкото сетне да съжбялява. Затова купи вода, ако колата пак започне да прави номера на пътя. Освен това възнамеряваше да спре на първата бензиностанция и да купи антифриз за радиатора, ако отново се появи теч.

Изнесе двете деветлитрови бутилки с минерална вода от магазина. Паркингът беше пуст. Нищо чудно. Едва ли някой щеше да тръгне да пазарува в тази жега. Днес беше още по-горещо от вчера. Тя присви очи под палещите слънчеви лъчи. Имаше чувството, че ще изгори само докато стигне до колата. Остави бутилките на земята до багажника. Докато търсеше ключовете в чантата си, забеляза някакво парче найлон да се подава от процепа на капака. Стори ѝ се странно, че не го е забелязала досега. Опита се да го издърпа, но не успя.

Намери ключа и го пхна в ключалката. Капакът отскочи рязко нагоре и тя се дръпна. Погледна вътре... и замръзна. После бавно го затвори.

— Не — прошепна младата жена. — Не може да бъде. — Поклати глава. Просто ѝ се привиждат разни неща, това е всичко. Въображението ѝ си играеше лоши шегички с нея. Виновна е всичката онази захар, която погълна... и жегата. Да, това беше. Жегата. Навярно е получила слънчев удар, без да разбере.

Отново отвори капака. Имаше чувството, че сърцето ѝ спря да бие. Вътре в багажника, свит като голям котарак в най-голямата найлонова торба, която бе виждала, беше професор Макена. Безжизнените му очи бяха широко отворени и сякаш се вираха в нея. Джордан бе толкова потресена, че едва смогваше да си поеме дъх. Не знаеше колко дълго остана така, взряна в мъжа — две секунди или може би три, но ѝ се стори, че е изминала цяла вечност, докато вцепененият ѝ мозък се размърда и изпрати сигнали към тялото.

Когато това стана, я обзе паника. Изпусна чантата си, препъна се в една от бутилките с минерална вода и затвори с трясък капака на колата. Колкото и отчаяно да се опитваше, не можеше да се убеди, че не е видяла труп в багажника.

Господи, какво ставаше тук?

Добре, ще погледне още веднъж, но, о, господи, никак не ѝ се щеше. Пое дълбоко дъх, завъртя отново ключа и мислено се стегна.

О, боже, той все още е там.

Остави ключа в ключалката, притича отпред, протегна ръка и грабна мобилния си телефон от предната седалка.

На кого трябваше да се обади? В полицейското управление на Серенити? В окръжното или градското? На шерифа? Или на ФБР?

Две неща знаеше със сигурност. Първо, бяха й устроили капан, и второ — бе затънала до гуша. По дяволите, та тя беше добросъвестен гражданин, който спазва законите. Не разкарваше насам-натам трупове в багажника си и освен това нямаше ни най-малка представа какво да прави.

Нуждаеше се от съвет, при това бързо. Първият човек, на когото й хрумна да се обади, беше баща й. Като федерален съдия със сигурност щеше да знае какво да прави. Но в същото време се тревожеше прекалено много, както всички бащи, а и в момента имаше достатъчно притеснения с процеса в Бостън.

Реши да се обади на Ник. Брат й работеше за ФБР.

Телефонът й внезапно иззвъня. Звукът я стресна, тя извика и едва не изтърва телефона.

— Да? — Звучеше така, сякаш я душеха.

Обаждаше се сестра й. Изглежда, не забеляза истеричните нотки в гласа на Джордан.

— Няма да повярваш какво открих. Дори не си търсех рокля, но в крайна сметка си купих две. Имаше разпродажба и едва не купих една и за теб, но вкусовете ни са толкова различни, че сигурно нямаше да ти хареса. Дали все пак да не отида да я купя? Разпродажбата няма да продължи дълго, а и винаги мога да я върна...

— Какво? О, господи, Сидни, за какво говориш? Няма значение. Вкъщи ли си?

— Да. Защо?

— Има ли някой друг там?

— Не. Защо, Джордан, нещо не е ли наред?

Запита се как ли ще реагира Сидни, ако й каже истината. Да, нещо не е наред. *В багажника на колата ми има труп.*

Но Джордан не можеше да й каже. Ако Сидни й повярва, само ще се разстрои, а и нищо не можеше да направи от Бостън. Освен това, колкото и да обичаше сестра си, тя изобщо не можеше да пази тайна и щеше веднага да хукне да търси родителите им, за да събщи

новината. Всъщност сигурно щеше да каже на всеки, готов да я изслуша.

— По-късно ще ти обясня. Сега трябва да се обадя на Ник.

— Почакай. Ами роклята? Искаш ли...

Джордан прекъсна връзката, без да отговори на въпроса ѝ, и бързо набра телефона на Ник.

Брат ѝ не се обади. Вместо него чу гласа на партньора му Ноа.

Мили боже, не можеше да си поеме дъх.

— Здравей, Джордан. Ник не може да говори в момента. Ще му предам да ти се обади по-късно. Още ли си в Тексас?

— Да, но, Ноа...

— Страхотен щат, нали?

— В беда съм.

Паниката в гласа ѝ отекна ясно и високо по линията.

— Каква беда? — тихо попита той.

— В багажника на колата ми има труп.

— Сериозно?

Явно не беше особено впечатлен.

— Той е в найлонов чувал.

— Така ли?

Не знаеше защо му съобщава тази подробност, но в момента ѝ се стори много важно той да знае за найлоновия чувал.

— Облечен е в пижама на сини и бели райета. Макар че няма чехли.

— Джордан, поemi си въздух и се успокой.

— Да се успокоя? Чу ли какво ти казах току-що? Не схвана ли, че в багажника на колата ми има труп?

— Да, чух какво ми каза. — Тонът му беше вбесяващо невъзмутим. Звучеше така, сякаш не му съобщава нищо особено, което, разбира се, беше абсурдно, но фактът, че бе толкова спокоен, ѝ помогна да се посъвземе. — Знаеш ли кой е той?

— Професор Макена. — Тя пое дълбоко дъх и снижи глас. — Запознах се с него на сватбата на Дилън. Снощи вечерях с него. Не, бъркам. Преди две вечери. Беше отворителен. Ядеше като животно. Ужасно е да се говори по този начин за мъртвец, нали? Само че тогава той не беше мъртъв...

Осъзна, че бърби несвързано и спря по средата на изречението. Един микробус влезе в паркинга и спря близо до предната врата. От него излезе жена на средна възраст, взря се за миг в Джордан, после влезе в магазина.

— Трябва да се махна оттук — прошепна тя. — Трябва да се отърва от него. Нали? Искам да кажа, че са ми устроили капан, за да ме обвинят в убийство.

— Джордан, къде си в момента?

— На паркинга пред бакалията в Серенити, Тексас. Градът е толкова малък, че почти не се вижда на картата. На около шейсет километра западно от Бърбън. Сигурно бих могла да изхвърля трупа там... Нали разбираш, ще намеря някое уединено място и...

— Никъде няма да изхвърляш трупа. Ето какво ще направиш. Ще се обадиш, за да съобщиш за него, аз също ще го направя — обясни Ноа. — Освен това след час, най-много два, ще изпратя там двама агенти на ФБР. А и Финикс не е много далеч. Двамата с Ник ще дойдем колкото е възможно по-скоро.

— Всичко това е постановка, нали? О, господи, чувам сирени. Идват да ме арестуват, нали?

— Джордан, затвори, преди да са дошли. Ако те арестуват, поискай адвокат и не казвай нито дума. Разбра ли?

Воят на сирените се чуваше съвсем наблизо, когато операторът на 911 отговори на обаждането на Джордан. Тя бързо обясни ситуацията и съобщи името си и къде се намира.

— Операторът тъкмо й даваше инструкции да не мърда от мястото си, когато сив седан навлезе с висока скорост в паркинга.

— Шерифът току-що пристигна.

— Шерифът? — изненада се операторът.

— Да — потвърди Джордан. — Това пише отстрани на колата, а и съм сигурна, че чувате сирените по телефона.

Джордан не чу следващия въпрос на оператора. Разнесе се свистене на гуми и колата спря на двайсетина крачки от нея. Вратата до шофьора се отвори рязко и някакъв мъж изскочи от предната седалка. Не беше с униформа.

Спусна се към нея със смразяващо изражение на лицето. Джордан видя нещо да полита към нея и инстинктивно се извърна, за

да се предпази, но ударът се стовари върху лявата ѝ буза и тя се свлече на асфалта.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Спорът беше относно това чии са пълномощията. Джордан чу повишени гласове и отвори очи тъкмо когато един от медиците ѝ слагаше торбичка с лед върху лицето. Тя се опита да я избута. Беше замаяна и не знаеше къде се намира.

— Какво се е случило? — прошепна, докато се мъчеше да се изправи. Нагорещеният асфалт пареше ръката ѝ.

Един от медиците — млад мъж, облечен в синя униформа, улови ръката ѝ, за да ѝ помогне. Зави ѝ се свят и тя се облегна на него.

— Здравата са ви цапардосали — осведоми я той. — Ето какво се е случило. Когато двамата с Бари дойдохме, братята Дики вече бяха тук. Чухме шериф Ранди да крещи на Джей Ди, защото Джей Ди изскочил от колата и ви налетял. Но спря да му крещи, когато ме видя да тичам през паркинга. Сега двамата спорят с шефа на полицията в Серенити.

— И за какво спорят? — попита тя. Главата ѝ пулсираше и имаше чувството, че челюстта ѝ се е откачила.

— Джей Ди твърди, че сте оказали съпротива при задържане. Заради това ви ударил, а после помагал на брат си да ви укроти и да ви сложи белезниците.

Главата ѝ се избистряше с всяка изминала секунда.

— Това не е вярно.

— Знам, че не е — прошепна мъжът, за да не го чуят братята Дики. — Двамата с Бари чухме обаждането ви на 911 и пристигнахме колкото е възможно по-бързо, което не беше трудно, защото болницата ни се намира само на три пресечки оттук. До един момент ви чувахме да говорите съвсем ясно, а в следващия се разнесе приглушен вик. Сещате се какво искам да кажа, нали?

— Той изби телефона от ръката ми.

— И след това го е строшил на парчета. Боя се, че ще се наложи да си купите нов. Макар че в момента не спорят за телефона ви. Шериф Ранди казва, че преди да дойдете тук, сте се намирали на

негова територия. В момента сте в Грейди Каунти — обясни медикът. — Ранди Дики е шериф на Джесъп Каунти, но как е успял да го постигне, за мен все още е пълна мистерия. Трябва да е дал големи обещания. Както и да е, юрисдикцията на шериф Ранди свършва в началото на моста. След като го минете, се озовавате в Грейди Каунти. Ние също си имаме шериф, но в момента той е в отпуск на Хаваите заедно с жена си и децата. Но и без това го виждаме само веднъж в месеца, защото живее на изток, където е управата на Грейди.

Бари, другият медик, слушаше разговора им. Той пъкна клечката за зъби, която дъвчеше, в ъгъла на устата си и се запъти към тях.

— Единствената причина шериф Ранди да дойде тук е, защото брат му живее в Серенити. Обича да ходи на риболов с него. Дел, трябва да я накараш да държи торбичката с лед на лицето си. Под окото ѝ вече се е образувал голям оток. Мисля, че трябва да я закараме в болницата, за да я снимат на рентген.

— Не, добре съм. Не се нуждая от рентген.

— Не можем да ви заставим насила да дойдете с нас — рече Дел, — след като отказвате по-нататъшно лечение. Но ако ви прилошее, започне да ви се повръща и сте замаяна, веднага ни се обадете, разбрахте ли?

— Да, ще ви се обадя.

— Може ли да ви попитам нещо? Какво е да откриеш труп в колата си? Аз сигурно щях да получа инфаркт — призна си Дел. — Двамата с Бари стигнахме до заключението, че нямате нищо общо с убийството, защото, ако имахте, нямаше да се обадите на 911, нали?

— Не изглеждате много добре, май доста ви боли — намеси се Бари.

— Само малко главата, това е всичко, добре съм... Пък и не ми се иска да вземам успокоителни, които само ще притъпят гнева ми. Кълна се в небесата...

— Стига, стига, не бива да се разстройвате — загрижено я изгледа Бари. — Особено след подобен удар.

Дел даде знак на Бари да приближи.

— Ако зависеше от Маги Хейдън, тя, без въобще да се замисли, ще я предаде на шериф Рандал и брат му.

— Да, едва ли ще си изгуби съня заради този случай — съгласи се шепнешком Бари.

— Коя е Маги Хейдън? — попита Джордан. Опитваше да види какво става между шефа на полицията и братята Дики, но медиците ги закриваха.

— Ето я там. Тя е шеф на полицията — осветли я Дел. — Дватама с шериф Рандал имаха вземане даване. Нали се сещате за какво говоря? Всички в града знаят, че той я уреди на тази работа.

— Иначе никога нямаше да я назначат — измърмори Бари. — Тя няма нужната квалификация. Само защото е била полицай в Бърбън, не означава, че трябва да я направят шеф на полицията в Серенити. Но след като тук нищо не се случва, предполагам, че на хората им е все едно дали си разбира от работата или не. — Той премести клечката за зъби в другия ъгъл на устата си и приклепна пред Джордан. — Това е отплата — прошепна мъжът. — Тя искаше работата, а Ранди ѝ беше длъжник, след като се ожени за друга и я остави на сухо.

— Откога е шеф на полицията? — поинтересува се Джордан.

— Около година — отвърна Дел.

— По-скоро от две — уточни Бари.

— Не се оставяйте външният ѝ вид да ви заблуди. Тя е много покоравя, отколкото си мислите. Може да бъде истинска пепелянка.

Джордан надникна зад Дел, за да я огледа. Шефката на полицията имаше дълга изрусена коса и се бе наплескала с грим толкова много, че спокойно можеше да работи в цирка.

— Да те назначат за шеф на полицията е голяма работа тук. В Серенити сякаш времето е спряло. В полицейския участък има само един компютър, а всички обаждания на 911 минават през управлението в Бърбън.

— Вече се чувствам много по-добре — рече Джордан. — Освен това ми писна да седя на земята и да наблюдавам всичко отстрани. Моля ви, помогнете ми да се изправа.

Бари я вдигна, но не я пусна. Настоя, че трябва да поседне върху задната броня на линейката.

— Ако ви се завие свят, облегнете се на мен.

Странно, но не се чувстваше замаяна. Само лицето ѝ пулсираше болезнено там, където я бе ударил един от тези двама братя. У нея се надигна гняв и тъкмо се канеше да попита медиците кой от двамата мъже е Джей Ди, когато Дел я изпревари:

— Слушайте, ако шефката на полицията реши да ви предаде на шерифа, кажете, че ще ви водим в болницата, за да ви снимат на рентген. Съвсем приятелски ви съветвам да стоите по-далеч от онези двамата.

— Добре — съгласи се тя. — Бяхте много мили с мен и аз го оценявам — добави. — Знам, че случилото се изглежда подозрително, а и аз не съм от този град...

— И в колата ви има труп — напомни ѝ Дел.

— Да — кимна Джордан. — Но съм невинна. Не съм убила никого и ви уверявам, че никой не е бил по-изненадан от мен, когато отворих онзи багажник.

— Обзалагам се, че е било така. Между другото името ми е Дел. А той е Бари.

— Аз се казвам Джордан Бюканън и...

— Ние знаем коя сте. Шефката на полицията вече извади шофьорската ви книжка от портфейла ви — информира я Бари. — Прочете името ви на глас. Не си ли спомняте? Дел, може би наистина трябва да я заведем да ѝ направят рентгенова снимка.

Джордан нямаше представа, че някой вече бе ровил в чантата ѝ и бе извадил документа ѝ за самоличност. Дали е била в безсъзнание? Може би само е била зашеметена. Точно това имаше навика да я пита майка ѝ, когато направеше нещо, което не одобряваше. „Да не би да си зашеметена?“

— Нямам нужда от рентген — за втори път ги увери тя. — И не съм направила нищо нередно.

— Да изглеждаш виновен и наистина да си виновен са две различни неща — дълбокомислено отбеляза Дел.

Свали стетоскопа от врата си и го подаде на Бари.

— Мисля, че ще се оправите — прошепна Бари, докато го сгъваше и прибираще в метален калъф. — Хейдън знае, че не сте били в Джесъп Каунти и че не сте замесена в случая. Има свидетел. А с този свидетел ще ѝ бъде доста трудно да ви предаде на братята Дики.

— Пак може да го направи — предположи Дел.

— Не, не може — възрази Бари. — Не и с наличието на свидетел. Една жена е излизала от магазина и е видяла всичко. Тя също се е обадила на 911 и е казала на оператора какво е видяла и как Джей Ди е ударил госпожица Бюканън без никаква провокация от нейна страна.

Каза, че Джей Ди изскочил от колата си, сякаш го преследвал рояк оси, измъкнал телефона от ръката ѝ и здравата я халосал.

— По-добре госпожица Бюканън да се моли Джей Ди да не се добере до свидетелката и да не я изплаши, така че да промени показанията си.

— Това няма значение. Всички спешни обаждания се записват, а Джей Ди не може да промени записите.

Двамата мъже говореха за Джордан, сякаш беше невидима. Тя бе удивена и че никой, изглежда, не възнамеряваше да направи нещо за трупа. Видя как шефката на полицията погледна в багажника, но това бе всичко. Доколкото знаеше Джордан, никой друг не бе проверил трупа. Медиците определено не бяха. Явно никой не се интересуваше коя е жертвата. Чудеше се кога ще си зададат този въпрос.

— Мислиш ли, че ще трябва да откараме трупа в Бърбън? — попита Дел.

— Сигурен съм. Ще трябва да висим тук, докато дойдат криминалистите, огледат местопрестъплението и съдебният лекар освободи тялото.

Уморена от ролята на почти безгласен наблюдател, Джордан благодари още веднъж на медиците, след това приближи до шефката на полицията и зачака жената да я забележи.

Вместо това, един от братята Дики забеляза, че ръцете ѝ са свободни.

— Някой да сложи белезници на заподозряната — рече той. — Някой, който вече би трябвало да си е свършил работата.

Джордан пристъпи напред.

— Ти ли ме удари?

Докато отговаряше, мъжът не я гледаше в лицето.

— Никой не те е удрял — тросна се той.

— За бога, Ранди, погледни лицето ѝ! Някой със сигурност здравата я е цапардосал! — изкрещя Маги Хейдън. — А има и свидетел. — Шерифът я изгледа смаяно и тя добави с кимване: — Да, има. Една жена е видяла как брат ти е измъкнал телефона от ръката ѝ, а след това я ударил с юмрук. — Сними глас и продължи: — Така че вече нищо не може да бъде променено. Твърде късно е. Може да се стигне до съд.

Джей Ди, който се бе облегал нехайно на шерифската кола и крещеше заканите си към Хейдън, рязко се изправи, когато чу за свидетеля.

— Какъв свидетел? Кой е видял, какво? Ако ще ме обвиняват в нещо, което не съм извършил, искам да знам името му.

— Когато му дойде времето, ще го узнаеш, Джей Ди — отвърна полицайката.

— Полицейски началник Хейдън, искам да повдигна обвинение — намеси се Джордан.

— Ти по-добре мълчи — скастри я Хейдън.

— Искам да го арестувате — настоя Джордан.

Униформената жена поклати глава:

— Не ме интересува какво искаш. А сега по-добре си дръж устата затворена.

Джей Ди кимна одобрително.

— Ранди, не ти ли се струва любопитно, че Хейдън вдига пара за някакво си малко по-грубо отношение към опасен заподозрян, навярно извършил жестоко убийство? Не можеш да го оспориш. Доказателството е там и всеки може да го види. Трупът не е бил нито в моята, нито в твоята кола, Ранди. Беше в нейната. И откога сме се загрижили толкова дали някакъв убиец е бил ударен?

Двамата братя Дики бяха едни от най-неприятните личности, които Джордан някога бе срещала. И двамата имаха телосложение на борци, оставили мускулите си да се отпуснат. Вратовете им бяха дебели, а раменете — тлъсти. Джей Ди беше по-висок от брат си, но немного. Ранди имаше корем и двойна брадичка. И двамата бяха с малки очички, но тези на Джей Ди бяха сближени като на пор.

Началничката на полицията най-после реши да удостои Джордан с вниманието си.

— Името ми е Маги Хейдън. А ти си?

След като държеше шофьорската ѝ книжка в ръка, полицайката вече отлично знаеше коя е, но ако искаше да спазва формалностите, Джордан нямаше да ѝ противоречи. Затова каза името си и събщи адреса си.

— Искам незабавно да ми отговориш на някои въпроси. Знаеш ли кой е мъжът в багажника на колата? Мъртвият. Знаеш ли името му?

— Да — отвърна Джордан. — Казва се професор Хорас Агънс Макена.

— Откъде го познаваш? — продължи с разпита шефката на полицията.

Джордан набързо обясни къде и как се бе запознала с професора и защо е дошла в Серенити. Хейдън явно не повярва на нито една нейна дума.

— Ще дойдеш с мен в полицейския участък — отсече тя. — Има да даваш доста обяснения. Ще изчакаме тук, докато дойде патологът, затова не оказвай съпротива, защото иначе ще ти сложа белезници.

Без да кажат нито дума, шериф Рандал и брат му се запътиха към колата си. Лицето на Джей Ди бе изкривено в отвратителна самодоволна усмивка.

— Полицейски началник Хейдън, може ли да ви задам един въпрос? — попита Джордан. Вътрешно бушуваше от гняв, но външно изглеждаше спокойна. Щеше да бъде прекалено да искат да е мила и любезна.

— Давай, но по-бързо — рязко отвърна полицайката.

— Откъде шерифът знае, че в багажника на колата ми има труп?

— Каза, че някой се обадил на мобилния телефон на брат му. В момента не мога да кажа дали казва истината, или лъже.

Шериф Ранди пренебрегна забележката ѝ, но не и брат му. Извъртя се рязко и изкрещя:

— Да не би да ме наричаш лъжец?

Маги не отговори и Джей Ди продължи:

— Да не би да вярваш повече на една убийца, отколкото на гражданин, спазващ законите?

— От ФБР могат да проверят записите от разговорите на шерифа и да направят разпечатка на всички телефонни обаждания, получени от двамата братя през последните двайсет и четири часа. Това ще ви е от полза, нали така, полицейски началник Хейдън? — попита Джордан.

Джей Ди изсумтя.

— Да бе, как не! Сякаш от ФБР ще се главоболят с убийство, станало в някакъв затътен град. Изобщо няма да ти обърнат внимание.

— Аз вече им се обадох и те пътуват насам — осведоми го Джордан.

Думите ѝ определено привлякоха вниманието на всички присъстващи.

— И защо си им се обадила? — попита полицайката.

— Брат ми Ник е агент от ФБР. Говорих с партньора му и той ме увери, че двамата с Ник ще дойдат възможно най-скоро, но междуременно той изпраща двама агенти от кабинета на областния прокурор.

Шериф Рандал не се развълнува, че ФБР ще се намеси, но за разлика от него, Джей Ди изглеждаше смаян и ядосан.

— Тя блъфира.

Шериф Рандал продължи да върви към колата си.

— Чакайте малко! — извика Джей Ди. — Брат ми има правото да я разпита.

— Не, няма — възрази Джордан.

Джей Ди я прониза гневно с поглед. Тя не трепна. Знаеше, че грубиянът се опитва да я изплаши, но тя нямаше намерение да се поддаде. Тогава той пристъпи заплашително към нея. *Само посмей!* — каза си младата жена. Първият му удар я бе сварил неподготвена, но нямаше да позволи това да се случи отново. Този път беше готова да го посрещне.

— Маги, нима ще позволиш на онези от ФБР да ти нареждат какво да правиш? — изхленчи Джей Ди. — След всичко, което двамата с Ранди сме направили за теб? Никога нямаше да станеш шеф на полицията, ако не беше заради...

— Я ме чуи! — прекъсна го Хейдън. — Няма да позволя на никого да ми казва какво да правя. Ранди?

Шерифът се обърна.

— Какво, Маги?

— Защо всъщност си дошъл чак дотук? И при това без униформа?

— Смятах да си взема свободен ден — отвърна шерифът на Джесъп Каунти. — Не виждаш ли въдиците в колата ми? Исках да половя риба с брат си.

— Ти винаги караш пикапа си, когато ходиш на риба — изтъкна тя.

— Но явно не и днес, нали?

— Не е нужно да ми се правиш на умник. Май е най-добре да се заемеш с риболова и да ме оставиш да си върша работата.

— Но ФБР... — започна Джей Ди.

— Надявам се, че полицейският ви участък е достатъчно голям, за да побере семейството ми — пренебрежително го прекъсна Джордан. — Сигурна съм, че всичките ми братя са научили за станалото и вече пътуват насам. А аз имам много братя. Забавно, но повечето от тях са от силите на реда. Тео, най-големият — продължи тя с вбесяващо жизнерадостен тон, — не обича да се хвали, но заема доста висок пост в правосъдното министерство. — Втренчи се в грозното лице на Джей Ди и уточни: — Министерството на правосъдието на Съединените американски щати. Алек в момента работи под прикритие за ФБР, но сигурно също ще пожелае да дойде. О, едва не забравих Дилън. Той самият е полицейски началник. Предполагам, че ще иска да си побъбри с шериф Ранди и Джей Ди. Разбирате ли, никой от тях няма да повярва, че съм убила човек и съм го скрила в багажника на колата си и ще се опитат да разберат кой лъже, и защо.

— Кучка! — озъби се Джей Ди.

— Качвай се в колата, Джей Ди — нареди брат му. — Маги, бих искал да поговоря с теб насаме.

— Не мърдай от мястото си — обърна се полицайката към Джордан. — Момчета, наблюдавайте я! — извика тя към медиците и закрачи забързано към шерифа.

Джордан ги наблюдаваше как разговарят. Жената се бе приближила до шерифа и го слушаше внимателно. Кимна няколко пъти, очевидно съгласна с това, което ѝ казваше. *Лош знак* — помисли си Джордан. — *Много лош знак*.

Изминаха още няколко минути и двамата братя Дики най-после се качиха в колата си и заминаха. Полицай Хейдън изглеждаше отвратена.

— Смятам да разбера какво става тук. Какво си направила, за да предизвикаш шерифа?

— Не съм направила нищо — възрази Джордан.

Но жената продължи, сякаш въобще не я бе чула:

— Ще ми кажеш защо шерифът искаше да те отведе за разпит. Какво знае той за теб?

Преди Джордан да ѝ обясни, че няма ни най-малка представа какво се върти в извратените мозъци на братята Дики и че няма никакво намерение да се опитва да отгатне, в паркинга влезе бебешко розова спортна кола със сгъваем покрив. Караше я патологът със слънчеви очила и бейзболна шапка на *Далас Каубойс*.

Дел сграбчи ръката на Джордан.

— Елате в линейката. Ще чакате там с нас.

Джордан ги последва, но не изпускаше от поглед Хейдън, която бе застанала до наетата кола и разговаряше със съдебния лекар. Когато приключи, набута Джордан на задната седалка на патрулната си кола, но не си даде труд да ѝ сложи белезници. Приближиха до лекаря и спряха. Хейдън се обади на заместника си и остави съобщение на съпругата му да му предаде да се яви в полицейския участък колкото е възможно по-скоро.

— Кажи на Джо, че разследвам убийство.

Джордан се сви, когато чу веселите нотки в гласа на жената. Хейдън форсира двигателя и патрулната кола се понесе из града с виеща сирена.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Полицейският участък беше изключително малък. На Джордан ѝ приличаше на декор в стар каубойски филм. Имаше две бюра с високи до кръста дървени перила помежду им, както и люлееща се врата, водеща към вътрешната част на помещението, в дъното на което се намираше тесният кабинет на шерифа с големината на будка за събиране на таксата по магистралата. Вратата вляво отвеждаше към коридора, където се помещаваха тоалетната и единствената килия.

В участъка нямаше никой, с изключение на една млада жена, която седеше пред компютъра и плачеше. Когато шефката на полицията и Джордан влязоха, тя попи очи с маншета на ризата си и наведе глава. Джордан чу как полицайката изруга под нос.

— Още ли имаш неприятности, Кари?

— Знаеш, че мразя всичко това.

— Разбира се, че знам. Откакто пое тази работа, не правиш нищо друго, освен да се оплакваш.

— Не съм я поела — измърмори младата жена. — Беше ми натрапена. И не съм се оплаквала толкова много.

— Не спори с мен в присъствието на заподозрян.

— Аз ли съм заподозряната? — попита Джордан.

Очакваше шефката на полицията да го потвърди. В крайна сметка трупът бе в нейния багажник. След това полицайката бе длъжна да ѝ прочете правата, а тя щеше да поиска адвокат.

Нищо подобно не се случи.

— А не си ли заподозряна? — повтори шефката на полицията. Наклони глава и се намръщи, сякаш се колебаеше. — Ще реша, след като те разпитам.

Джордан помисли, че жената сигурно се шегува, но изражението на лицето ѝ показваше, че е съвсем сериозна. Наистина ли смяташе, че Джордан доброволно ще отговори на въпросите и сама ще се признае за виновна, така че полицайката да я арестува? *Не може да е истина*, помисли си тя. Цялата история приличаше на някакъв кошмар.

Но килията си бе съвсем истинска. Беше завряна зад ъгъла, в дъното на коридора.

Шефката на полицията отведе Джордан в тясната стаичка, после затвори вратата.

— Ще те заключа тук, за да съм сигурна, че няма да избягаш, докато се върна на местопрестъплението, за да говоря с криминалните експерти. Ще взема и ключа — добави Хейдън — за всеки случай, ако на някого му хрумне да те освободи.

Джордан не каза нищо. Не можеше. Беше изгубила дар слово. Трябваше да се успокои, да събере мислите си. Отпусна се на походното легло, постави ръце на коленете си с дланите нагоре, изправи гръб и се втренчи в каменната стена отсреща. След няколко минути затвори очи и се опита да си припомни някои от упражненията по йога, чрез които инструкторката ѝ бе казала, че се постига вътрешен покой. Е, в момента и дума не можеше да става за вътрешен покой, но поне можеше да се опита да укроти бесните удари на сърцето си, да успокои дишането, а след това може би да овладее и страха, който я бе сковал.

Минаха повече от два часа, преди Хейдън да се върне в участъка. Тя отключи вратата на килията и влезе, влачейки зад себе си стол с висока дървена облегалка. Джордан чу помощничката да мърмори нещо в другата стая, но не успя да различи думите.

— Да не би помощничката ви да плаче? — попита Джордан.

Полицайката настръхна.

— Разбира се, че не. Това би било непрофесионално.

И двете чуха изхлипване.

— Явно съм се объркала — рече Джордан.

— Ще записвам разговора — заяви Хейдън, измъкна отнякъде малък касетофон и го остави върху походното легло.

Полицай Хейдън явно бе изключително некомпетентна. Джордан искаше да я попита дали някога досега е разследвала убийство, но въпросът сигурно щеше да я ядоса, особено ако изтъкнеше, че още не ѝ е прочела правата.

— Имам някои въпроси. Готова ли си да ми отговориш честно? — Хейдън не изчака арестуваната да ѝ отвърне. — Можеш да започнеш, като ми обясниш как е възможно да караш кола и да не знаеш, че в багажника ѝ има труп.

Обвинителният тон никак не се понрави на Джордан.

— Вече казах, че взех колата от сервиза и не съм отваряла багажника, докато не излязох от магазина.

— А този твой приятел, професор Макена, се е срещнал с теб онзи ден и след два дни е намерен мъртъв. И ти нямаш никаква представа как е станало, така ли?

— Мисля, че имам право на адвокат, ако ще продължавате с въпросите — учтиво отбеляза Джордан.

Хейдън се направи, че не я е чула.

Е, щом е така и аз ще се включа в играта, реши Джордан и започна да се преструва, че не разбира следващите въпроси.

Накрая полицайката спря.

— Мислех, че водим приятелски разговор — рече.

Джордан наклони глава и я изгледа изпитателно.

— Вие ме заключихте в тази килия и записвате всяка моя дума. На мен не ми прилича на приятелски разговор.

— Чуй ме сега. За разлика от братята Дики, мен няма да ме изплашиш с приказки за ФБР и Министерството на правосъдието. Ще имаш адвокат, когато аз ти позволя. Щом си толкова осведомена, значи ти е ясно, че след като отказваш да сътрудничиш, сама се превръщаш в заподозряна в убийство.

Тя изключи касетофона и стана, за да прочете правата на Джордан. Изнесе стола и затръшна вратата на килията.

След час надникна иззад ъгъла и рече:

— Ето ти телефонен указател. Можеш да го прегледаш и да си избереш адвокат. Можеш дори да си го изпишеш от Изтока, момиче, но ще останеш заключена в тази килия, докато не отговориш на въпросите ми. И не ми пука колко дълго. — Подаде ѝ тънката книжка през решетките и прибави: — Извикай ме, когато си готова да се обадиш.

Можеха ли да я пратят в затвора и да я обвинят в убийство? Само ако знаеше приблизителното време, по което професорът е бил убит, можеше да си спомни къде е била тогава и дали някой я е видял. Надяваше се, че не е бил убит през нощта, защото не можеше да докаже, че е била в хотелската стая. Те можеха да заявят, че е изтичала до къщата на професора и го е убила, но в такъв случай как трупът му се бе озовал в багажника на колата ѝ, след като тя е била заключена в

сервиза на Лойд? А и какъв мотив би могла да има, за да го убие? Дали щяха да скалъпят някакъв?

Така нямаше да стигне доникъде. Не разполагаше с достатъчно информация, за да си изгради защита... или алиби. Дори не знаеше как е бил убит професорът. Беше прекалено шокирана, за да го огледа добре, когато го бе видяла напъхан в онзи найлонов чувал като някакъв боклук.

Чувстваше се като риба на сухо... или, както би казал Ноа — извън *зоната си на комфорт*. Всичко това е по негова вина, реши Джордан, защото той ѝ бе изтъкнал колко скучен и еднообразен е животът ѝ. Тя си беше напълно щастлива, докато живееше в неведение по въпроса. А сега се чувстваше безсилна. За да оцелее, тялото ѝ се нуждаеше от храна и вода, но Джордан имаше нужда от компютър и мобилния си телефон. Без високотехнологичните си играчки се чувстваше като изгубена.

Джордан мразеше да е объркана и да не владее положението. Когато излезе отгук... ако изобщо излезе... ще се запише да учи право. Сега нямаше да е толкова уязвима, ако познаваше законите, нали?

Шефката на полицията прекъсна самосъжалението, на което се бе отдадала Джордан.

— Ще се обадиш ли на адвокат или не?

— Реших да изчакам брат си.

Полицайката изсумтя.

— Ще продължаваш ли да си измисляш? Просто се опитваш да печелиш време. Много скоро ще ти дойде умът в главата, защото няма да получиш нищо за пиене и ядене, докато не започнеш да ни сътрудничиш. И не ми пука колко време ще мине. Ако се наложи, ще те оставя да умреш от глад — заплаши тя.

— Това законно ли е? — мило попита Джордан.

Хейдън наистина бе зла жена. Мушна пръст в гърдите си и заяви:

— В този град мога да правя каквото си пожелаю. Разбра ли? Не съм толкова добра, колкото изглеждате.

Джордан не можа да се сдържи:

— Никой не би си помислил, че изглеждате добра.

Думите ѝ явно засегнаха полицайката. Лицето ѝ почервения.

— Питам се дали ще продължаваш да си толкова дръзка, ако реша да те предам в ръцете на братята Дики.

Размаха пръст пред лицето на Джордан и тъкмо се канеше да продължи със заплахите, когато Кари я прекъсна:

— Маги?

— Казах ти да ме наричаш началник Хейдън — изръмжа тя.

— Началник Хейдън?

— Какво?

— Дойдоха от ФБР.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде е тя? — попита Ник.

— Това е мое разследване — заяви началник Хейдън. — ФБР няма работа тук.

Ник и Ноа очакваха, че ще си имат работа с компетентен представител на закона. Но грешаха. И нито един от двамата не бе в настроение да се впуска в глупави териториални спорове.

— Той зададе въпрос — излая Ноа. — Къде е тя?

— Не ви интересува — озъби му се Хейдън. — Както вече казах, това е мое разследване. Двамата с приятеля ви можете да се омитате от участъка ми.

Ник вече ѝ бе казал, че е брат на Джордан, и ѝ бе показал документите си за самоличност и значката си. Сега беше неин ред. Проклетницата трябваше да отговори на въпросите му.

Хейдън направи крачка назад, но преградата зад нея ѝ попречи. Знаеше, че е започнала зле, но нямаше намерение да отстъпва. Колкото по-скоро тези двамата разберат кой командва тук, толкова по-добре.

Мъжът, който се идентифицира като агент Ник Бюканън, беше заплашителен и гневен, но ѝ се струваше далеч по-малко страшен от агента, който влезе с него. В пронизващите му сини очи имаше нещо, което ѝ подсказваше, че ще е по-добре да не излиза насреща му. Тя усещаше, че всеки миг той може да избухне, а нямаше намерение да чака безропотно. Единственият ѝ изход бе да атакува първа.

Ник вече губеше търпение, когато младата жена, седнала зад компютъра, заговори с тънък глас:

— Сестра ви е в килията в дъното на коридора. Тя е добре, но похубаво сами да се уверите. — Увиваше около пръста си дълъг къдрав кичур и се усмихваше на Ноа, докато ги осведомяваше.

— Сестра ми е заключена в килия? — изуми се Ник.

— Точно така — отвърна началник Хейдън и изгледа кръвнишки подчинената си.

— Какви са обвиненията?

— Все още не възнамерявам да споделям тази информация с вас — заяви полицайката. — И няма да позволя да се видите със сестра си, нито да разговаряте, преди да съм приключила с нея.

— Ник, не каза ли тя току-що, *докато не приключи с нея?* — намеси се Ноа. В гласа му прозвучаха развеселени нотки.

Докато му отговаряше, Ник не откъсваше поглед от Хейдън:

— Точно това каза.

Жената издаде напред долната си устна и присви очи.

— Тук нямате никакви правомощия.

— Началникът на полицията явно смята, че може да се конфронтира с федералното правителство — отбеляза Ноа.

Хейдън беше бясна. Двамата агенти ѝ оказваха натиск. Тя мина през люлеещата се врата и застана до вратата, извеждаща към коридора, като по този начин блокира достъпа до килията.

Тези двама агенти от ФБР, помисли си тя, са арогантни негодници, които се правеха на големи умници. И двамата бяха прекалено самонадеяни и самовлюбени, но не знаеха с кого си имат работа. Фактът, че една жена е станала шеф на полицията в Серенити, Тексас, би трябвало достатъчно красноречиво да им говори, че не е някаква напудрена кукла. Въпреки че Серенити беше нищо и никакво градче, бе ѝ се наложило здравата да се потруди и да прекара мнозина други в прекия и преносния смисъл, за да стигне дотам, където беше сега. Тези двама мускулести мъже със значки и оръжия я стъписаха за минута-две, но вече се бе окопитила напълно и нямаше да им позволи да ѝ нареждат какво да прави. Да вървят по дяволите! Това беше нейният град и тук важаха нейните правила. Тя бе властта тук.

— Ще ви кажа какво можете да направите. Можете да оставите телефонния си номер при помощничката ми и когато свърша с разпита на заподозряната, ще ви се обадя. — Обръщаше се към Ник. — А сега се махайте от моя участък и ме оставете да си върша работата.

Братът на заподозряната ѝ се усмихна. Полицайката си помисли, че дори може да избухне в гръмогласен смях, макар че едва ли щеше да бъде много уместно.

— Какво ще предприемем сега? — поиска да узнае Ник.

Смелостта на Хейдън много бързо се изпари. Ноа запристъпва към нея. Тя се отдръпна встрани. Ако не го бе сторила, сигурно щеше

да мине през нея. Изражението на лицето му не оставяше място за съмнение. Ноа погледна през рамо към Ник и се ухили.

— Да, да, това все още ти се удава — призна Ник.

Това бе тактиката на сплашване. Ноа винаги успяваше да смрази всеки, било то мъж или жена, само с един красноречив поглед. Ник, от друга страна, според Ноа, все още не бе усъвършенствал изкуството.

— Вземи ключа от нея — рече Ноа.

— Я ме чуйте! Няма да освободя онази жена, докато тя не започне да ми сътрудничи. — Гласът на Хейдън беше висок и преднамерено груб.

От другата страна на стената Джордан чакаше търпеливо някой да дойде и да я освободи. Знаеше, че Ник и Ноа са пристигнали, защото чуваше началничката на полицията да спори с тях. Когато зърна Ноа, раменете ѝ се отпуснаха от облекчение. Беше безкрайно щастлива да го види.

Той, от своя страна, се потресе от вида ѝ.

— Какво се е случило с теб? Изглеждаш ужасно.

— Много ти благодаря. Аз също се радвам да те видя.

Ноа не обърна внимание на сарказма ѝ. Повечето жени, оказали се в подобно положение, щяха да бъдат малко разстроени, помисли си той, но Джордан не беше като мнозинството. Колкото и нещастна да изглеждаше, не губеше дух. Възхищаваше се на куража ѝ.

Той се облегна на стоманената решетка и ѝ се усмихна.

— Искаш ли да излезеш оттам?

— А ти как смяташ? — раздразнено попита тя.

— Ето какво. Ти ще ми разкажеш какво се е случило с хубавичкото ти личице, а пък аз ще те пусна.

Тя докосна предпазливо страната си и потръпна.

— Опитах силата на един юмрук. Ник още ли е там? Не го чувам.

— Не мога да си представя как ще чуеш нещо от писъците на онази жена.

— Как дойдохте толкова бързо? Помислих, че ще изпратиш някакви агенти от местното управление.

— Успях да наема малък самолет, така че не стана нужда да им се обаждам.

— Ник се е качил доброволно на малък самолет? Човек трябва доста да го убеждава, за да се качи на презокеански самолет. Не мога да си представя, че се е съгласил да пътува с малък.

— Не казах, че е било доброволно, нали? Наложил се да го побутна.

Тя беше впечатлена.

— Стана ли му лошо? — попита и се усмихна, като си представи брат си. Щеше да е забавно да го види пребледнял от страх.

— Да, стана му.

Джордан се засмя.

— Толкова съм щастлива, че и двамата сте тук.

Той сви рамене.

— И би трябвало.

Но днес арогантността му не я дразнеше толкова много.

— Какво става там? — попита тя, като чу полицайката да извисява глас.

— Нищо особено. Брат ти просто си бърбри приятелски с шефката.

— Хейдън е добра душичка, нали?

Ноа се засмя.

— Добра е колкото гърмяща змия. Опитва се да опетни името на родния ми щат, но не се тревожи за нея. Ник ще я озапти.

Джордан се изправи и се опита да приглади измачканата си блуза.

— Мислиш ли, че ще можеш да намериш отнякъде ключ и да ме освободиш от тази килия? — попита го със сладък гласец.

— Съвсем скоро — увери я той. — Веднага след като ми кажеш чий юмрук се е ударил в лицето ти.

В този миг иззад ъгъла изскочи Хейдън с вкисната физиономия и ключ в ръка. Отключи вратата на килията, измърмори нещо под нос, което Джордан се престори, че не чу, и рече:

— Беше ми... предложено да седнем и да се разберем с добро. Нали знаеш... да стигнем до дъното на тази мистерия.

Ник стоеше в коридора. Косата на Джордан бе паднала напред и отчасти закриваше лицето ѝ, но когато я отметна назад, той видя синината.

— Какво се е случило с теб? — гневно попита той. — Кой кучи син...

— Всичко е наред — побърза да го прекъсне сестра му, преди да продължи с ругатните. — Аз съм добре, наистина.

Когато се обърна към Хейдън, очите му мятаха гневни пламъци.

— Вие ли сте отговорна за това?

— Разбира се, че не съм аз — тросна се жената. — Дори не бях там, когато е станал предполагаемият инцидент.

— Предполагам? — Ноа се извъртя рязко към Хейдън.

— Джордан, кой те удари? — попита Ник.

В този момент полицайката отвори вратата. Тя блокираше пътя на Джордан и затова Ноа пристъпи напред, улови младата жена за ръка и я издърпа към себе си.

— Джордан, отговори ми — настоя брат й.

— Казва се Джей Ди Дики. Не знам от какво са съкратени Дж и Ди. Брат му Ранди е шериф на Джесъп Каунти. Двамата бяха заедно в колата на шериф Ранди. Ние се намирахме в Грейди Каунти — доуточни тя.

— Защо типът, който те е ударил, не е арестуван?

— Опитвах се да повдигна обвинение.

— Какво искаш да кажеш с това, че си се опитала? — гневно продължи да я разпитва Ник.

— Имам предвид, че се опитвах. Но тя не ми позволи.

От думите й брат й и Ноа направо онемяха. Досега никога не се бяха сблъскали с подобна некомпетентност.

Всички се изсипаха във външния офис. Тъй като нямаше достатъчно столове, нито място, се скупчиха около бюрото на помощничката. Джордан забеляза, че Кари се опитва — без особен успех — да привлече вниманието на Ноа.

Маги Хейдън заобиколи нежеланата групичка, задръстила участъка й, приседна на края на бюрото си и затупа нетърпеливо с крак, докато слушаше разговора.

— Ще го доведем тук — обеща Ноа.

— Къде точно беше арестувана? — попита Ник.

— На три пресечки оттук.

— Тя никога не е била арестувана! — подвикна Хейдън.

— Тогава защо ме заключихте в килията? Спомняте ли си какво ми казахте? Че няма да ми дадете нито да ям, нито да пия, докато не отговоря на въпросите ви. Освен това добавихте, че въобще не ви пука... дори да умра от глад.

— Не съм казала подобно нещо.

До този момент Кари се взираше безмълвно в Ноа, но като чу думите на шефката си, вдигна рязко глава. За секунда дори спря да върти кичура около пръста си.

— Да, каза го. Аз те чух — рече тя.

— Това беше просто блъф — отсече Хейдън.

— Блъф ли? — намеси се Ноа. — Не го ли наричаме измама на федерален агент и възпрепятстване на правосъдието, Ник?

— Точно така го наричаме — потвърди партньорът му. — Ти ли ще я арестуваш или аз?

— Я почакайте! — Гласът на Хейдън се повиши с една октава. — Сестра ви отказа да сътрудничи. Наложих да я заключа в килията.

— Джордан, вярно ли е това? — попита Ник.

— А ти как мислиш?

— Просто ми отговори на въпроса — нетърпеливо я подкани той.

В момента Ник се държеше повече като големия брат, отколкото като агент на ФБР, но тя все още бе прекалено благодарна и щастлива, че е тук, за да се дразни от властното му поведение.

— Аз помолих за адвокат — започна Джордан — и освен това осведомих Хейдън, че съм ти се обадила. След това тя ми каза, че не съм била заподозряна, но ще ми зададе няколко въпроса, като разпитът ще бъде записан на касетофон. Когато отказах да отговарям на провокативните ѝ и обвинителни въпроси без адвокат, тя промени мнението си и заяви, че съм заподозряна.

Извърна се към полицайката, която я гледаше с кисело изражение на лицето.

— Не си спомням съвсем точно. Дали беше преди, или след като ме заплашихте, че ще ме предадете на братята Дики?

Всички насочиха погледи към Хейдън и зачакаха отговора ѝ.

Тя пое дълбоко дъх.

— Не съм ви заплашвала с нищо подобно.

— Да, заплаши я — отвърна Кари. — Ти каза...

Шефката на полицията я прекъсна с изпепеляващ поглед:

— Млъквай, Кари и си гледай компютъра. Ти си временно освободена от затвора, за да работиш, а не си във ваканция.

Лицето на момичето пламна. Тя сведе глава и се втренчи в клавиатурата. Джордан разбра, че е засрамена от думите, изречени пред Ник и Ноа.

— Не мога да работя с компютъра. Глупавото нещо е счупено.

Джордан изпита съжаление към нея и се запита кое е по-лошо: да работи за тази, сякаш излязла от ада надзирателка, или да се върне в затвора и да си доизлежи присъдата.

— Не знам какво да правя — измрънка Кари с нещастен глас.

Колкото и да не ѝ се щеше да помага на шефката на полицията, Джордан не можа да се сдържи да не се притече на помощ на бедната Кари. Протегна се с въздишка покрай момичето, натисна два бутона, изчака половин секунда, след това натисна още няколко клавиша и екранът на компютъра оживя.

Кари имаше вид на току-що видяла чудо. Взря се в Джордан с широко отворени очи и прошепна:

— Как го направи?

Докато Джордан ѝ обясняваше, Ник спореше относно юрисдикцията. Явно на Хейдън много ѝ харесваше думата и я използваше като отговор независимо от въпросите, които ѝ задаваха.

— Съобщи ли ви съдебният лекар приблизителното време на настъпване на смъртта? — попита Ник.

— Това тук е моя юрисдикция и следователно аз водя разследването. Не е нужно да си пъхате носа, където нямате работа.

— Защо не сте задържали Джей Ди Дики и брат му? — продължи да я бомбардира с въпроси агентът.

— Каква работа имате с шерифа?

— Той каква работа има тук, в Грейди Каунти?

— Това е моя юрисдикция — изсумтя Хейдън.

— Кога смятате да арестувате Джей Ди Дики? — не се отказваше Ник.

Мобилният телефон на Хейдън иззвъня. Тя се обърна с гръб към агентите и заобиколи бюрото си. Закри с длан устата си.

— Знам кой е — изсъска полицайката през зъби. — Ти ме слушай. Те ме притискат да те арестувам. — Слуша мълчаливо

няколко секунди, после каза: — Защото си цапардосал жената. За какво друго си мислиш, че искат да те арестувам?

— Тя не знае ли, че чуваме всяка нейна дума? — обърна се Ноа към Ник.

— Очевидно не.

Гласът на Хейдън се извиси:

— А пък аз ти казвам, че ръцете ми са вързани. Правя каквото мога.

Тя прекъсна разговора и хвърли телефона върху бюрото. Ник я изчака да се обърне и зададе очебиен въпрос:

— С Джей Ди Дики ли разговаряхте току-що?

— Не, не беше той.

— Ако вие не го доведете, ние ще го направим.

— Тук е моя юрисдикция.

Ник отново я попита дали съдебният лекар ѝ е съобщил приблизителния час на смъртта на професор Макена.

— Вече отговорих на този въпрос. Тук е моя юрисдикция и аз водя разследването. — Хейдън скръсти ръце и тупна с крак. — Искам и двамата да се махнете от...

— Никъде няма да ходим — намеси се Ноа.

— Каква е била причината за смъртта? — продължи да разпитва Ник.

— Моя юрисдикция — повтори жената, натъртвайки на думата.

И продължи в същия дух. Какъвто и въпрос да ѝ задаваха, отговорът беше един и същ: моя юрисдикция.

Джордан имаше чувството, че наблюдава мач по тенис — погледът ѝ непрекъснато отскачаше между брат ѝ и Хейдън.

Кари докосна ръката ѝ, за да привлече вниманието ѝ.

— Как мога да накарам принтера да печата?

Джордан се наведе над бюрото.

— Принтерът ти не е свързан към компютъра. — Вниманието ѝ отново се насочи към спорещите.

Кари отново я разсея.

— Можеш ли да го закачиш? — помоли се тя.

— Да, добре.

— Открих ръководство за компютъра — довери ѝ шепнешком момичето. Погледна към шефката си, за да се увери, че не я слуша. —

Но не съм го чела. Казах ѝ, че съм го направила, но... нали се сещаш. Бях заета с други неща. Предполагам, че трябва да го прочета, нали?

— Навярно идеята не е лоша — отбеляза Джордан, заобиколи бюрото и се зае да свързва компютъра, докато Кари продължаваше да шепне:

— Брат ти е много хубав, но носи брачна халка. Брачна халка е, нали?

Джордан се усмихна.

— Да, брачна халка е.

— А жена му жива ли е? Искам да кажа, че някои мъже продължават да носят халките си години след като съпругите им са починали.

— Да, жена му е жива и да, той е щастливо женен. Всъщност двамата с Лорен очакват второто си дете след три месеца.

Гласът на Кари се снижи още.

— Джафи също изглежда добре. Искам да кажа, започнал е да оплешивява, но така е още по-секси. Вчера, по време на обедната почивка, минах покрай ресторанта му и той и приятелите му стояха отвън, и говореха за теб. Онзи богат собственик на ранчо... знаеш кого имам предвид... казва се Уитакър... е, той е много готин. Слаб е, но има мускули, а аз обичам мускулестите мъже. Обзалагам се, че сигурно ходи на фитнес, какво мислиш?

Джордан не отговори, но явно това нямаше значение за Кари.

— Макар че онзи там — кимна към Ноа — е най-сексапилният мъж, когото някога съм виждала.

Имаше ли въобще мъж, който да не е привлекателен според Кари? Колко ли дълго е била в затвора? Джордан се надяваше, че дискусията относно мъжките прелести е приключила, но Кари нямаше намерение да се отказва.

— Искам да кажа... не смяташ ли и ти така?

— Да, секси е — отвърна Джордан.

— Точно това си помислих и аз.

Джордан погледна към Ноа и осъзна, че я наблюдава. Дали бе чул разговора? Надяваше се да не е.

Спорът на шефката на полицията с Ник бе прекъснат от друго телефонно обаждане и Джордан се възползва да попита:

— Ник, какво ще стане сега?

— Ще чакаме да дойде адвокатът ти.

— Кой е той?

— Не го познавам, но има отлични препоръки.

— Доктор Моргенстърн му се обади — обясни Ноа.

Тя ахна смаяно.

— Каза ли сте на доктор Моргенстърн за случилото се? Защо сте го направили?

Доктор Моргенстърн беше изключителен професионалист и тя много ценеше мнението му. Не искаше той да си мисли лоши неща за нея, нито да реши, че по някакъв начин е отговорна за цялата бъркотия.

— Какво толкова е станало? — учуди се Ноа.

— Не е трябвало да го занимавате. Той е много зает човек.

Ник поклати глава.

— Ние работим с него, забрави ли? Не можем просто да изчезнем, без да му кажем къде отиваме. Длъжни сме да го информираме какво правим и защо.

— Защо това те притеснява? — поинтересува се Ноа.

— Току-що ти казах. Той е зает човек. — Джордан приближи до Ноа и седна на ръба на бюрото до него. — За мен няма значение. Просто не искам да го безпокоите. Това е всичко.

Той я прегърна.

— Да, има значение. Виждам, че се притесняваш. — Наведе се към нея и прошепна: — Не си убила онзи тип, нали?

— Не, разбира се, че не съм — прошепна тя в отговор.

— В такъв случай няма за какво да се тревожиш.

— Кажи го на началничката на полицията.

— Тя вече не е твой проблем.

Преди да го попита защо, мобилният телефон на Ник иззвъня. Той погледна номера и каза на Ноа:

— Чадик връща обаждането.

Отвори капачката на телефона.

— Какво откри?

Джордан дръпна ръката на Ноа.

— Кой е Чадик?

— Агент от ФБР, когото помолихме да провери някои неща. Ще се присъедини към нас, ако се нуждаем от помощта му.

— Оценявам стореното — каза Ник в телефона. — Добре. Ще се срещнем там. Ще ти се обадя, когато тръгнем от Серенити. Ще го уредиш ли? Чудесно. Още веднъж ти благодаря.

Джордан и Ноа го погледнаха очаквателно, когато той свърши разговора.

— Бил е удушен — рече Ник без предисловие.

— Значи убиецът е бил в непосредствена близост — отбеляза Ноа.

— Престъпление от страст — продължи партньорът му. — Използвано е въже. Чадик каза, че са открити влакна в кожата.

— Изисква се доста сила, за да удушиш някого. Съмнявам се, че Джордан притежава такава сила. Дори да го е издебнала отзад и отчитайки елемента на изненада...

— Никога не съм удушила.

— Случайно да си видяла врата му? — попита Ник. — Да си забелязала някакви синини или петна?

— Не, не съм.

— Беше ли с контактните лещи? Могла ли си да видиш...

— Да, бях с лещите. Виждах съвсем ясно.

— Тогава как си могла да не забележиш...

— Виж — прекъсна го сестра му с нарастващо раздразнение, — бях прекалено заета да отбелязвам, че е увит в найлон като сандвич. О, боже, никога повече няма да ям нещо, увито в целофан.

— Джордан, стегни се — сгълча я брат й. — Сега не е време да се поддаваш на емоции. Знам, че в момента си разстроена...

— Разстроена? — Тя се отгласна от ръба на бюрото и пристъпи към него. — Разстроена е твърде меко описание на това, което изпитвам в момента.

Той вдигна ръка.

— Успокой се. Просто се опитвам да събера колкото е възможно повече информация, преди адвокатът ти да е пристигнал. Искане ми се да се съсредоточиш малко повече...

Тя направи още една стъпка към него.

— А знаеш ли какво искам аз? Искане ми се да се бях обадила на Тео.

Ноа сграбчи ръката й и я дръпна назад.

— Но не си се обадила на Тео. Обади се на Ник. Поеми дълбоко дъх, става ли?

Накара я да седне на бюрото.

— Как предлагаш да постъпим с нея? — попита той, сочейки към Хейдън. Жената крачеше из тесния кабинет, докато говореше по телефона. — Мисля, че трябва да я заключим и да изхвърлим ключа.

— Джордан? — прошепна името ѝ Кари.

— Да, Кари?

— Не бива да се гневиш на брат си. Иска ми се и аз да имам брат, който да ми се притече на помощ, когато изпадна в беда. Аз имам брат — побърза да уточни тя. — Той караше колата, с която трябваше да избягаме. Но не успя да се измъкне. И него го заловиха.

Джордан не знаеше какво да каже и затова само кимна.

— След като ми помогна с този глупав компютър, искам и аз да ти помогна. Знаеш ли, че Маги... искам да кажа, началник Хейдън... преди време живееше с шериф Ранди Дики? Всички в града смятаха, че двамата ще се оженият. Тя също, но той се ожени за друга. И знаеш ли какво още чух? Чрез жена си шериф Ранди имал връзки с хората от градския съвет и той е издействал от тях да назначат Маги за шеф на полицията, за да се премести тук, в Серенити. Чух също, че е била уволнена от предишната си работа. — Момичето закри устата си с ръка и заговори шепнешком, сякаш споделяше интимна тайна: — Още тогава била голяма злобарка и правила големи услуги на братята Дики. — Смигна и продължи: — Помогнала им е да се измъкнат от много каши. Поне това съм чула.

— А заместникът ѝ? Той що за човек е?

— О, той изобщо не прилича на нея. Него би трябвало да направят шеф. Има голям опит и много по-дълго е работил в полицията. Чух, че си търсел работа и искал да напусне Серенити.

— Не се и съмнявам. Сигурно е ужасно да се работи с нея.

— Бих могла да го открия, ако искаш.

— Наистина ли?

— Сигурна съм, че ще успея. Заместник-началник Дейвис е малко твърдоглав за някои неща, но е почтен човек и доколкото знам, единственият мъж в този град, който спи със собствената си жена. Той се отнася към мен като към човешко същество.

— Искаш ли Кари да се обади по телефона и да ти помогне да откриеш заместник-началника? — обърна се Джордан към Ноа.

— Би било много любезно от нейна страна — отвърна Ноа и озари с усмивка младата жена.

Кари не помръдна. Седеше като омагьосана на стола и се взираше в Ноа. Джордан я потупа по рамото.

— Той каза, че би било много любезно.

— Какво?

— Би било много любезно от твоя страна, ако откриеш Дейвис.

— О... добре. — Без да откъсва поглед от Ноа, Кари вдигна слушалката на телефона в другия край на бюрото и я притисна към ухото си. Кабелът беше твърде къс и телефонът полетя от мястото си, като събори кутия със сода и голяма купчина папки, които полетяха към пода. — По дяволите! — извика тя, скочи и се впусна да разтребва. — Толкова съм глупава.

Ноа се наведе, за да ѝ помогне.

— Не, не си. Подобни инциденти се случват на всички.

— Особено на мен — промърмори младата жена. Грабна книжна салфетка от кутията и започна да попива разлятата сода. — Ужасно ме е срам. Сигурно приличам на сварен омар. Усещам, че цялото ми лице гори.

Ноа събра папките и ѝ ги подаде.

— Мисля, че това е едно много хубаво лице.

Когато улови ръката ѝ, за да ѝ помогне да се изправи, руменината по страните на Кари бе придобила морав оттенък.

— Благодаря — едва чуто промълви тя.

— Мислиш ли, че ще можеш да откриеш списък с членовете на градския съвет? — попита я Ник от другия край на стаята.

Кари насочи вниманието си към него.

— Сигурна съм. Имената им са в служебния ми бележник. Те са само трима.

— Нека да дойдат тук — обърна се Ник към Ноа. — Ще трябва официално да я свалят от поста ѝ.

— Да сменят началник Хейдън? — попита Кари.

Полицайката току-що бе приключила с разговора си и по лицето ѝ се бе разляло самодоволно изражение, когато чу последната част от разговора.

— Никой няма да ме сменя — заяви тя и излезе от кабинета си. Извърна намръщеното си лице към Джордан. — Знаех си, че бях права за теб. Току-що проведох много интересен разговор с Лойд. Спомняш ли си го? — попита я началничката.

Как би могла да го забрави?

— Разбира се, че си го спомням. Той ремонтира колата ми.

— Каза, че си го заплашила.

Джордан се слиса.

— Той какво?

— Чу ме. Каза ми, че си го заплашила.

— Не съм го заплашвала.

— Той каза, че си. Заяви, че си заплашила, че ще го нараниш.

Боже! Джордан си спомни разговора.

— Аз може би съм...

— Замълчи — прекъсна я Ноа. — Джордан, нито дума повече. — Извърна се към Хейдън. — Доведи Лойд тук. Веднага.

— Няма да ми нареждаш какво да правя. — Шефката на полицията запристъпва към доскорошната си арестантка, сложила ръка върху пистолета, поклащащ се на бедрото ѝ.

Ноа блокира пътя ѝ, а тя заби лакът в гърдите му.

— Дотук беше. — Ноа сграбчи ръката ѝ и я поведе към вратата, водеща към килията. — Началник Хейдън, имате право да мълчите...

Очите на Хейдън приличаха на две цепки.

— Не смей да ми четеш правата!

— Длъжен съм да го направя — заяви Ноа. — Арестувам те.

Хейдън се опита да се откопчи, а с другата си ръка грабна белезниците от бюрото.

— Това е възмутително! — изсъска жената. — Нямах право. — Завъртя белезниците и удари с тях Ноа по рамото.

Той ги измъкна от ръката ѝ, извади пистолета от кобура и я избута пред себе си.

— Възпрепятстване на криминално разследване и нападение на федерален агент... струва ми се, че това е достатъчно.

— Аз познавам много хора! — разкрещя се Хейдън, докато той я набутваше в килията.

— Обзалагам се, че е така — съгласи се Ноа.

— Могъщи хора!

— Радвам се за теб. — Затръшна вратата пред лицето ѝ. — Ще останеш тук, докато се уреди преместването ти във федералния арест за по-нататъшно разследване.

— Това е скалъпено обвинение!

— Ще имаш нужда от адвокат. Ако бях на твое място, щях да си осигуря някой добър.

Тя най-сетне осъзна, че той не блъфира.

— Я почакай! Добре, добре, ще ви съдействам.

Кари наблюдаваше сцената с широко отворени очи. Искаше ѝ се да стане и да изръкопляска възторжено, но знаеше, че постъпката ѝ може да ѝ навреди. Полицаят, който отговаряше за нея, ѝ бе казал, че тъкмо неспособността ѝ да контролира действията си е основната причина да се озове в затвора. И ако искаше да промени живота си, трябваше да се научи първо да мисли, а после да действа. А и в крайна сметка шефката на полицията рано или късно щеше да излезе от затвора, нали?

— Нищо не мразя повече от безчестно ченге — рече Ноа, докато минаваше покрай Ник. Погледна през прозореца. Седан последен модел спря до тротоара. Един мъж слезе от колата, стиснал куфарче в едната си ръка, а с другата притиснал клетъчен телефон към ухото си.

Ноа се обърна към Джордан:

— Адвокатът ти пристигна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Луис Максвел Гарсия беше въплъщение на изискаността. Излъчваше увереност и чар. Усмивката му бе топла и донякъде искрена, а маниерите му — полирани като алабастър. По марковия му костюм и безупречната риза на фино райе не се виждаше нито една гънка.

След официалностите по представянето адвокатът настоя да го наричат Макс.

— Доктор Моргенстърн се изказа много похвално за вас — отбеляза Ник. — Нали, Ноа?

Ноа не направи никакъв коментар, но приближи Джордан и скръсти ръце пред гърдите си. Лицето му остана безизразно. Винаги предпазлив в преценките, Ноа оставаше скептичен и Макс, горещо препоръчан или не, трябваше тепърва да докаже способностите си.

— Благодарни сме ви, че поехте случая и пристигнахте толкова бързо — каза Ник.

Макс бе приковал поглед в Джордан.

— Никога не бих могъл да откажа на доктор Моргенстърн.

— И защо? — поинтересува се Ноа.

— През годините той ми е правил много услуги — отвърна адвокатът и се обърна към Джордан. — Има ли възможност да поговорим насаме?

Джордан си помисли дали да не предложи кабинета на полицейския началник, но бързо размисли. Стаята и без това беше малка, а със затворена врата щеше да се чувства като в клетка.

— Тук наистина няма къде да останем насаме — отвърна тя. — Предполагам, че бихме могли да седнем на пейката отвън, ако не възразявате срещу горещината.

Макс имаше хубава усмивка.

— За мен не е проблем. Свикнал съм с нея. Къде е началникът на полицията? Първо бих искал да поговоря с него и да разбера какво е

обвинението. Би било добре, ако ни сътрудничи и сподели с нас нужната информация.

— Да, ама няма да стане — осветли го Ноа.

— Началникът на полицията е жена — поясни Ник. — И Ноа е прав. Тя няма да ни сътрудничи.

— А защо не е тук? — попита адвокатът.

— Заключена е в килията в дъното на коридора — обясни Ник.

— И защо? — последва очакваният въпрос на Макс.

— Аз я арестувах — осведоми го Ноа.

Джордан си помисли, че Макс не изглежда ни най-малко изненадан, но като адвокат се предполагаше, че умее добре да прикрива емоциите си.

— Разбирам — каза той. — И каква е причината за ареста ѝ?

Ник му обясни и Макс се почеса замислено по брадичката.

— Има ли и други изненади, които бихте искали да споделите с мен? — попита той.

— Доктор Моргенстърн обясни ли ви защо се нуждая от адвокат? — намеси се Джордан.

— Да, направи го. Каза ми, че сте намерили нещо в багажника си.

Кари махна с ръка, за да привлече вниманието на Джордан.

— Успях да се свържа със заместник полицейския началник Дейвис — каза тя. — Кой иска да говори с него?

— Аз. — Ноа заобиколи бюрото на Кари и пое слушалката.

Макс погледна към коридора, водещ към килията.

— Ще се опитам да поговоря с шефката на полицията — поясни той.

— Защо? — попита Ник.

— Искам да преценя що за човек е.

— Губите си времето.

Разговорът на Ноа със заместник-началника на полицията продължи по-малко от минута. След като се представи, Ноа каза на заместник-началника, че шефката му е арестувана и той трябва да дойде в полицейския участък колкото е възможно по-бързо.

Разговорът на Макс с Хейдън продължи доста по-дълго, макар че не започна добре. Джордан потрепери, като чу грубия водопад от думи, с които шефката на полицията заля адвоката, но след няколко минути

Хейдън спря да крещи и тя предположи, че Макс е успял по някакъв начин да я укроти с чара си.

— Какво мислиш? — попита Ник. — Там стана доста тихо.

— Може би Макс я е убедил да се държи разумно — предположи сестра му.

— Това няма значение — отсече Ноа. — Той си губи времето.

— Той няма да я освободи, нали? — попита разтревожено Кари, обръщайки се към Джордан.

Макс се върна в предния офис.

— Шефката на полицията не смята, че се нуждае от съветите на адвокат, и стигна до разумното заключение, че е по-добре да съдейства на ФБР. Освен това се съгласи да ни позволи да излезем навън, за да проведем разговора си, а когато свършим, ще обсъдим ситуацията с нея.

Ноа поклати глава:

— Това няма да стане.

Макс не обърна внимание на забележката му.

— А дали да не обмислите варианта да я освободите от ареста? — обърна се той към Ник.

Преди да му отговори, Ник погледна към Ноа. Джордан си помисли, че брат ѝ изглежда развеселен от въпроса. Наистина ли Макс очакваше, че той ще се противопостави на Ноа?

— Партньорът ми току-що ви каза, че няма да стане, а това слага край на дискусиата. — Преди Макс да успее да възрази, Ник продължи: — Заместник-началникът на полицията идва насам. Двамата с Джордан можете да поговорите с него.

— Доктор Моргенстърн ме предупреди за вас двамата — рече Макс, докато гледаше към Ноа. — Каза, че ще ми създадете неприятности.

Ноа сви рамене.

— Ние не създаваме неприятности, а просто си вършим работата.

Макс кимна и сложи ръка на рамото на Джордан.

— Ще излезем ли навън?

Ник отвори вратата.

— Джордан, сега, след като адвокатът ти е тук, ще прескоча до Бърбън, за да огледам трупа. — Обърна се към Ноа и попита: — Ще

държиш ситуацията под контрол, нали?

— Да — увери го партньорът му.

Макс взе куфарчето си и излезе навън с Ник и клиентката си. Ноа ги последва и затвори вратата зад себе си.

Горещият въздух почти спря дъха на Джордан. Помисли си, че едва ли някога би могла да свикне с подобна жега.

След като Ник потегли, Макс седна на пейката до нея. Отвори куфарчето, извади бележник и писалка и тъкмо затваряше капака, когато Ноа зададе първия въпрос:

— Къде си следвал право?

— В Станфорд. Когато завърших, постъпих в адвокатска фирма на западното крайбрежие и работих там допреди четири години.

— Защо напусна?

— Искан промяна.

— Защо?

Макс се усмихна.

— Дотегна ми да защитавам момчетата от Силиконовата долина, които източваха интернет компаниите си. Реших да се върна у дома и да започна на чисто.

Отговорите на Макс бяха бързи и точни като въпросите.

— Много съм ви благодарна, че сте се съгласили да ми помогнете — прекъсна Джордан разпита на Ноа.

— Ще направя каквото мога — топло отвърна той. Погледна към агента. — Трябва да поговоря с клиентката си насаме.

След като помисли секунда, Ноа се върна в полицейския участък.

— Джордан, ако имаш нужда от нещо, извикай ме.

— Ще го направя — обеща младата жена.

За разлика от Ноа, адвокатът не започна да я обсипва с въпроси. Просто я помоли да му разкаже хронологията на събитията, започвайки от сватбеното тържество, където се бе запознала с професора.

Макс слушаше внимателно и си водеше бележки, докато тя описваше действията си от сутринта. Когато стигна до частта с нападението на Джей Ди Дики, Макс повдигна вежди.

— Казах на началник Хейдън, че искам да повдигна обвинение — обясни Джордан. — Но тя ми отказа.

— Обясни ли ви защо не смята да го арестува?

Джордан поклати глава и сподели с него това, което бе чула за връзката между Хейдън и братята Дики.

— Определено ще разговарям със заместник-началник Дейвис, когато дойде тук — заключи Макс. — Уверявам ви, че на Джей Ди Дики ще му бъде предявено обвинение. Вероятно ще се наложи да останете в Серенити малко по-дълго, отколкото сте възнамерявали...

— Не знам — поколеба се Джордан. — Мисля си дали да не зарежа всичко, да се махна от града и да забравя за целия този кошмар.

— Разбирам — кимна адвокатът. Изгледа я съчувствено и докосна ръката ѝ. — Само ми кажете и ние ще се погрижим господин Дики да си плати за това, което ви е сторил.

Ноа стоеше до прозореца и наблюдаваше разговора между адвоката и Джордан. Докато говореше, младата жена бе свела поглед към коленете си и той се досети, че навярно си припомня подробности от преживяното през деня. Макс Гарсия драскаше нещо в бележника си и от време на време ѝ хвърляше по някой загрижен поглед.

— Адвокати — промърмори Ноа с лека нотка на отвращение в гласа.

Кари надникна през другия прозорец и рече:

— Това е Джо.

Джо Дейвис беше млад мъж, но челото му вече бе набраздено с дълбоки линии. Веднага забеляза пистолета, когато Ноа излезе, за да го посрещне.

— Вие ли сте агентът, с когото разговарях по телефона? — попита Джо. — Клейборн, нали?

— Точно така — кимна Ноа, пристъпи напред и пое протегнатата му ръка. — Надявам се да не приличате на началничката си, защото, ако сте като нея, ще имаме голям проблем.

— Не, сър, не приличам на нея — увери го Дейвис. — Всичко това е една дяволска каша. Бях в ранчото на един приятел и жена ми не е могла да се свърже с мен. Когато се върнах, разбрах, че са ме търсили и тримата членове на градския съвет. Председателят скоро ще дойде.

— Каква е причината за това посещение? — поинтересува се Макс.

— Иска лично да уволни началник Хейдън. Те отдавна търсят претекст да се отърват от нея, а сега — с този неправилен арест и отказа ѝ да повдигне обвинение — им се удава идеална възможност да

го направят. Трябва само да го прибавят към безбройните оплаквания срещу нея през изминалата година. Последните два месеца жалбите направо заваляха.

— В такъв случай вие ще поемете поста й — заключи Ноа.

Дейвис кимна.

— Казах на членовете на съвета, че ще го поема, докато намерят подходящ заместник.

Дейвис насочи вниманието си към Макс.

— Готова ли е клиентката ви да разговаря с мен?

Джордан кимна. И въпросите отново започнаха.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джей Ди беше бесен. Знаеше, че трябва да остане сам, за да овладее яростта си, преди да е извършил нещо, за което по-късно щеше да съжالياва. Караше по прашния път към пустото равно поле, простиращо се извън Серенити, стиснал здраво волана, докато колата поднасяше завой след завой. Движеше се с такава скорост, че едва не изгуби управлението. Пикапът се носеше сред гъст облак прах и той почти не виждаше накъде кара през зацапаното предно стъкло. Едва не се озова в една канавка, но в последния момент успя да завие надясно и се върна на пътя. Удари рязко спирачки, изскочи от пикапа и започна да рита вратата, проклинайки собствената си глупост.

Беше толкова паникьосан, че почти не можеше да мисли разумно. Знаеше, че е оплескал нещата, но не можеше да направи нищо. Вече бе твърде късно за това. Ранди беше беснял като цял рояк разбунени оси, но бе обещал, че ще се опита да изглади нещата.

Самоконтрол. В момента това бе най-важното.

Знаеше какво щеше да му каже Кал, ако научеше за ужасната каша, в която се бе наиксал. Съкилийникът му от затвора щеше да му каже да поеме отговорност за издънката си и след това да се опита да разбере къде е сгрешил. Да се поучи от грешките си. Когато сгафиш една работа, е изключително важно да откриеш какво се е прецакало, преди да се заемеш с друга. Всеки глупак го знае. Да, това щеше да му каже Кал. Той беше толкова умен мъж.

А какво бе научил Джей Ди? Беше научил, че е станал прекалено алчен. Имаше си наистина готин живот и нов път, докато не се появи професорът, който му наби разни идеи в главата.

Той не искаше да му се изплъзне сладкият живот и определено нямаше намерение да се връща отново в затвора, обаче този път с присъда за предумишлено убийство.

Късметът просто му бе изневерил, това беше всичко. Беше ходил два пъти в мотела на Джордан Бюканън, но не можа да влезе в стаята

й. Първия път Амилия Ан беше вътре с прахосмукачката, а втория двама електротехници слагаха лампи пред вратата на стаята.

Той спря да рита новия си пикап и се облегна на калника. Изтри потта и прахта от челото си и опита да се съсредоточи. Кучката бе виновна за всичко. Не, не беше вярно. Тя бе усложнила живота му, но не го бе съсипала окончателно. Все още можеше да оправи нещата. Щеше да оправи и нея, реши Джей Ди. Да, щеше добре да я оправи.

Но всяко нещо с времето си. Първо трябваше да довърши работата си и да задържи Джордан Бюканън колкото е възможно по-дълго в града, докато разбере какво знае. Каква бе вероятността да е усетила защо се бе наложило да затворят завинаги устата на професора? Никаква, реши Джей Ди.

Все пак трябваше да се увери.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъчението най-после свърши и в седем и половина същата вечер Джордан бе освободена от всички обвинения. Веднага след като новият шеф на полицията получи данни за официалния час на смъртта — с три часа възможно отклонение — и бе проверено алибито на Джордан, тя можеше да си тръгне.

Беше разпитана подробно за всеки миг от предишната вечер. Осъзна какъв късмет е имала, че не е оставала сама чак до прибирането си в стаята, за да си легне, когато, оказа се, професор Макена отдавна е бил мъртъв.

Председателят на градския съвет настоя да уволни Маги Хейдън още докато беше в килията. Освен това настоя началник Дейвис да не я освобождава, преди той да е напуснал полицейския участък.

Маги не прие добре новината за отстраняването си.

— Би трябвало да знаеш, че това ще се случи — каза й Дейвис.

Както се очакваше, отговорът ѝ бе низ от ругатни. Докато събираше личните си вещи и ги хвърляше в един кашон, тя се впусна в обвинителна тирада срещу половата дискриминация.

— Хората са се оплакали в градския съвет от мен само защото съм жена. Никога не си могъл да се примириш, че аз бях шеф, а не ти. Постоянно подстрекаваше членовете на съвета да ме уволнят.

— Няма ли да поемеш отговорност за днешните си действия? — попита новият началник на полицията.

— Ще си намеря адвокат и ще ви съдя до дупка — закани се жената. — И когато свърша с вас, ще бъдете голи като пушки!

— Чуй ме добре. Не би трябвало да отправяш каквито и да било заплахи. Наложил се доста да убеждавам агент Клейборн да оттегли обвинението си в нападение на федерален агент. Но още не е късно той да размисли.

— Обвинението беше нагласено.

Кашонът, в който хвърляше вещите си, беше в средата на бюрото. Тя погледна съдържанието му, сграбчи го и го хвърли към

стената.

— Тези боклуци не ми трябват.

— Сега се налага да си вървиш. — Дейвис я хвана за ръката.

Тя я издърпа.

— Не се настанявай прекалено удобно зад бюрото ми. Няма да бъдеш дълго шеф на полицията. Адвокатът ми ще принуди градския съвет да ме възстанови на работа. Преди да си се усетил, ще нося отново значката и оръжието си. Тогава ще бъдеш окончателно отстранен. Първата ми заповед, след като заема отново поста си, ще е за уволнението ти.

Джордан бе излязла на тротоара, за да изпрати Макс, но съвсем ясно чуваше високия глас на Хейдън. Макс ѝ даде визитка с всичките си телефонни номера, включително и този на мобилния. Каза ѝ, че може да му се обаждат по всяко време на денонощието, ако възникнат нови проблеми.

— Предлагам да напуснеш Серенити колкото е възможно по-скоро — посъветва я адвокатът. — Който и да е сложил трупа в багажника на колата ти, е имал причина да го стори, Джордан. Ако бях на твоето място, нямаше да остана тук, опитвайки се да разбере защо. Остави разследването на местната полиция. Ако началник Дейвис се нуждае от някаква помощ, може да се обърне към Ноа или брат ти. — След това рязко смени темата: — Трябва да тръгвам, но бих искал да попитам...

— Да? — подкани го тя, чудейки се защо се колебае.

— Следващия месец ще бъда в Бостън, за да присъствам на една конференция, и ако си свободна, за мен ще е удоволствие да излезем на вечеря.

Ноа вече бе благодарил на адвоката и сега чакаше до вратата Джордан да се сбогува с него. Тя се усмихваше на Макс, но в изражението ѝ имаше нещо. Може би изненада, помисли си агентът. Изпълнен с любопитство, реши, че на всяка цена трябва да разбере какво си говорят. В този момент иззвъня мобилният му телефон. Смяташе да не отговаря, но видя номера на обаждания се и промени намерението си. Беше Ник.

Джордан пхна визитката на Макс в джоба си и го изпрати с поглед, докато се качи в колата и потегли. Махна му за довиждане. Поради някаква причина това също притесни Ноа. Стори му се

прекалено... лично, прекалено приятелско. Запита се дали Макс не ѝ бе хвърлил око и реши, че определено го е сторил. Джордан беше красива жена и на Ноа не му бе убягнало, че и адвокатът го е забелязал. Това също го притесняваше. Не беше проява на професионализъм адвокат да проявява такъв интерес към личните достойнства на клиентката си. О, със сигурност и на Ноа нищо, не му бе убягнало от въпросните достойнства, но това беше различно.

Вратата зад него се отвори с трясък и Маги Хейдън изхвърча навън. Видя Джордан на тротоара и закричи към нея.

Джордан се извърна, видя очите на полицайката, но не отстъпи назад, нито извика за помощ. Можеше сама да се защити. Щеше да посрещне спокойно тази луда жена и да наблюдава действията ѝ. Беше готова за всичко.

Но нямаше възможност да реагира. За секунда зърна как Ноа лети към Джордан, а в следващата вече се взираше в гърба му. Изобщо не разбра как успя толкова светкавично да се озове пред нея.

Хейдън я обвиняваше за всичко, с изключение на жегата.

— Това още не е приключило! — извика на раздяла.

— Напротив, приключи — увери я Ноа.

Джордан го потупа по рамото, но той не се обърна, докато Хейдън не изчезна от погледите им.

— Да?

— Не е нужно да стоиш пред мен. Аз мога да се грижа за себе си. Той я озари с прочутата усмивка на Ноа Клейборн.

— Нима?

Отметна косата ѝ през рамото и я потупа нежно по едната страна на лицето.

— Ако можеш да се грижиш за себе си, защо бузата ти е подута?

Сега я хвана натясно.

— Беше изненадващо нападение — опита да се оправдае тя. — Не бях подготвена.

След като изрече думите, осъзна колко бяха неубедителни.

— Разбирам. Значи, когато си подготвена и не те изненадат, можеш да се грижиш за себе си? Колко предупреждения са ти нужни?

Джордан реши, че саркастичната му забележка не заслужава отговор. А и не ѝ идваше нищо подходящо наум.

— По-големите ти братя не са ли те научили как да се защитаваш?

— Разбира се, че са ме научили. Обясниха на двете ни със Сидни как да боравим с пистолет, всичко за стрелбата и борбата, за честните схватки и мръсните номера. Както и много други неща, които не ни бяха особено интересни.

— И защо не ви бяха интересни?

— Защото ние бяхме момичета и се занимавахме с момичешки неща.

— Като например проектиране на компютри? — усмихна се той.
— Ник ми каза, че постоянно си чертаела и скицирала.

— Това не означава, че не съм се занимавала с момичешки неща — възрази младата жена. — Обаче двете със Сидни обръщаме внимание и на уроците на братята ни. Истина е.

— Гладна ли си? — рязко смени темата Ноа.

— Умирам от глад — призна тя. — Открих един почти идеален ресторант, където да те заведа на вечеря. Храната ще ти хареса. Но може ли да си тръгнем просто така? Дали началник Дейвис...

— Той знае къде сме отседнали за тази нощ. Можем да отидем.

Ресторантът беше само на две пресечки от полицейския участък.

— Очилата ми са в чантата, а тя е в колата, която бях наела — каза Джордан, докато вървяха. — Мислиш ли, че когато Ник се върне, ще може да ми ги донесе?

— Ник няма да се връща в Серенити.

— Защо?

Прекосяха улицата и завиха на юг.

— Доктор Моргенстърн му се обади, че иска да се срещнат в Бостън. Ник не знае защо.

— И ти ли трябва да заминеш?

— Не. Получих заповед да остана с теб.

Джордан го сръга леко в ребрата.

— Не е нужно да го казваш с такова неудоволствие. Толкова ли съм досадна?

Ноа погледна към нея. Обикновено щеше да се възползва от възможността да бди цяла нощ над една красива жена, но това не бе обикновена ситуация, а и Джордан не беше обикновена жена.

— Досадна ли съм? — отново попита тя, когато той не отговори, а само сви рамене. — Защо иначе Ник ще те моли...

— Ник не ме е молил да остана — прекъсна я агентът. — Моргенстърн ми нареди да остана с теб.

Тя наклони глава.

— Защо? Снеха всички обвинения срещу мен. Да, знам, че професорът е бил сложен в моята кола и се досещам какво си мислиш...

— Не мисля, че ти си го направила — усмихна се той.

— А какво ще стане с наетата кола? Знаеш ли кога ще я освободят?

— Не, не зная. Един агент на ФБР от района ще докара нова кола за нас, като преди това ще вземе нещата ти от Бърбън — обясни Ноа. — Негов приятел ще дойде, за да го закара обратно. Ще ми се обади, когато пристигне.

— Ами агенцията за коли под наем?

— Ще трябва да измислят начин да си приберат колата от Бърбън. Това вече не е твой проблем.

— И защо?

— Ник е провел кратък разговор със собственика. Само като споменал за съд и типът омекнал. Юридическата специалност на брат ти понякога му е от полза.

Бяха стигнали до ресторанта на Джафи. Ноа ѝ отвори вратата. Имаше само две заети маси до предния прозорец.

— Здравсти, Джордан.

— Здравсти, Анджела.

Сервитьорката носеше празна табла към кухнята.

— Масата ти е готова — подвикна жената.

Ноа я последва до масата в ъгъла.

— Вече си имаш собствена маса?

— Да.

Той се засмя.

— Не се шегувам. Това е обичайната ми маса. Гледай сега. Тя ще ми донесе и обичайното питие.

Ноа избра двата стола с гръб към стената. Джордан го забеляза и си помисли, че подобни предохранителни мерки са му станали втора природа. Ноа не беше от хората, които ще се оставят да ги изненадат.

Анджела се върна с чаша чай с лед и две чаши вода с лед. Усмихна се на Ноа.

— А какво да донеса за вас?

— Чай с лед.

Жената се отдалечи, за да изпълни поръчката, но на вратата на кухнята се обърна и се спря. Погледът ѝ бе насочен към Джордан, когато наклони леко глава към Ноа и вдигна палец.

— Предполагам, тя не осъзнава, че я виждам — отбеляза агентът. В гласа му прозвучаха весели нотки.

— Тя няма лоши помисли.

Появи се забързаният Джафи с менюто.

— Здравсти, Джордан! — извика от другия край на помещението.

— Кой е този? — безцеремонно попита Ноа, докато мъжът им подаваше менютата.

Джордан представи компаньона си.

— Вие сте агент от ФБР, нали? — попита Джафи.

— Точно така.

Собственикът кимна и се обърна към Джордан:

— Брат ти ще се присъедини ли към вас?

— Знаеш за Ник?

— Разбира се. Забрави ли, че това е малък град?

— Ник беше извикан в Бостън.

— А вие бодигард ли сте ѝ? — не спираше да разпитва Джафи.

— Той е мой приятел — отвърна Джордан.

— Приятел с оръжие? — отбеляза Анджела, която се бе присъединила към групата.

Джордан не се изненада, когато Анджела и Джафи придърпаха по един стол и се настаниха до тях.

— Започвай от началото, скъпа — подкани я жената. — Не пропускай нищо.

— Обзалагам се, че ти знаеш повече от мен — отвърна Джордан.

— Вероятно — съгласи се сервитьорката. — Но искам да чуя твоя разказ за случилото се. Сигурно е било голямо преживяване да откриеш онова нещо в колата си.

— Първо трябва да ги оставим да се навечерят на спокойствие — намеси се Джафи. — После може да ни разкаже какво се е случило.

Анджела кимна, избута стола си назад и стана.

— Заместник-началник Джо Дейвис идва в ресторанта.

— Вече е началник Дейвис — напомни й Джафи.

— Правилно. А и отдавна беше време да стане — додаде тя. — Началник Дейвис дойде, за да провери местонахождението ти онази вечер. Казахме му, че беше тук почти до десет, а след това Джафи те е изпратил до мотела.

— Ние му казахме истината — заяви Джафи и стрелна Ноа с поглед.

— Не се е налагало да лъжем — подкрепи го и Анджела.

Ноа кимна.

— Радвам се да го чуя.

— Вие двамата прегледайте менюто. Препоръчвам ви печеното телешко в гювече.

— Джо Дейвис ме помоли да го придружа утре сутринта до къщата на професор Макена — каза Ноа, след като Анджела и Джафи се върнаха в кухнята. — Надява се, че ще открия нещо, което той може да е пропуснал.

— Може ли да дойда с теб? — с надежда попита Джордан.

— Не виждам защо да не може. Съмнявам се, че Джо ще има нещо против. Детективите от Бърбън вече са огледали мястото, но не са намерили нищо важно. Кажете ми, какво ти е мнението за професора?

— Предполагам, че искаш да чуеш истината.

— Да, искам истината.

— Той беше отвратителен, груб, предубеден и нетърпящ друго мнение досадник.

Той се засмя.

— Май си доста изчерпателна.

— Изобщо не преувеличавам — настоя тя.

След това му разказа за мъчителната вечеря, която бе принудена да изтърпи, наблюдайки на противните маниери на професора по време на хранене.

— Доколкото разбрах, ти си спорила с него, така ли е било?

— Кой ти каза?

Сервитьорката в ресторанта споменала пред Джо, че си крещяла, а той го сподели с мен.

— Не съм крещяла. О, почакай. Да, крещях. Искам да кажа, повиших глас. Макар че не съм крещяла. Професорът обиждаше

ужасно всички Бюканън и аз се почувствах длъжна като представителка на рода да защитя доброто ни име.

— Не мислиш ли, че малко си се поувлякла?

— Не, не мисля. Ще ти прочета откъси от проучването му, за да можеш сам да прецениш. Тенденциозното му проучване — чувства се длъжна да добави.

Анджела донесе вечерята им и ги остави сами да се насладят на храната. Ноа не скри учудването си колко е вкусно.

— Джафи би могъл да има голям успех навсякъде — отбеляза той. — Чудя се какво го задържа в Серенити.

— Шоколадовият кейк.

— Какво?

Докато се хранеха, тя му разказа историята. Освен това спомена, че Тръмбо от „Тръмбо Мотърс“ и Уитакър, богатият собственик на ранчо, се отбили да кажат „здрости“ на Джафи и хапнали кейк с нея.

— „Здрости“? — повтори Ноа. — Сладурче, от колко време си в Серенити?

— Два дни.

— Тогава какво е това „здрости“?

— Приспособявам се, към обстановката. И не съм ти сладурче — натърти Джордан.

Той поклати глава и се усмихна.

— Доста сме дръзки, а?

Анджела разчисти чиниите, напълни чашите им и отново седна на масата. Джафи явно нямаше никакво намерение да остава по-назад и не след дълго също се присъедини към компанията.

— Вечерята беше чудесна — похвали го Джордан, а тъй като Ноа не каза нищо, го скрита под масата.

Той си спомни добрите маниери и енергично се включи към хвалебствията, но не гледаше към Джафи. Погледът му бе насочен към вратата. Ресторантът бързо се пълнеше с местни жители, а Ноа никак не обичаше тълпата. Облегна се небрежно назад, премести се по-близо до Джордан, а ръката му се отпусна нехайно върху оръжието. Беше готов за всичко. За запознанства или за линчуване.

Джордан забеляза колко е напрегнат и отпусна ръка върху бедрото му.

— Здрости, Джордан! — провикна се млада жена.

— Здравсти, Канди — усмихна се Джордан.

— Здравсти, Джордан.

— Здравсти, Чарлин.

— Здравсти, Амилия Ан.

И така нататък. Тя се поздравяваше с всеки мъж или жена, които идваха при тяхната маса. Не след дълго се оказаха заобиколени от внушителна тълпа.

— Спомняш си Стив, нали? — попита Чарлин. — Моя шеф от застрахователната агенция.

— Разбира се. Радвам се да те видя отново, Стив.

— Джордан, китайският порцелан е страхотен. Много ти благодаря — продължи Чарлин.

— Няма защо. Радвам се, че ти е харесал.

Ноа я смушка.

— Китайски порцелан? — прошепна.

Тя му се усмихна.

— На Вера Уонг.

Джафи обърна стола си към него и го възседна към облегалката.

— Добре, проявихме достатъчно търпение. Искаме да узнаем какво се е случило.

— Вече чухме какво е станало. Всички в града само за това говорят — обади се Анджела, — но искаме да го чуем от теб. Какво е да видиш труп?

— Било е отвратително — отвърна Канди вместо Джордан.

Въпросите заваляха от всички страни. На Ноа му беше забавно, че дори не се налагаше Джордан да обяснява. Винаги имаше един или двама от групата, които вече знаеха отговора и услужливо го съобщаваха.

Телефонът на Ноа иззвъня по средата на импровизираната пресконференция. Всички млъкнаха, за да чуят какво казва.

— Джордан, остани тук — рече той след няколко секунди. — Агентът на ФБР е отвън с колата. Ще се върна след минута.

Чарлин го изчака да излезе и отбеляза:

— Той е много красив мъж, нали?

— Приятел е на Джордан — обяви Анджела.

— Специален приятел ли? — поиска да узнае Амилия Ан.

Жените я погледнаха с очакване.

— Само приятел — увери ги Джордан.
— Ще останеш да пренощуваш, нали? — попита Амилия Ан.
— Да.
— А той ще остане ли?
— Да — потвърди Джордан.
Амилия Ан не се предаваше.
— В твоята стая или някъде другаде? — попита шепнешком.
— Някъде другаде.
— Но в моя мотел, нали?
— Предполагам... ако има свободна стая.
— Ето какво ще направя — рече Амилия Ан. — Ще побутна нещата, защото имам свободни стаи.
— Как ще побутнеш нещата?
— Ще го настаня в съседната стая, която има междинна врата с твоята.
Чарлин смигна на Джордан:
— Ти ще решиш дали да я оставиш отключена.
— Чарлин! — прошепна многозначително Канди. — Той може да се вижда с някоя друга... искам да кажа, сериозно.
По-точно с още десетина, помисли си Джордан.
Чарлин я смушка игриво с лакът.
— Колко жалко, че Кайл Хефърминт не е тук. Тази сутрин прояви доста голям интерес към теб.
— Хей, момичета, ако смятате, че сте засрамили достатъчно Джордан с глупавите си приказки кой къде ще спи, бих искал да узная какво се е случило, когато Маги Хейдън е била уволнена. — Въпросът бе зададен от Кийт, годеника на Чарлин.
Всички имаха различни версии.
— Твоят приятел, агентът от ФБР, обеща на Джо Дейвис, че ще остане — обади се отново Кийт.
— И защо му е обещал? — поинтересува се Чарлин.
— Джо го помолил да огледат къщата на убития. Тъй като има голям опит и всичко останало, Джо смята, че може да притежава шесто чувство или пък да открие нещо в къщата, което да му помогне да залови убиеца.
Амилия Ан направи ужасена гримаса.

— Не вярвам, че някой в Серенити може да е убиец. Който и да е умъртвил онзи мъж, трябва да е бил външен човек. Ние тук сме твърде дружелюбни, за да искаме нечия смърт.

— Ами след като сме толкова дружелюбни, не мислиш ли, че е странно, дето никой от нас не познава този тип Макена? — попита Джафи.

— Това е, защото е бил доста саможив — заяви Кийт. — Чух, че наел къща на около километър и половина.

Джафи кимна.

— Никога не е идвал да се храни тук, нито веднъж. Дори не се е отбивал да опита от кейка ми.

— Джордан ми каза, че бил преподавател.

— Ти копира ли всички онези документи? — обърна се Джафи към Джордан.

— Не. Остана ми още една кутия.

— Сега, след като този тип е мъртъв, можеш просто да вземеш кутиите, нали? — попита Канди. — Той няма да си ги поиска.

Джордан поклати глава.

— Изследователският материал сега е част от разследването, както и от наследството на професор Макена. Не бих могла да взема кутиите със себе си.

— Може да прочетеш останалите документи тази нощ — предложи Джафи.

Колко мило от негова страна, че е толкова загрижен за работата ѝ, помисли си Джордан. Макар да се съмняваше, че тази нощ ще може да прочете кой знае колко. Беше уморена от дългия и напрегнат ден и предполагаше, че ще заспи в мига, в който положи глава върху възглавницата.

Ноа се върна в ресторанта, но бе спрял от Стив Нелсън и още един мъж. Говореше главно Стив, и то толкова ентузиазирано, че Джордан се зачуди дали не се опитва да продаде на Ноа някоя застраховка. От време на време агентът кимаше. Скоро около него се скупчи малка групичка и дискусията изглеждаше доста оживена. Тя чуваше откъслечни въпроси, с които бомбардираха Ноа, както и доста предположения. Той имаше спокоен вид и търпеливо изслушваше всички мнения. По някое време погледна към нея и ѝ се усмихна. Очевидно в Серенити от години не бяха ставали свидетели на подобно

вълнуващо събитие. Освен това ѝ стана ясно, че Ноа проявяваше голямо разбиране. Те искаха да говорят, а той нямаше нищо против да слуша.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Добрите граждани на Серенити продължиха да обсъждат събитията, разтърсили спокойния им град, но след час Ноа се извини и настоя двамата с Джордан да тръгват. Навън ги посрещна все още задушният и горещ тексаски нощен въздух. Ноа включи климатика в новата им кола, а Джордан нададе възторжени възгласи във възхвала на работещото чудо.

Откри чантата си на задната седалка и се пресегна да я вземе. Обърна се отново за лаптопа, но той не беше там. Погледна на пода зад гърба си. Никакъв лаптоп.

— О, не! — изпъшка тя.

— Какво не е наред? — попита Ноа.

— Лаптопа ми го няма. — Обърна се и погледна под предната седалка. — Сутринта беше в колата, която бях наела.

— Видя ли някой да го взема, докато си била пред магазина? — попита я той.

— Не, когато шефката на полицията Хейдън ме отведе в полицейския участък, не ми позволи да взема нищо от колата.

— Утре ще проведем няколко разговора и ще го намерим — увери я Ноа.

Паркира седана в задния двор на мотела. Върнаха се във фойето, където Амилия Ан ги очакваше с ключ за Ноа. Той не каза нищо, когато тя му съобщи, че стаята му е съседна на тази на Джордан. Отключи вратата, отиде до свързващата врата, отключи и нея, а после последва Джордан в стаята ѝ.

— Ще оставим свързващата врата широко отворена — заяви той. Млъкна и зачака съгласието ѝ.

— Добре, но без изненади — подразни го младата жена. — Ти ще бъдеш в твоята стая, а аз — в моята.

Той се засмя, докато излизаше.

— Не е нужно да се тревожиш за това.

Джордан се смая колко я нараниха думите му. Ако си бе дал труда да я погледне, щеше да види болката в очите ѝ. За щастие той не го направи. Собствената ѝ реакция я озадачи. Нямахше смисъл. Тя не искаше да го привлича, нали?

Не, разбира се, че не. Тези странни и налудничави мисли се въртяха в главата ѝ само защото бе уморена и стресирана. Това беше всичко.

Но не можеше да спре да мисли. Ноа ѝ каза, че нямало защо да се тревожи. Защо не? Какво не ѝ бе наред? Та този мъж се свалеше с почти всяка жена, която се мернеше пред погледа му. Думите му, че нямало защо да се тревожи, означаваха, че тя просто не го интересуваше. Но защо?

Джордан влезе в банята, погледна се в огледалото и сви рамене. Добре, трябваше да признае, че не е кралица на красотата, а тази вечер определено не бе в най-добрата си форма. Очите ѝ бяха зачервени от контактните лещи; косата ѝ висеше на кичури около лицето, лишено от всякакъв цвят, ако не се брои огромната морава синина под окото.

Стига самокритично наблюдение. А и бездруго не можеше да направи нищо за външността си, поне не тази вечер. Най-добре беше да се опита да възстанови силите си.

Свалянето на лещите и един горещ душ щеше да ѝ помогне. Изми косата си, но не си даде труда да я подсуши. От нея все още капеше вода, докато я сресваше назад. Облече сива памучна тениска и шорти на сиви и бели райета. След като си изми зъбите, надяна на носа очилата с рогови рамки и отново се погледна в огледалото.

Страхотно, сега изглеждаше като реклама за крем против псориазис. Толкова енергично бе търкала лицето си, че то цялото представляваше едно голямо червено петно.

Засмя се на отражението си. О, да, тази вечер определено беше истинска кралица на секса, но поне вече не ѝ се спеше. Може би все пак щеше да успее да прочете нещо.

Върна се в спалнята, махна покривката, сгъна я и я пхна в ъгъла до нощното шкафче. Придърпа горния чаршаф, грабна сноп от все още неkopираните листове от третата и последна кутия и се настани в средата на голямото легло, готова за четене.

От време на време хвърляше погледи към съседната стая, но Ноа никакъв не се виждаше. Леглото ѝ бе успоредно на неговото, което

означаваше, че ако пожелае, можеше да го гледа как спи. *Съсредоточи се върху проучванията на професора*, каза си тя и взе най-горния лист.

По полето отново имаше надраскани бележки, както и цифрата, която бе видяла и преди: 1284. Навярно през тази година се бе случило нещо значително за родовете Бюканън и Макена. Но какво? Дали тогава бе започнала враждата, или е било откраднатото съкровището? Какво се бе случило през 1284-а?

Объркването ѝ растеше. Ако лаптопът ѝ бе с нея и имаше достъп до интернет, щеше още в същата минута да започне разследването си. Но тъй като бе лишена и от двете, щеше да се наложи да почака, докато се върне в Бостън.

Тя въздъхна.

— Добре — прошепна и започна да чете. — Да видим какво са направили този път безнравствените Бюканън.

Въпросната история се бе случила през 1673-а. Лейди Елспет Бюканън, единствената дъщеря на безмилостния леърд Юън Бюканън, присъствала на годишния фестивал близо до Файнъли Форд. Там случайно се запознала с Алуин Макена, любим син на уважавания леърд Оуен Макена. По-късно семейство Бюканън обвинило Алуин, че се е промъкнал в лагера им и омагьосал красивата дама, докато Макена твърдели, че Елспет му е направила черна магия.

Но както често се случва, били достатъчни само два погледа, за да се влюби Елспет безумно в Алуин. В крайна сметка, според потомците на клана Макена, той бил един от най-красивите и смели воители, които някога се били раждали.

Тъй като бил в плен на магия, Алуин обикнал Елспет също толкова силно, но и двамата знаели, че никога не биха могли да бъдат заедно. При все това не можели един без друг. Елспет умолявала Алуин да се откаже от семейството, от положението си и честта си и да избяга с нея.

В нощта преди да се срещнат в гората, за да осъществят плана си, леърд Бюканън узнал за намеренията на дъщеря си. Изпълнен с гняв, той я заключил в кулата на замъка и призовал воините си. Заповядал им да открият Алуин и да го убият.

Ужасена, че баща ѝ знае къде ще я чака любимият, Елспет решила да го предупреди, но докато слизала по тесните стълби, се подхлъзнала, паднала и загинала на място.

Накрая пишеше, че девойката умряла, нашепвайки името му.

Когато Джордан прочете как бедната Елспет умряла, зовейки любимия си, по лицето ѝ се затъркаляха сълзи. Може би се дължаха на умората. Не бе типично за нея да проявява подобна чувствителност.

— Какво става, по дяволите?

Гласът на Ноа я сепна. Вдигна глава и го видя да стои на прага на свързващата врата и да се мръщи насреща ѝ. Очевидно току-що бе излязъл изпод душа. Беше си облякъл джинси, но нищо друго.

— Какво се е случило? — настоятелно попита той и влезе в стаята ѝ, като пътьом си нахлузи тениската.

— Нищо не се е случило. — Тя се пресегна и взе кутията с книжните кърпички, оставена върху нощната масичка.

— Да не би да си болна или има нещо друго?

Джордан опита да се овладее, но не можа да спре сълзите си. Издърпа книжна салфетка и ги избърса.

— Не съм болна.

— Тогава какво, по дяволите, става, Джордан?

Ноа прокара пръсти през косата си и около петнайсет секунди остана неподвижен, втренчил поглед в нея. Накрая седна на леглото и я придърпа към себе си.

— Кажи ми — настоя той.

— Ами просто... — Тя издърпа още една салфетка. — Беше толкова...

Той помисли, че е отгатнал какво я измъчва, и се наведе към нея.

— Всичко е наред, сладурче. Знам, че днес ти се струпаха много неща. Навярно нервите ти не са издържали. Поплачи си, щом искаш. Излей всичко. Знам, че ти е било много тежко.

Тя понечи да се съгласи с него, после спря и поклати глава.

— Какво? Не, не става дума за това. Просто е толкова тъжно...

— Тъжно ли? Не бих нарекъл днешното ти преживяване тъжно. По-скоро е било мъчително.

— Не... историята...

Той галеше ръката ѝ и това я разсея. Внезапно осъзна, че се опитва да я утеши. Не беше ли прекрасно? И толкова мило и грижовно... и... ооох.

О, мили боже, тя започваше да го харесва, при това не само като добър приятел. Ноа можеше да бъде чувствителен. Досега никога не бе

забелязвала това му качество. Спомни си колко мил беше с Кари днес следобед в полицейския участък. Беше я накарал да се почувства значима и хубава. А сега, осъзна Джордан, се опитваше да я успокои и да не се чувства толкова самотна.

— Мислиш ли, че скоро ще спреш да плачеш?

Тя го погледна и немощно му се усмихна. Беше само на сантиметри от прекрасните му очи... устните му... Отдръпна се рязко назад и припряно извърна поглед.

— Свърших — заяви Джордан. — Виждаш ли? Край на сълзите.

— Свърши ли? Тогава какъв беше този воден порой, дето се изля от очите ти?

Тя го смушка в рамото.

— Спри да бъдеш мил с мен. Това ме плаши.

Ноа се засмя.

— Трябва да ти призная, че когато те видях да плачеш на сватбата, реших, че е временна аномалия, а ето че отново го правиш. Тук си различна — заключи накрая.

— Какво ми е различното?

— Всеки път, когато те видя в Нейтънс Бей, носът ти е заврян в някоя книга или в екрана на компютъра. Винаги си толкова делова и сериозна.

И скучна, добави мислено младата жена.

— Е, може би и *ти си* по-различен тук — парира го тя.

— Какво ми е различното? — на свой ред се изненада Ноа.

— Не зная. Предполагам, че изглеждаш някак си... по-мил. Може би защото си близо до дома си. Израснал си в Тексас, нали?

— Семейството ми се премести в Хюстън, когато бях на осем години. Преди това живеехме в Монтана.

— Баща ти е бил адвокат, преди да се пенсионира.

— Правилно.

— А дядо ти и неговият баща...

— Потомък съм на доста поколения адвокати — довърши Ноа.

Отново започна да я гали по ръката. Сега жестът му не ѝ подежда разсейващо. Беше ѝ приятно.

— Ник ми е казал, че носиш със себе си компас, който някога е принадлежал на твоя прапрадядо.

— Казвал се е Коул Клейборн и е бил адвокат в Монтана. Баща ми ми даде компаса, когато започнах работа при доктор Моргенстърн.

— За да не се загубиш. Това ми е казвала моята майка.

— Така ли?

— Знаеш ли какво още ми е казвала за теб?

— Какво?

— Казвала ми е, че е единствената жена на този свят, която може да ти казва какво да правиш.

Той се засмя.

— Права е.

Прекъсна ги почукване на вратата на Ноа. Той отиде в стаята си да отвори и завари на прага Амилия Ан с кофа с лед, в която се изстудяваха няколко бутилки бира.

Амилия Ан се поколеба няколко секунди, сетне каза:

— Здравсти. Хм... знам, че днес си имал доста натоварен ден... пътуването и всичко останало... и... помислих си, че може би си жаден. — Подаде му кофата с леда и бирите.

Ноа я пое и топло ѝ се усмихна.

— Това е ужасно мило от твоя страна. Благодаря ти.

— Ако си гладен — продължи жената, — мога да ти направя малко пуканки или нещо друго.

— Не, благодаря. Бирата наистина ще ми дойде добре. — Той започна да затваря вратата. — Лека нощ.

Амилия Ан наклони глава, за да надникне в стаята зад него.

— Ако има нещо друго, което мога да направя... всичко, от което се нуждаеш... само се обади на рецепцията.

— Непременно. Благодаря — рече той и затвори вратата.

Когато се върна в стаята при Джордан, отваряше капачката на бирената бутилка.

— Дамата, която държи този мотел... как ѝ беше името? — започна той.

— Амилия Ан? — подсказа му Джордан.

— Да, Амилия Ан. Току-що ни донесе бира. Много мило, нали? Искаш ли една? — предложи ѝ Ноа.

— Не, благодаря. И не мисля, че е искала да бъде мила към „нас“.

Той отпи голяма глътка от бутилката.

— Все още не си ми казала защо плачеше — напомни ѝ.

— Глупаво е.

— Нищо, кажи ми.

— Прочетох една история, която е записал професорът и тя ме развълнува. Искаш ли да ти я прочета? Тогава може би ще разбереш.

— Разбира се, давай — кимна Ноа и седна на леглото.

Тя започна да чете с ясен и отчетлив глас, но когато стигна до края на трагичната история, гласът ѝ трепереше, а очите ѝ отново бяха плувнали в сълзи.

Ноа се засмя. Просто не може да се сдържи.

— Ти наистина си пълна с изненади — отбеляза, докато ѝ подаваше поредната книжна кърпичка. — Никога не бих предположил.

— Да предположиш какво?

— Че си романтичка.

— Няма нищо лошо в това да си романтичен.

Джордан се върна отново към изследователския труд на професор Макена и прочете още една абсурдна история за кръвожадните варвари Бюканън. Тази легенда не беше романтична, а подробно описание на кръвопролитна битка, започната, според професор Макена, от Бюканън.

— Нищо изненадващо — промърмори на себе си тя.

— Каза ли нещо?

— За бога, та този човек е преподавал история! Средновековна история. Сигурно курсът му се е наричал „Фантастика“, защото тъкмо това им е говорел.

Ноа се усмихна. Когато Джордан се запалеше от нещо, цялото ѝ лице светваше. Как не го бе забелязал досега?

— И така, как ще го наречеш? Фантастика 101? — попита той.

— Не, бих го нарекла *Да си съчиним фантасмагория 101*.

Ноа се засмя.

— Бих се записал в неговия курс. Изпитът ще е фасулска работа. Има ли изобщо някое достоверно изследваме? — попита я и се облегна на таблата на леглото.

— Не знам. Колкото по-назад се връща в историята, толкова по-безумни стават легендите. Но постоянно се споменава за някакво откраднато съкровище.

— Нали знаеш какво казват хората?

Джордан взе бутилката от ръката му и отпи глътка.

— И какво казват хората?

— Че във всяка лъжа има доза истина. Има ли някакво предположение какво е било това съкровище?

Тя отпи още една глътка от бирата, преди да му върне бутилката.

— В няколко различни истории се споменава за корона със скъпоценности, но някъде пише и за богато украсен меч.

Джордан взе отново бутилката, изпразни я на един дъх и му я подаде. Ноа не каза нищо. Стана и донесе още две бири.

— Чети по-нататък, сладурче — подкани я той и се отпусна до нея.

Тя се отдръпна. Когато ѝ предложи едната бутилка, поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря. Тази вечер не съм в настроение за бира.

Събра листовите и ги сложи в кутията.

— Дори и проучванията на професора да са силно изопачени и пристрастни, той наистина е вярвал в съществуването на някакво съкровище. Сигурна съм, бил е убеден, че семейство Бюканън са го откраднали от рода Макена.

— Наистина ли смяташ, че е имало съкровище?

— Да — малко засрамено призна тя, но побърза да добави: — Май се поувлякох с всичко това. Сигурно позволих на въображението си да се развихри прекалено силно. — Облегна се назад и протегна крака. — Макар че някои от историите са... наистина са забавни, защото са толкова... далеч от настоящето.

— Така ли? Я ми разкажи още една история за преди лягане.

Той остави недокоснатата бира на нощната масичка до тази, която бе предложил на Джордан, кръстоса глезени и затвори очи.

— Готов съм, сладурче. Имало едно време... Прочети ми нещо кърваво.

Тя запрелиства изследването, докато не откри една наистина кървава история. Описанията бяха много живописни и подробни и навярно затова на Ноа му харесаха толкова много. Когато свърши, му разказа за една друга битка.

— Според легендата, двама ангели се спуснали на земята, за да придружат душата на един убит воин в рая. Това се случило по време на жестоки сражения. Твърди се, че всички воини от двете страни на

бойното поле видели идването на ангелите. Внезапно времето спряло своя ход. Някои от бойците тъкмо вдигали мечовете си, а други се канели да хвърлят копията или боздуганите си, когато всички замръзнали на място. Гледали като омагьосани как воинът се издига в небето.

— И какво се случило после?

Тя сви рамене.

— Предполагам, че са дошли на себе си и са продължили да се бият.

— Хареса ми. Прочети още една — примоли се той.

— Какво искаш да е — романтично или кърваво?

— Чакай да си помисля — рече той, без да отваря очи. — Аз съм в леглото, а до мен е оскъдно облечена жена, която отчаяно копнее за малко действие...

Тя го сръга в ребрата.

— Не съм толкова оскъдно облечена. Имам тениска и шорти. Няма нищо оскъдно в облеклото ми.

Очите му останаха затворени, но устните му се разтеглиха в усмивка.

— Да, но затова пък знам, че под тениската и шортите не носиш нищо друго.

Младата жена бързо погледна гърдите си. Слава богу, нищо не се виждаше през тениската.

— Само ти можеш да си помислиш подобно нещо.

— Всеки мъж би го направил.

— Не го вярвам — изсумтя тя.

— Такива сме ние — засмя се Ноа.

Джордан се опита да придърпа чаршафа към гърдите си, но той го бе затиснал с крак.

— Ами опитай се да не мислиш за това.

Той отвори едното си око.

— Да не мисля за това?

— Искаш ли да чуеш друга история или не?

— Хм.

Тя въздъхна.

— Какво беше това „хм“?

— Ти не възрази, че се нуждаеш от малко действие от моя страна.

Сега вече я хвана натясно.

— Не смятам за нужно да отговарям на подобна безсмислица. Каква история би искал да чуеш?

Отново бе успял да я раздразни. Не разбираше с какво го е предизвикал, но го бе направил.

— Ядосах ли те с нещо, сладурче?

Тя завъртя очи. О, господи!

— Изобщо не си ме ядосал. Ще прибера листовете — заплаши го.

— Извинявай. Просто ти толкова лесно...

— Това ми казват всички момчета — пошегува се Джордан.

— Нима? А добра ли си?

В очите ѝ проблеснаха закачливи искрици.

— А *ти* как мислиш?

Ноа не каза нищо. Взря се в невероятните ѝ сини очи и изгуби нишката на мисълта си. Сексуалните задявки му бяха станали втора природа, но внезапно не знаеше какво да отговори. Представата за Джордан — без тениска, без шорти, как се люби — изплува в съзнанието му и го остави безмълвен.

Грабна двете бутилки бира и се запъти към стаята си.

Когато най-последно заговори, гласът му прозвуча дрезгаво:

— Мисля, че е по-добре да си лягам.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два телефона извъняха едновременно.

Звучите, идващи откъм стаята на Ноа, събудиха Джордан. Тя се претърколи в леглото и отвори леко очи, докато го слушаше да отговаря на позвъняването, което ѝ се стори, че идваше от мобилния му телефон. Чу го да моли *скъпата* да изчака минута и след това отговори на другото позвъняване. Очевидно не му се понрави онова, което му казваше обажданият се, затова гласът му стана суров. След това започна да дава резки заповеди. Чу го да обяснява със своя *по-добре не ми се изпречвай на пътя* тон, че очаква резултати до обяд.

Няколко минути по-късно мина през вратата.

— Беше Джо Дейвис... — започна той.

— Преди да ме осведомиш какво е казал, може би не е зле да поговориш със *скъпата*, която още чака на другата линия.

— А, по дяволите... — промърмори Ноа и забърза обратно към стаята си.

След миг се върна и се отпусна върху леглото на Джордан, докато се извиняваше на обаждания се. Тя се опита да стане, но той хвана края на тениската ѝ.

— Почакай малко. Тя е тук. — Подаде ѝ мобилния си. — Сидни иска да говори с теб.

Джордан не вярваше, че сестра ѝ е на другия край на линията, докато не чу „ало“.

— Откъде имаш номера на Ноа? — попита Джордан.

— Не си спомням. Винаги съм го знаела. Сега това не е важно. Тео ми каза какво се е случило. Знаеше ли за трупа, когато разговаряхме преди?

— Преди какво? Не си спомням — отвърна Джордан. — Всички ли знаят за случилото се?

— Дилън и Кейт не знаят, но те са на меден месец, затова Алек смята, че не е нужно да ги безпокоим. Джордан, кажи ми, добре ли си?

— Да — увери тя сестра си. — Полицията изясни всичко и утре се връщам у дома. Ще ти разкажа, като се видим. Обещавам. Сидни... — започна тя.

— Да?

— Мама и татко знаят ли?

— Ник им се обади и им каза.

— Не е трябвало да го прави. Само ще се тревожат, а и без това имат достатъчно грижи с процеса и всичко останало.

— И бездруго щяха да разберат. Зак щеше да се изпусне.

— Кой е казал на Зак?

Настъпи продължителна пауза, след което Сидни промълви:

— Сигурно аз съм му споменала.

Джордан не искаше да се впуска в спорове. Поговори още няколко минути със сестра си, за да я успокои, че всичко е наред, след това приключи разговора.

— Когато намерих онзи труп, трябваше да се обадя на Дилън — отбеляза тя, докато връщаше телефона на Ноа.

— Защо? Защото Ник е казал на семейството ти?

Тя кимна.

— Сидни твърди, че и бездруго са щели да разберат...

— Щяха.

— Може би — съгласи се младата жена.

След това се облече и събра багажа си, затвори ципа на чантата и отиде до свързващата врата. Ноа закопчаваше кобура на пистолета си.

— Щеше да ми казваш защо се обади началникът на полицията Дейвис — подкани го Джордан.

— Да. Съобщи ми, че шериф Ранди нямам представа къде е брат му. Казал, че хората му го търсели.

— Ти вярваш ли му?

— Не — отвърна агентът. — Шерифът знае много добре къде е Джей Ди. Навярно смята да се договори с началник Дейвис, преди той да се появи. Поне това е моята хипотеза.

— Не трябва ли шерифът на Грейди Каунти да води разследването?

— Да, но Дейвис ми каза, че е в отпуск.

— На Хаваите — уточни Джордан. — А защо ФБР не помогне на полицейския началник?

— Изглежда, Дейвис смята, че ще може да се справи и без намесата на ФБР.

— Ами Лойд? Дейвис говорил ли е с него?

— Не — отвърна Ноа. — Никой не може да го открие. Сервизът му бил отключен, но Дейвис твърди, че това не било необичайно. Много хора в този град не заключвали вратите си.

— Обзалагам се, че вече го правят. В крайна сметка един от съгражданите им е бил убит.

— Само че професор Макена не им е съгражданин. Бил е чужденец, наел къща, живеел е много уединено. Странял е от всички. Всъщност никой в града не го познава.

— Мисля, че Лойд знае какво се е случило. Дори и да не е убил професора, обзалагам се, че знае кой го е направил. Беше страшно нервен, когато отидох да взема колата си. Смятам, че знаеше за трупа в багажника.

— Аз бих го определил като основния заподозрян.

— Нямахте търпение да си тръгна — продължи Джордан. — А това беше много странно, защото, когато отидох първия път с колата в сервиза му, той започна да ме сваля и няколко пъти ме покани да изляза с него. Опитваше се да ме задържи в града.

— А продължи ли с опитите си, след като си го заплашила?

— Не съм... о, добре, предполагам, че съм го направила. Но всичко беше толкова глупаво. Той поиска да узнае какво ще направя, ако колата ми не е готова, когато пак дойда и преди да успея да му отговоря, ме попита дали ще го нараня. Доколкото си спомням, заявих, че мога и да го направя.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Лойд е много едър мъж. Трябва да се покача на стол, за да го ударя.

— На стол значи?

Подигравателният му тон я раздразни.

— Вече разказах всичко това на началник Дейвис и доколкото си спомням, ти присъстваше там. Да не би да не си слушал какво се говори?

— Лойд ще се появи — предрече Ноа.

Тя кимна.

— Кога е срещата с Дейвис в къщата на професора?

Той погледна часовника си.

— След час.

— Имаш ли нещо против първо да се отбием в бакалията? Бих искала да копирам останалото от изследователските документи. Обещавам, че няма да отнеме много време.

— Всичките кутии ли трябва да бъдат предадени на Дейвис? — попита Ноа.

— Без копията. Смятам да помоля Канди да ми направи услуга и да ги изпрати в Бостън.

Канди беше на рецепцията и нямаше нищо против да услужи, както и да спечели малко допълнителни пари. Джордан попълни необходимата бланка с информацията, каза на Канди, че ще донесе кутиите, които трябва да се изпратят, плати предварително и се върна в стаята си.

Облегнат на вратата, Ноа разговаряше с Амилия Ан. Съдържателката му беше донесла кафе и панерче с домашно опечени кифлички с канела. Блузата ѝ бе пъхната в панталоните, а горните ѝ три копчета бяха разкопчани. Джордан можеше да се обзаложи десет към едно, че носеше сутиен с подплънки. Нервният смях на Амилия Ан последва Джордан, която влезе в стаята на Ноа и грабна от бюрото ключовете за колата.

— Смятам да натоваря тези кутии в колата — осведоми го тя.

— Идвам веднага — кимна агентът.

Не се и съмнявам — помисли си Джордан, — *веднага щом Амилия Ан свърши с флиртуването.*

Грабна едната кутия, излезе навън, зави покрай ъгъла на сградата и тутакси забеляза, че дясната гума на колата е спаднала.

— Страхотно — прошепна тя. Гумата или бе спукана, или се нуждаеше от напompване, но с този лош късмет, който я преследваше напоследък, се обзалагаше, че е спукана. Остави кутията на тротоара, пъхна ключа в ключалката на багажника и се отдръпна, когато капакът отскочи нагоре.

Не можеше да повярва на очите си. Не можеше да помръдне. Затвори очи, отвори ги, но нищо не се промени.

— О, стига — прошепна ужасената жена.

Затръшна капака на багажника и хукна към стаята на Ноа. Вратата му бе затворена. Тя заудря с юмрук по нея.

Той разбра, че нещо не е наред в секундата, в която видя изражението на лицето ѝ.

— Джордан? Какво става?

Тя се вкопчи в ризата му и задъхано изрече:

— В багажника на колата ни има труп.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лойд бе сгънат като акробат — единият крак под него, а другият — притиснат към тила. Върху лицето му бе застинал израз на безкрайна изненада, не болка, а просто удивление. Приличаше на огромен шаран с изцъкдени очи, висящ в края на рибарска кука. Джордан бе убедена, че това изражение щеше да я преследва дълго, много дълго време.

— Права си, Джордан. Лойд наистина е бил едър мъж. — Ноа стоеше пред отворения капак и се взираше в трупа. Извърна глава и я погледна.

Тя седеше на каменната стена и го чакаше да свърши с огледа на мъртвеца. За нищо на света не можеше да гледа бедния Лойд и секунда повече.

— Не е в найлонов чувал — отбеляза с немощен глас. Не можеше да си представи защо в момента това е толкова важно за нея.

— Не, не е — съгласи се Ноа.

Началник Дейвис беше застанал до него. Двамата мъже вече си говореха на малки имена. Убийството имаше свойството да преодолява официалностите.

— Значи сме единомисленици? — попита Дейвис, след като се облегна на багажника. — Един удар в тила. След това е бил напъхан в багажника, нали така?

Ноа кимна:

— Така изглежда, Джо.

— Ударът е строшил черепа — продължи със заключенията Дейвис. — Този, който го е направил, трябва да е бил доста силен. Някой наистина много силен.

Сякаш по даден знак, двамата мъже се извърнаха едновременно и погледнаха към Джордан. Нима се чудеха дали е достатъчно силна, за да убие Лойд? Тя скръсти ръце и изгледа намръщено Ноа. По-добре да не му минава подобна налудничава мисъл.

Джо се извърна отново към Лойд.

— Какво става? — попита объркано. — Два трупа за колко? Два дни? Или три?

— Това първото ти убийство ли е? — попита го Ноа.

— Второто, ако броим и това на професор Макена — отвърна новият началник на полицията. — Въпреки че не съм видял тялото, сега аз водя разследването. Това е второто убийство, извършвано някога в Серенити. Ние сме мирна общност. Поне бяхме такава, преди гаджето ти да се появи в града и мъжете да започнат да мрат като мухи.

Ноа не обори предположението на Джо, че Джордан му е гадже.

— Знаеш, че тя не го е направила. Не е убила нито един от двамата.

— Лойд беше главният ми заподозрян. Колата ѝ е била в сервиза му и е имал възможност да го извърши.

— А мотивът? — подсети го Ноа.

Дейвис поклати глава.

— Все още не съм го установил. Ще ми е нужна помощ. Насам идват двама заместник-шерифи, които имат много повече опит.

— С убийства?

Новоизпеченият шеф на полицията вдигна рамене.

— Не знам. Освен това от Бърбън ще дойдат детективи.

— Къде е съдебният лекар? — попита Ноа и погледна часовника си. — Чакаме го вече четирийсет и пет минути. И къде са криминалистите?

— Знаеш, че нещата в малките градове стават по-бавно. Всички трябва да дойдат в Серенити от други места. Вече пътуват насам — увери го Джо.

— Знаеш, че имам приятели, които могат да помогнат.

Дейвис кимна.

— Знам също, че ако се нуждая от помощта на ФБР, ще я поискам.

— Ами шериф Ранди?

— Ще се срещна с него този следобед. Трябваше да се видим сутринта. Той ми се обади снощи — поясни Джо. — Но сега ще трябва да се оправям с тази каша — прибави и кимна към Лойд. — Наложил се да отложат срещата с него, както и с теб, която имахме в къщата на професор Макена.

— Искам да дойда — рече Ноа.

Джо поклати глава:

— Не. Ранди ме познава. А пред теб няма да каже нищо за брат си.

— Къде е брат му? И не ми казвай, че не бива да говоря с него.

— Не знам къде е Джей Ди, но Ранди ще ми каже. След това ще решим какво да правим.

Какво имаше да се решава? Джей Ди бе нападнал Джордан. Той трябваше да бъде арестуван и заключен в килия. Нямахме какво толкова да се решава.

— Ако ти не откриеш Джей Ди, аз ще го направя.

Джо наклони глава и смръщи вежди.

— Това заплаха ли е?

— Дяволски си прав — заплаха е — отсече Ноа.

Дейвис вдигна ръце в жест на помирение.

— Добре, добре. Разбрах те. Но моля те, позволи ми да поговоря с Ранди насаме. Все пак аз живея в този град — напомни му. — Опитвам се да постъпя правилно, затова ми позволи да действам по моя си начин.

За разлика от Джо, Ноа не бе длъжен да се съобразява с никого. Тъкмо се канеше да заяви на шефа на полицията, че няма намерение да проявява търпение и по един или друг начин ще разговаря с братята Дики, когато вниманието му бе привлечено от Джордан.

Тя бе скочила от стената и сега вървеше към тях. Докосна ръката му и рече:

— Джо, двамата с Ноа бихме искали да помогнем с каквото можем. Нали така, Ноа? — Той сведе поглед към нея. Тъй като не отговори, Джордан се облегна на него и повтори: — Нали така?

— Разбира се — отвърна накрая агентът. Това бе една от най-абсурдните ситуации, в които се бе озовавал. В багажника на колата му имаше труп, а един неопитен и вероятно неспособен полицай водеше разследването. На всичкото отгоре жената, която бавно го подлудяваше, сега искаше от него да бъде мил и любезен.

— Предполагам, че вие двамата ще останете малко по-дълго в Серенити — обади се Дейвис. Беше заключение, а не въпрос.

— Да, ще останем — кимна Ноа. — Засега Джордан е единствената връзка между професора и Лойд.

— Ще отида да кажа на Амилия Ан, че сте ще са ни нужни за довечера — предложи тя.

Ноа сграбчи ръката ѝ и я дръпна.

— Ти ще стоиш близо до мен.

— Смятам да...

— Тя вече знае — прекъсна я той, като наклони глава към един от прозорците на сградата. Амилия Ан и Канди ги наблюдаваха с широко отворени очи. За щастие от мястото си не можеха да видят какво има в багажника на колата.

Джо предложи двамата да се върнат в мотела.

— Няма защо да чакате с мен. Ще ви се обадя, когато свърша с огледа на колата и след като говоря с Ранди.

Ноа сложи ръка върху рамото на Джордан и я поведе към стаята.

— Ноа? — извика Дейвис.

— Да?

— Ще ти трябва друга кола.

— Така изглежда. — Ноа усети как раменете на Джордан се отпуснаха под ръката му. — Добре ли си, сладурче?

— Добре съм — отвърна с въздишка младата жена. — Но започвам да си мисля, че този дружелюбен малък град изобщо не е толкова дружелюбен.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че агентите Чадик и Стрийт от регионалното бюро на ФБР не участваха официално в разследването, те правеха всичко, което бе по силите им, за да помогнат на Ноа да разбере какво става.

Двамата мъже докараха нова кола — „Тойота Камри“. Джордан, която вече не бе на себе си от страх, настоя, преди да се качи, един от тях да отвори багажника и да погледне вътре. Агент Стрийт, изглежда, имаше доста изкривено чувство за хумор. Явно смяташе за много забавен факта, че сестрата на Ник намира труп след труп и със смях я нарече *магнит за трулове*.

Чадик даде на Ноа голям кафяв плик.

— Вътре е всичко, за което ме помоли — рече той. — Има извлечения от банковите сметки на професор Макена за изминалата година, но ако искаш, ще направя справка и за предишните години.

— Макена е бил замесен в нещо — обади се Стрийт. — През последните осем месеца е правил само вноски в брой. По пет хиляди долара на всеки две седмици.

— И е ходил до Остин, за да внася парите — добави Чадик. — Освен това преди осем месеца си е купил нова кола, а километражът ѝ показва, че оттогава доста е пътувал. Един от асистентите в колежа, където е преподавал, ми каза, че професорът е получил наследство.

— Странно наследство — отбеляза Стрийт. — В брой на всеки две седмици, като произходът му не може да бъде установен.

— А справките за телефонните му разговори? — попита Ноа.

— И те са в плика — отвърна Чадик. — За шестте месеца, откакто е живял в къщата, е имал само две обаждания, които могат да бъдат проследени. Няма регистрирани негови разговори, с изключение на един кратък, направен половин час преди Джей Ди Дики да каже, че някой му се е обадил, за да го информира, че в колата на Джордан има труп.

— Да не би да ми казваш, че някой е звънял на Джей Ди от дома на Макена?

— Точно така.

— Но аз се обадох на професора — намеси се Джордан. — Когато пристигнах в Серенити. Той ми беше дал телефонния си номер. Това обаждане трябва да е регистрирано.

— Има ли данни за разговорите по мобилен телефон? — попита агентите Ноа.

— Не успяхме да открием мобилен телефон, регистриран на името на професор Макена. Джордан, ако ми кажеш номера, на който си се обадила, ще го проверим.

— Ние изпреварихме малко процедурите и поръчахме на двама от хората ни да проверят колата на Макена. Обзалагам се, че единствените отпечатъци, които ще открият, ще са неговите — каза Чадик. — Джо Дейвис се е оплел като пате в кълчища, но няма да ни помоли за помощ. Искаш ли да се намесим по-настоятелно? Бихме могли да поемем случая и да ви измъкнем оттук.

Ноа поклати глава:

— Още не. — Погледна към Джордан и се поколеба. — Всъщност не знам. Може би идеята да я отведете оттук не е съвсем лоша...

Джордан разбра какво става и побърза да го пресече в зародиш.

— Ще остана тук с теб, Ноа. Освен това обещах на началник Дейвис, че ще бъда тук още един ден. Нищо чудно да реши да ме арестува.

— Няма да го направи, а като се замисля...

— Не подлежи на обсъждане — отсече младата жена. — Няма да замина. — И за да бъде по-убедителна, прикова поглед в него.

— Прилича на брат си — отбеляза с усмивка Чадик.

— Но е доста по-хубава — възрази Ноа. След като благодари на двамата мъже за помощта и обеща да държат връзка, той отвори вратата на колата, за да влезе Джордан, после се плъзна на седалката на шофьора. — Да потегляме.

— С удоволствие — кимна тя. — Ако разполагаме с време, бих искала да отидем до Бърбън и да си купя нов мобилен телефон.

— Не може ли още няколко дни да минеш без мобилен телефон?

— Нищо не разбираш. Това е личният ми дигитален помощник, моята камера, моят бележник, моята система за проследяване и най-важното — личният ми компютър. Мога да имам достъп до интернет и

да получавам и изпращам имейли. Освен това мога да пращам снимки, текст или видеоклипове.

— Знаеш ли какво още можеш да правиш? Да провеждаш телефонни разговори.

Тя се засмя.

— И това също. А след като си купя телефон, бих искала да се отбием в полицейския участък и да поговорим с детективите, за да се опитаме да разберем какво е станало с лаптопа ми.

— Ник вече е говорил с тях. Казаха са, че не са го виждали.

— Това не е възможно. Той беше в наетата кола, на седалката до мен. Маги Хейдън трябва да го е видяла, докато е ровила из чантата ми за информация. Обзалагам се, че тя го е взела. След като ме заключи в килията, тя се върна на паркинга пред магазина. Може би тогава е станало.

— Ще продължим да го търсим, но сега трябва да се срещнем с Джо Дейвис в къщата на Макена, забрави ли?

— След като той говори с шериф Ранди — напомни му тя. — Изненадана съм, че не си настоял да присъстваш на разговора им.

— Повече ме интересува брат му. — Той й подаде един лист. На него имаше два адреса с упътвания как да стигне до тях от мотела.

— Какво е това?

— Помислих си, че може би не е зле да отскочим до дома на Джей Ди. Да видим дали си е вкъщи.

— И ако е?

Ноа запали двигателя и потегли.

— Искат ми се да се отбием и да му кажем „здрости“.

— Здрости?

— Само се опитвам да се приобщя, сладурче.

— А какъв е другият адрес?

— На Маги Хейдън, твоята стара приятелка.

— Защо искаш да ходим при нея?

— Разполагам с номера на колата на Джей Ди. Кара червен пикап. Той може да е при нея. Ти ми каза, че си има вземане-даване с братята Дики.

Джордан включи климатика.

— И ако Джей Ди е там?

— Ще видим.

— Възражаваш ли? — попита тя и взе кафявия плик, който Чадик бе дал на Ноа. — Бих искала да хвърля един поглед на банковите му извлечения.

— Давай. Събери всички вноски — предложи агентът.

— Ако е внасял по пет хиляди долара на всеки две седмици в продължение на шест месеца, това прави шестдесет хиляди долара.

След като тя събра всички вноски, крайната сума се оказа деветдесет хиляди долара.

— През последните два месеца от живота му сумите и честотата им са се увеличили. Откъде са идвали парите?

— Ето това е въпрос за деветдесет хиляди.

— В какво мислиш, че е бил замесен? Смяташ ли, че може да са наркотици? Или хазарт? Не приличаше на човек с подобни пороци.

— Какво означава хазартен тип? Приличаше ли ти на човек, който ще излъже, че е получил наследство?

— Разбрах те.

— Прочети ми указанията как да стигнем до къщата на Дики.

Джордан го направи, зърна улица с името Хамптън Стрийт и рече:

— На ъгъла завий надясно.

След това продължи да размишлява на глас:

— Професорът ми каза, че е променил плановете си и смята да замине за Шотландия по-рано, отколкото първоначално е възнамерявал.

— Нещо друго?

— По време на вечерята стана доста неспокоен, след като забеляза колко се напълни ресторантът. Реших, че сигурно страда от клаустрофобия.

Ноа намали скоростта.

— Там на ъгъла е къщата на Дики.

Къщата не беше по-голяма или по-малка от останалите на улицата, но определено бе най-хубавата. Личеше, че наскоро е била боядисана в тъмносиво, а цветът на черните дървени капаци на прозорците също бе освежен. Покривът беше нов, а дворът — изненадващо добре поддържан. Покрай предните храсти се виждаше леха с разцъфнали невени.

— Не е възможно да е неговата къща. Твърде е хубава — отбеляза Джордан.

— Това е адресът, който ми даде агент Стрийт. Със сигурност е къщата на Дики. Предполагам, че когато не бие жени, се грижи за моравата си.

Пикапът на Дики не се виждаше на покритата с чакъл алея за коли.

— Не очакваше да го заварим вкъщи, нали? — попита тя.

— Не, но исках да видя къде живее. Определено ми се ще да огледам наоколо.

— На мен също — прошепна младата жена, макар че подобно признание можеше да ѝ навлече неприятности. — Не можем дори да надникнем през прозорците, тъй като щорите са спуснати. — Прехапа долната си устна. — Чудя се дали лаптопът ми не е вътре.

Прозвуча толкова ентузиазирано, че той едва се сдържа да не се разсмее.

— Сладурче, май ще е по-добре да забравиш за него.

— За лаптопа? Няма начин. Искам си го обратно.

— Можеш да си купиш нов.

Той не разбираше. Тя бе програмирала лаптопа, беше сменила всички чипове и бе добавила цял тон допълнителна памет. Животът ѝ беше в този компютър.

— Как ще се почувстваш, ако изгубиш оръжието си, аз те посъветвам да забравиш за него и да си купиш ново?

Явно бе изключително чувствителна по темата и Ноа реши да не я закача повече.

— Прочети ми указанията как да стигнем до къщата на Хейдън — рече той.

Трябваше да карат само още две пресечки. Домът на уволнената шефка на полицията беше точно такъв, какъвто очакваше Джордан — запустял и неприветлив. Дворът бе комбинация от прах, чакъл и плевели. Също както къщата на Дики и тук нямаше гараж, а на алеята за коли не се виждаха автомобили.

— Нямам желание да влизам в тази къща — отбеляза Ноа. — Тя сигурно спи в ковчег.

— С моя лаптоп.

— Джордан, наистина трябва да укротиш топката. Полицията го търси.

Беше прав. Тя бе обсебена от компютъра си.

— Може би Хейдън си е събрала багажа и е напуснала града.

— Съмнявам се, че е заминала. Не, тя няма да се откаже толкова лесно. Разполагала е с твърде много власт, за да я остави да ѝ се изплъзне без битка.

— Трябва да знае, че не би могла да си върне работата — отбеляза Джордан.

— Вероятно е заминала някъде, за да измисли стратегия, с която да принуди членовете на градския съвет отново да я назначат за шеф на полицията.

Ноа зави на следващия ъгъл и подкара към центъра на града.

— Къде искаш да хапнем?

— Има само едно място, където бихме могли да отидем. В ресторанта на Джафи. Наоколо има и други заведения, но ако отидем да се храним някъде другаде, той ще разбере, защото всички тук знаят какво става и бързат да го разгласят.

— И какво като разбере? Какво толкова ще стане?

— Ще се обиди. — Джордан беше напълно сериозна.

— И какво те интересува...

— Той беше много мил с мен — прекъсна го тя — и аз го харесвам. Освен това храната там ти се услади, нали?

Той кимна:

— Да, добре. Отиваме при Джафи.

Върнаха се при мотела и Ноа спря колата на паркинга отзад. Двамата се запътиха към ресторанта, а Джордан носеше плика, който им бе дал Чадик. Когато минаха покрай сервиза на Лойд, тя усети как по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Известно време смятах, че Лойд беше толкова нервен, защото е убил професора и го е сложил в багажника на колата ми. Не знам какъв може да е бил мотивът му, но вярвах, че началник Дейвис ще го открие. А сега Лойд е мъртъв. Искаш ли да чуеш новата ми теория?

Той се усмихна.

— Казвай.

— Лойд може би е видял убиеца да слага трупа в багажника. Не мислиш ли, че е станало точно това?

— Би могло.

— Не прозвуча много ентузиазизирано, но знам какво си мислиш. Защо убиецът не е убил Лойд веднага? Защо е изчакал? Според мен той не е знаел, че Лойд го е видял, но ако е било така, то откъде го е разбрал?

Ноа не отговори на нито един от въпросите. Джордан се справяше сама. Поставяше задачата, обмисляше я, след което достигаше до това, което, според нея, беше правдоподобно обяснение.

Ресторантът на Джафи беше почти празен. Имаше само неколцина бизнесмени, които пиеха айс-кафе и обсъждаха новостите от деня. Един от тях беше Кайл Хефърминт — мъжът, когото Джордан бе срещнала в офиса на застрахователната агенция.

— Познаваш ли някой от тези мъже? — попита Ноа, докато минаваха покрай предния прозорец.

— Само един — отвърна тя. — Кайл Хефърминт. Бих го определила като сноб, обича да говори за известни хора, сякаш им е близък познат.

Ноа не смяташе, че би имал голяма полза от някого, чието главно достойнство е, че парадира с познанствата си.

— Не харесвам подобни типове — промърмори той, докато й отваряше вратата.

Когато Ноа и Джордан минаха покрай тях, всички замълчаха. Тя се усмихна на Кайл, когато той й кимна и продължи към масата в ъгъла. Анджеела ги посрещна с обичайния чай с лед, докато мъжете продължаваха да ги наблюдават. Сервитьорката сложи ръка на кръста си, погледна през рамо, сетне отново насочи поглед към Джордан.

— Не им обръщай внимание — каза Анджеела. — Просто обсъждат новините от деня.

— Защо са се втренчили в мен? — попита Джордан.

— Първо на първо — поде Анджеела, — ти представляваш много хубава гледка, а второ на второ, си новината на деня. Всички чухме как си намерила Лойд и тъй нататък.

— Май докарах злото в Серенити.

— Е, аз не бих го казала. Просто имаш навика да намираш мъртъвци, това е всичко. Също като на филм. Сещаш ли се за онзи, в който мъртъвците говореха с хлапето? Само дето в случая не говорят с

теб. Някой от вас в настроение ли е да похапне говеждо днес? Джафи прави сандвичи с говеждо. Освен това е сготвил и говеждо задушено.

Анджела тъкмо се бе върнала в кухнята, за да предаде поръчката им за сандвичи, когато Кайл приближи.

— Здравсти, Джордан.

— Здравсти, Кайл. Радвам се да те видя отново.

— Кой е приятелят ти?

Джордан представи Кайл на Ноа. Той стисна ръката му, сетне се обърна отново към нея:

— Разбрах, че ще останеш още известно време в града, Джордан. Какво ще кажеш да хапнем заедно довечера?

— Съжалявам, но не мога. Вече се уговорих с Ноа, но ти благодаря за поканата.

Този път той не настоя.

— Джордан, чух какво ти се е случило и трябва да ти кажа, че ако бях на твое място, не знам какво щях да направя, а я се виж ти, Джордан! Вече си намерила два трупа. Това е своеобразен рекорд, Джордан, не мислиш ли? — попита той и повдигна едната си вежда.

Докато мъжът ѝ говореше, Ноа бе праметнал ръка през облегалката на стола ѝ.

И всеки път, щом Кайл кажеше името ѝ, Ноа подръпваше нежно кичур коса.

— Агент Клейборн, трябва да споделя известна информация с вас. Миналата вечер случайно минавах покрай сервиза на Лойд и забелязах, че в офиса му свети. Стори ми се доста странно, тъй като той никога не оставаше до късно.

— Видя ли Лойд? — попита Джордан.

— Видях сянка на мъж, Джордан, но не смятам, че беше Лойд. Зърнах я само за секунда-две. Но не ми се стори достатъчно голяма, нито достатъчно широка, за да бъде на Лойд. — Този път повдигна и двете си вежди. — Мислите ли, че информацията ще ви е от полза, агент Клейборн?

— Да — кимна Ноа.

— Джордан, наистина бих се радвал да се видим отново. Има още нещо...

— Тя вече е ангажирана с мен — прекъсна го агентът.

Джордан се опита да смекчи резките му думи:

— Благодаря ти за поканата.

Щом Кайл се отдалечи, тя прошепна:

— Беше груб с него. Какво ти става?

— Джордан, няма нищо, Джордан.

Тя се засмя.

— Казах ти, че си пада малко сноб.

— Той явно ти е хвърлил око. — Ноа не се усмихваше. — Всъщност струва ми се, че половината мъже, с които си се запознала в Серенити, са ти хвърлили око. — Пресегна се и отметна кичур коса от лицето ѝ. Пръстите му докоснаха нежно бузата ѝ.

Дъхът ѝ секна. Той едва я бе докоснал, а тя вече реагираше. Винаги бе смятала, че е имунизирана срещу чара му, но започваше да се притеснява, че май се е лъгала.

— На мен? — попита невярващо младата жена. — Едва ли аз съм обект на ухажване тук... по-скоро ти си. Кари, момичето от полицейския участък, едва не се изправи на главата си, за да привлече вниманието ти. А какво ще кажеш за Амилия Ан, която се уби да ти предлага изстудена бира и канелени кифлички? Тя определено е запленена от теб.

— Знам — призна той с усмивка, — но мисля, че и ти не оставаш по-назад от нея.

Тя се отдръпна.

— О, боже! Не си мисли, че всяка жена е готова да падне на колене пред теб.

Твърде късно осъзна какво бе казала. Със сигурност той нямаше да пропусне да се заяде.

— Нима? — засмя се Ноа. — Хубава фантазия. Мислиш ли, че ти някога...

— Никога.

Лицето ѝ пламна. *Руменината ѝ отива*, помисли си той. Обичаше да я засрамва, защото тогава тя показваше една друга страна от себе си — уязвима, сладка и невинна. Беше красива, в това нямаше никакво съмнение и всички мъже в Серенити явно го бяха забелязали.

Защо това го притесняваше? Той не беше ревнивец. И определено нямаше никаква причина да ревнува. Тогава защо изпитваше безпокойство, когато беше с нея? Нямаше отговор. Как би могъл да обясни това, което не разбираше? Но едно нещо знаеше със

сигурност: никак не му харесваше мисълта някой мъж да се сближи с нея.

О, по дяволите, той я желаше!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато обядваха, Джордан прегледа справката от телефонните разговори на професора.

— Мислех, че си гладна — отбеляза Ноа, — а почти не си докоснала храната си.

— Този хамбургер може да засити шестчленно семейство. Ядох достатъчно. — Тя мина на по-важни теми. — Обадох се на професор Макена веднага щом пристигнах в града. Това не е същият телефонен номер, на който позвъних. Освен това си спомням, че Изабел ми каза, че двамата с професора често са разговаряли за клана Макена. Нейният номер също не фигурира в тази справка.

— Обзалагам се, че е използвал телефони едnodневки — каза Ноа. — Такива, които не могат да се проследят.

— Изглежда, откакто се е преместил в Серенити, нищо в живота на професора не е било възможно да се проследи.

Тя взе пържено картофче и тъкмо се накани да отхапе, когато ѝ хрумна нещо. Размаха картофчето пред Ноа.

— И защо изобщо се е преместил в Серенити? Какво го е накарало да избере толкова малък град? Защото е много изолиран? Или защото е близо до нещо незаконно, в което той е бил замесен? Знаем, че с каквото и да се е занимавал професорът, е било незаконно. Кой иначе би внесъл деветдесет хиляди долара в брой?

Той взе картофчето и го лапна. Джордан се замисли за миг.

— Очевидно е, че който и да е убил тези двама мъже, е решен да ме задържи тук. Не си ли съгласен? Защо иначе ще слага трупoвете в багажниците на колите ми? — продължи, преди Ноа да успее да ѝ отговори на първия въпрос.

Той обичаше да наблюдава лицето ѝ, когато тя мислеше на глас. Беше толкова нетърпелива и оживена. Ноа осъзнаваше, че през последните няколко години е станал прекалено циничен, но с работа като неговата бе невъзможно рано или късно да не загубее. Беше се научил да не приема нещата прекалено присърце и да не очаква нищо

хубаво, но все още не знаеше как през останалото време да се дистанцира от работата си.

— Знаеш ли от какво имаме нужда? — попита Джордан.

Той кимна:

— От заподозрян.

— Разбира се. Сещаш ли се за някого?

— Джей Ди Дики е начело в списъка ми — отвърна Ноа.

— Защото е знаел, че трупът е в колата ми.

— Да. Стрийт провери досието му. Джей Ди е имал доста неприятности.

Разказа ѝ това, което бе научил за Джей Ди. Когато свърши, Ноа заяви, че ако много скоро Джо Дейвис не успее да го открие и доведе за разпит, той ще се заеме със случая.

— Това означава ли, че ще останеш в Серенити?

— Означава, че агентите Чадик и Стрийт ще поемат разследването. Това е тяхна територия. А ние двамата ще си тръгнем — прибави след минута размисъл.

— Веднага ли ще продължиш работата си при доктор Моргенстърн, или ще си вземеш няколко дни отпуск и ще си заминеш у дома?

— Нямам дом, закъдето да замина — отвърна Ноа. — След като баща ми почина, продадох ранчото.

— Тогава кой е твоят дом? — попита Джордан.

— Тук и там — отвърна той с усмивка.

— Ясно — кимна тя. — Ето че пристига отрядът за бързо реагиране.

Джафи и Анджела се бяха насочили към тяхната маса. Джордан знаеше какво искат — зловещи подробности за намирането на Лойд в багажника. За щастие Ноа бе спасен от тежката задача да отговаря на стотици въпроси, защото му се обади началник Дейвис.

— Трябва да вървя — рече той и побърза да плати сметката.

Двамата излизаха от ресторанта, когато Анджела привлече вниманието на Джордан и вдигна палеца си.

— Тя май все още не се е усетила, че виждам отражението ѝ в прозореца — засмя се Ноа.

— С Джо ли ще се срещнем сега? — попита Джордан, която подтичваше, за да го настигне.

— Той ми каза, че се намира на двадесет минути път оттук. Това ни осигурява достатъчно време, за да занесем кутиите с документите в дома на професор Макена.

— Защо там?

— Така помоли Джо. Вероятно защото полицейският участък е твърде малък и няма къде да ги сложи, докато намери време да ги прегледа.

— Не разбирам какво очаква да открие в тях — отбеляза замислено Джордан. — Това са просто исторически проучвания.

— Въпреки това е длъжен да ги провери.

— Ще имаш ли нещо против да се отбием набързо в бакалията на път за къщата на професора?

Той не възрази и докато носеше първите две кутии в колата, тя пхна в торбата си последните двеста страници, които ѝ оставаха да копира и взе празната трета кутия.

Не ѝ се наложи да се реди на опашка в магазина. Веднага щом влезе, клиентите побързаха да се отдалечат. Събраха се на групички и се взираха в нея, докато си шепнеха възбудено. Чу една жена да казва:

— Това е тя.

Джордан се насили да се усмихне и продължи забързано към копирната машина. Там имаше опашка — една жена и двама мъже, — но щом я зърнаха, побързаха да се разпръснат. Джордан се смути. Ноа намираше за забавно вниманието, което привличаше, но не и тя. В крайна сметка не бе сторила нищо лошо. Сподели го с него, когато се върнаха отново в колата.

— Около теб продължават да измират хора — изтъкна агентът.

— Само двама — въздъхна младата жена. — О, господи, чу ли какво казах? Само двама? Сякаш се радвам, че са само двама. Къде отиде човешкото ми състрадание? Доскоро не бях толкова безчувствена.

Тя свърши с отделянето на документите на професора от копията и му подаде оригиналите.

— Ще ги сложиш ли, ако обичаш, в празната кутия?

— Страх те е да отвориш багажника, нали?

— Разбира се, че не. Просто го направи, моля те.

Наистина не се страхуваше, каза си тя. Беше само малко изнервена. Напъха копията в торбата, остави я на пода и се облегна

назад.

Изведнъж се почувства безкрайно уморена. Налегна я някакво отчаяние.

— Ник вече трябва да се е върнал в Бостън — рече тя, когато Ноа се върна в колата.

Преди да отговори, той завъртя ключа на стартера.

— Сигурен съм, че ще ти се обади, щом се прибере у дома.

— А когато го направи, ще му кажеш ли за Лойд? — попита Джордан, но сама си отговори: — Разбира се, че ще му кажеш.

— Не искаш ли да го правя?

— Нямам нищо против. Просто не ми се ще да се качи на първия самолет и да дойде тук. Освен това знам, че ще каже на останалата част от семейството, включително и на родителите ми, а те си имат...

— Достатъчно проблеми — довърши вместо нея Ноа. — Джордан, няма нищо лошо в това понякога да се тревожат за теб.

Тя не каза нищо. Вместо това се втренчи през прозореца в унилия пейзаж. Всички ливади бяха изгорени от слънцето и обрасли с изсъхнали бурени.

Какво бе дошла да търси в Серенити? Брат ѝ и Ноа я бяха предизвикали да излезе извън своята *зона на комфорт*, но тя никога нямаше да им обърне внимание, ако не се чувстваше толкова неудовлетворена.

Животът ѝ бе толкова подреден, така добре организиран... толкова спокоен и предвидим. Знаеше какво иска. Нещо разтърсващо и вълнуващо. Проблемът беше, че то не съществуваше. Поне за нея. Трябваше да се върне у дома и да прогони тези налудничави мисли. Животът ѝ бе предначертан. Напълно изграден. С това бе свикнала и това бе всичко, от което се нуждаеше. Всичко щеше да си дойде на мястото, след като се прибере в Бостън.

Оставаше само един малък проблем.

Ноа забеляза обезсърченото ѝ изражение.

— Какво има?

— Никога няма да се измъкна от този град, нали?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Професор Макена бе живял на тиха задънена улица, намираща се на километър и половина от главната улица на града. Мястото бе мрачно и неприветливо. Нямахше дървета, нито храсти или трева, които да смекчат грозотата на еднотипните къщи, повечето от които се нуждаеха от основен ремонт.

Началникът на полицията Дейвис ги очакваше. Ризата му бе влажна от пот, а когато Джордан и Ноа приближиха, той извади носната си кърпа и попи тила си.

— Отдавна ли ни чакаш? — попита Ноа.

— Не, само няколко минути, но е дяволски горещо. Извинете, мадам, че се изразявам така във ваше присъствие. — Джо отключи вратата. — Трябва да ви предупредя, че вътре е още по-топло. Макена е държал всички прозорци затворени, със спуснати щори и никога не е ползвал климатичната инсталация. Видях, че има такава, но не е била включвана. — Задържа вратата отворена и ги предупреди: — Внимавайте къде стъпвате. Някой вече е претърсил мястото.

Джордан едва не се задуши, когато влезе в дневната. Въздухът беше изпълнен с вонята на прегоряла риба, примесена с някаква металическа миризма.

Цялата къща бе разположена на площ от не повече от седемдесет и пет квадратни метра. Мебелировката бе оскъдна. До стената се виждаше диван със сива дамаска, толкова стар и разнебитен, че Джордан се зачуди дали професорът не го е намерил захвърлен на някой тротоар. Диванът бе с лице към широк прозорец, покрит с голям бял лист. Пред него имаше квадратна дъбова масичка за кафе, а отстрани се виждаше още една малка кръгла маса и лампа с прокъсан абажур. Върху кашон в ъгъла бе поставен стар телевизор марка „Филипс“.

Не можеше да се каже дали има килим или не. Подът бе покрит с вестници, някои пожълтели от времето, а навсякъде бяха пръснати

разкъсани тетрадки и бележници. Някои купчини хартия бяха с височина към половин метър.

Тримата прегазиха боклуците и стигнаха до трапезарията в дъното. Единствената мебел тук бе голямо бюро. Професорът беше използвал сгъваем дървен стол, но някой го бе хвърлил в стената и отломките му лежаха пръснати по пода.

В разклонителя, поставен върху бюрото, се виждаха включени пет зарядни устройства за мобилни телефони. Самите телефони липсваха. Джордан едва не се спъна в дългия кабел. Ноа я сграбчи за кръста, преди да се просне по лице върху бюрото.

— Внимавайте! — обади се Джо.

Тя кимна, освободи се от Ноа и се запъти към тъмната кухня. Неприятната миризма ставаше по-силна и още по-противна. Мивката бе пълна с мръсни чинии — истинско пиршество за хлебарките, които шестваха по плота. До задната врата бе подпряна пазарска кесия, преливаща от разлагащи се отпадъци. Явно професорът я бе използвал вместо боклукчийско кошче.

Джордан се върна в дневната и излезе в коридора. От едната страна имаше баня — изненадващо чиста, имайки предвид състоянието на останалата част от къщата, — а отсреща бе разположена малка спалня. Чекмеджетата на скрина бяха издърпани, а съдържанието им — изпразнено на пода. Двойният матрак на леглото бе преобърнат и изтърбушен с нож.

Ноа влезе зад нея, вира се около пет секунди в бъркотията, сетне се върна обратно в трапезарията.

— Мислиш ли, че този, който е преровил мястото, е намерил това, което е търсил? — попита Джордан, която го бе последвала.

— Той? Не е изключено да са били повече — отбеляза Дейвис.

— Какво липсва според теб, Джордан? — попита Ноа.

— С изключение на почистващи препарати ли? Компютърът на професора.

— Правилно — кимна агентът.

— Кабелите са все още тук — рече Джо. — Виждате ли? На пода зад бюрото. И погледнете всички тези зарядни устройства. Обзалагам се, че е използвал телефони едnodневки, които не могат да се проследяват.

На Джордан ѝ се стори, че под вестниците нещо помръдна. Сигурно някоя мишка. Не изпищя. Искаше, но се сдържа.

— Аз ще изляза малко навън... на чист въздух.

Не дочака разрешение. След като се озова на тротоара, разтри ръцете си и потръпна при мисълта за гадините, които може би се бяха заврели по дрехите ѝ.

Ноа и Джо се появиха след десет минути. Ноа приближи към нея и прошепна:

— Мишката те изплаши, нали, сладурче?

Понякога ѝ се щеше да не е толкова наблюдателен.

— Хей, Джордан, искаш ли да отвориш багажника? — подвикна той иззад колата.

— Не е смешно — отвърна му тя.

Но усмивката му говореше обратното. След като го отвори, се обърна към Джо:

— Сигурен ли си, че искаш да оставиш тези кутии вътре? Само за секунди ще бъдат нападнати от всевъзможни буболечки.

— Ще ги запечатам добре — отвърна началникът на полицията. — Двама полицаи ще ми помогнат да прегледам всичко в къщата, в това число и кутиите, страница по страница. Не съм сигурен какво ще търсим, но се надявам да се натъкнем на нещо.

Джордан изведнъж си спомни.

— Началник Дейвис, у мен е флаш драйвът, който ми даде професорът. Дали ще ви бъде от полза?

— Всичко, което би могло да ни даде информация за професора, ще ни е от полза — отвърна той. — Ще се погрижа да ви се върне.

Взе една от кутиите и се запъти към къщата.

— Предполагам, че след като свършим с тях, ще ги изпратя на роднините му. При условие че успея да ги открия — добави полицаят.

— Той е част от клана Макена — обади се Джордан, — но не ми се вярва някой от тях да е бил близък с професора. Той не беше съвсем в ред.

Изпита вина, че говори по този начин за един мъртвец, но просто искаше да бъде честна.

Джо се спря на прага.

— Успяхте ли да прочетете някои от тези документи?

— Не. Прочетох само по няколко листа от всяка от кутиите, но това е всичко.

Ноа отвори вратата на колата и ѝ подаде ключовете.

— Ти влез и пусни климатика. Аз ще дойда след минута.

— Струваш ми се ядосан.

— Не съм ядосан, а раздразнен. Наистина се опитвам да се съобразявам и нагаждам към доста неща, което е доста необичайно за мен, но все пак се справям, нали?

Тя не се усмихна, макар че ѝ се искаше.

— Да.

— Знам, че Джо е говорил с шериф Рандал Дики, но още не ми е казал нито дума. Това означава, че е сключил някаква сделка. Затова...

— Тъхъ.

— Дотук със съобразяването. Качвай се в колата. В този момент Дейвис излезе от къщата.

— Не забрави ли да ме информираш за разговора си с Ранди Дики? — попита го Ноа, докато мъжът заключваше входната врата.

— Не, не съм забравил. Мислех, че по-късно можем да поговорим за това на чаша бира.

— Каж ми сега.

— Трябва да се опиташ да разбереш. Преди да пуснат брат му условно, Ранди вършеше добра работа като шериф. Но Джей Ди е луда глава, а Ранди би искал да му даде втори шанс да се поправи. Аз се съгласих с него.

— Това не го решаваш ти.

— Да, аз го решавам. Освен ако Джордан не повдигне обвинение срещу Джей Ди, задето я е ударил, нито ти, нито тя можете да направите нещо. Не се опитвам да се опълча срещу теб. Просто ти обяснявам как стоят нещата. Както ти казах и преди, аз трябва да живея в този град, а това означава, че се налага да се разбирам с хората, които имат власт. Шериф Ранди може да ми стъжни живота. Няма значение, че е в друг окръг. Пак има влияние.

— О, да. Както го описа, явно е страхотен шериф, няма що!

— Нямах това предвид. Той просто ме моли за услуга, това е всичко.

— И ако не получи тази услуга, ще ти стъжни...

— Добре, добре — вдигна ръце Дейвис. — Помня какво съм казал. Но Джей Ди му е брат — повтори — и ако тя повдигне обвинение, ще го вкарат в затвора, преди да щракнеш с пръсти. Ранди ще ми е задължен, ако тя не го направи.

— Мислех си, че искаш да те назначат за постоянно за началник на полицията.

Джо се смути.

— Жена ми казва, че не бива да позволявам на егото си да ми пречи. Преди го правех, но сега съм шеф и бих могъл да приема работата, ако градският съвет пожелае.

— Искам да говоря с Ранди.

— Споменах му за желанието ти и той каза, че няма нищо против.

— Няма нищо против, така ли? — Ноа усети как кръвта му кипва. — И къде е той сега?

— Истината ли искаш?

— Не, Джо, излъжи ме.

— Хей, не е нужно да се впрягаш. В момента Ранди търси брат си. Честно, закле се в Бог, че не знае къде е Джей Ди и е много разтревожен, че може да направи някоя глупост.

— Джей Ди вече е минал етапа на глупостите.

— Той ще се появи и когато това стане, Ранди ще го доведе в участъка, за да седнем заедно и да изясним цялата работа.

— Да изясните заедно цялата работа? Джей Ди е заподозрян в разследване на убийство.

— Но това е моето разследване — изтъкна Дейвис.

Ноа не обърна внимание на забележката му.

— Срокът си остава същият, Джо. Ранди трябва най-късно до утре да доведе Джей Ди.

— А ако не може да го открие?

— Тогава аз ще го направя.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

За пръв път в своя нещастен живот Джей Ди изпитваше истински страх. Сякаш бе паднал в толкова дълбок гроб, че се чудеше дали някога ще успее да се измъкне оттам.

Проблемът беше работодателят му. Мъжът го плашеше до смърт. Само като го погледнеше по своя особен начин и Джей Ди усещаше как кръвта му се вледенява. Беше виждал такъв поглед в затвора. Осъдените до живот, които нямат какво да губят, гледаха така. Убий или ще те убият. Това означаваше.

Кал го бе научил да стои по-далеч от онези мъже и в много случаи го бе защитавал от тях. Никой не смееше да се изправи срещу Кал, не и този, който имаше поне капка здрав разум в главата.

Но сега Кал не можеше да го защити. Джей Ди трябваше да се оправя сам, а шефът му не бе по-различен от убийците, от които се криеше в затвора. Приличаше на тях и дори бе по-жесток и коварен от повечето. Джей Ди го бе видял да вдига професора и да го запраща като фризби към стената. Беше го уплашила не толкова физическата сила, а погледът в очите му, докато изстискваше последната капка живот от нещастника. Никога нямаше да забрави този поглед — щеше да го преследва в сънищата му, докато е жив.

Алчността бе убила Макена и алчността бе превърнала Джей Ди в съучастник на убиец. Сега вече бе твърде късно да съжалява. Беше на дъното на гроба и усещаше пръстта, която се сипеше отгоре му, за да го затрупа.

Шефът бе заповядал на Джей Ди да се отърве от трупа и да задържи жената в града, докато открие какво знае. Джей Ди успя да измисли само един начин да го стори. Постара се да я обвинят в убийства. Така брат му щеше да я арестува и пъкне в затвора. Поне такъв беше планът, но всичко се издъни, когато тя откри трупа, докато беше на територията на друг окръг. Знаеше, че си бе изпуснал нервите, когато видя телефона в ръката ѝ, но в онзи миг мислеше само как да ѝ

го измъкне. Не, не беше вярно. Тогава изобщо не мислеше. Ако го бе направил, никога нямаше да я удари.

И като последен глупак вярваше, че Маги ще успее да оправи нещата. В крайна сметка тя беше шеф на полицията и той бе сигурен, че ще направи всичко, за което я помоли.

Но една беда никога не идва сама, както казваше Кал. Сега Джей Ди разбираше какво е искал да каже. Маги не можеше да оправи нищо, след като я уволниха. Властта ѝ се бе изпарила. И сякаш не му стигаше това, ами и жената се оказа свързана с ФБР.

Ужасяваше се да каже на шефа си за брата и другия агент, който се бе лепнал за нея като долнопробен парфюм към нова риза.

За късмет шефът му вече знаеше. Каза на Джей Ди, че няма значение колко агенти на ФБР има в града, задачата му е да я задържи тук, докато намери удобен момент да си побъбри насаме с нея. Начинът, по който бе казал *побъбри*, го бе изпълнил с желанието да побегне, накъдето му видят очите. Но вече бе късно за това. Прекалено късно. Инцидентът с Лойд беше последната капка.

Не беше случайност, че Джей Ди се натъкна на Лойд, докато механикът товареше багажа си в колата с намерението да напусне града. Маги му бе подшушнала, че Джордан Бюканън разправяла на всички, че Лойд се е държал много подозрително, когато отишла да си прибере колата от гаража му. Дори смятала, че Лойд е знаел, че трупът е в багажника.

Джей Ди искаше само да си поговори с Лойд и да разбере какво е видял, но в мига, в който го зърна, Лойд се втурна към къщата и опита да се барикадира отвътре.

— Искам само да поговорим, Лойд! — извика Джей Ди.

— Върви си или ще извикам шерифа! — изкрещя на свой ред Лойд. — И не се шегувам, наистина ще го направя!

— Забрави ли къде живееш?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти живееш в Джесъп Каунти, глупако, а това означава, че ако позвъниш на шерифа, ще се обадиш на брат ми. А ти отлично знаеш, че той ще направи всичко, за което го помоля — излъга Джей Ди.

Лойд изруга.

— Точно така! — кресна отново Джей Ди. — Пусни ме вътре, искам само да поговорим. Ще чакам търпеливо тук, докато се решиш.

Няма да те нараня, Лойд.

— Ти нарани онзи човек.

— Не, не съм. Кълна се, че не съм! Той беше вече мъртъв, когато го намерих. Някой... няма да кажа кой, ми каза да го сложа в колата на онази жена. Само това съм направил.

— Ако ти повярвам, ще ме оставиш ли да замина от града? — попита Лойд. — Само докато всичко отmine и ФБР напусне Серенити.

— Точно това се надявах, че ще направиш. Ако искаш, можеш да ми се обадиш и да ми кажеш къде си се скатал, а аз ще изпратя едно от най-добрите си момичета да ти прави компания. Ще прекара с теб поне една цяла нощ. Мога да ти дам...

— Добре, ще ти се обадя — нетърпеливо се съгласи Лойд.

Джей Ди знаеше, че Лойд го гледа през шпионката, затова не се усмихна. Доволен, че няма да се обади на началник Дейвис или на шерифа, той се запъти обратно към пикапа си. След това зави зад ъгъла, изключи двигателя и зачака Лойд да потегли, за да го проследи.

Не го беше убил. Просто се обади по телефона и каза на шефа си къде може да открие Лойд. Не бе направил нищо лошо. Просто бе споделил малко информация.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Заведението „Крипъл Крик — бар и грил“ държеше официалния окръжен рекорд по брой животински глави, накачени по стените. Там даже от гредите висяха две препарирани гърмящи змии. Някога бяха повече, но перките на вентилаторите по тавана ги закачаха, а клиентите не проявяваха особен възторг, когато от време на време, докато си пийваха кротко на бара, по главите им започваха да се сипят парчета змийска кожа.

Агент Стрийт бе обяснил на Ноа как да стигнат до мястото, уверявайки ги, че там приготвят най-вкусната пица в щата, стига двамата с Джордан да не обръщат внимание на декора. Главният готвач бил пришълец от Чикаго.

Отвън фасадата приличаше на ловна хижа, достатъчно голяма да побере Пол Бъниан^[1]. Обстановката отвътре напомняше на Джордан за ски курорт. Високите тавани с открити дървени греди и балконът, който гледаше към дансинга, бяха изработени от чворесто чамово дърво. Въздухът бе натезал от мириса на боров освежител, а музикантите от оркестъра, разположен върху малкия подиум в ъгъла, подрънкваха с китарите си игриви кънтри мелодии.

Ноа улови ръката ѝ и я поведе през тълпата, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

Агент Стрийт ги очакваше прав до едно сепаре в дъното. Ноа изчака Джордан да се плъзне на дървената пейка, сетне се настани до нея.

— Какво има в папката, агент Стрийт? — попита Джордан.

— Моля те, казвай ми Брайс — настоя мъжът и тъкмо се канеше да отговори на въпроса ѝ, когато се появи сервитьорът, за да вземе поръчките им. — Сега не си на работа, нали? — обърна се той към Ноа.

— От два дни не съм официално на работа. Просто помагам на приятел.

— Искаш ли да пийнеш една бира?

— Разбира се — кимна Ноа. — Джордан?

— За мен диетична кола.

— Събрал съм доста информация за братята Дики — каза Брайс, след като сервитьорът се отдалечи. — С Ранди всичко е наред, но през годините Джей Ди е имал неприятности със закона. Бил е побойник и е участвал в доста схватки, а след едно сбиване в някакъв бар е попаднал в затвора.

Ноа чакаше да чуе нещо ново.

— Това, което буди интерес — продължи Брайс, — е, че бившият съкилийник на Джей Ди, мъж на име Калвин Милс и в момента излежава двадесетгодишна присъда за убийство. Кал, както го наричат всички, е работил за охранителна компания. Разбира от всякакви видове оборудване за наблюдение и следене, запознат е с най-съвременните електронни джунджурийки. Кал обичал да минава по няколко пъти на ден покрай къщата си, за да подслушва разговорите на жена си по телефона.

— Явно не ѝ е вярвал — заключи Джордан.

— Оказало се, че имал сериозно основание за това — поде отново Брайс. — Един следобед бил паркирал малко по-надолу по улицата и слушал разговора ѝ в леглото с някакъв тип, с когото се била запознала в службата.

— По-късно Кал казал на детективите, че навярно би могъл да ѝ прости изневярата, ако не се била подиграла с... оборудването му. — Агентът стрелна Джордан с поглед, преди да продължи: — Според Кал, съпругата му нарекла мъжкото му достойнство „бъркалка за коктейли“.

— Е, това обяснява всичко — провлачено отбеляза Ноа и се облегна назад. — Значи я е убил, така ли?

Да — потвърди Брайс. — За негов късмет съдията бил мъж, затова Кал не получил максимална присъда.

— Съдията е проявил съчувствие — кимна Ноа.

Джордан не можеше да разбере дали двамата ѝ събеседници се шегуват, или са сериозни.

— Та този тип е убил жена си! — възмути се тя.

— Да, така е — съгласи се Ноа, — но никой не бива да се подиграва с мъжкото оборудване.

По изражението на Стрийт си личеше, че напълно го подкрепя. Чак когато Ноа й смигна, тя разбра, че се шегува.

Питиетата им пристигнаха и след като си поръчаха две пици, специалистът на заведението, Брайс отново заговори:

— Кал научил Джей Ди на всичко, което знаел за следенето. Той проявил истински интерес към него. Един от пазачите каза, че Кал се мислел за нещо като технологичен гуру.

— Откри ли нещо за финансите на Джей Ди? — попита Джордан.

— Да — кимна Брайс. — През последните шест месеца е внесъл доста пари в брой, но за разлика от професор Макена, депозитите не надвишават хиляда долара.

— Изнудване. Ето с какво се е занимавал — заключи Джордан. — Подслушвал е разговорите на хората и след това ги е изнудвал.

— И аз така предположих — съгласи се Брайс.

— Искане ми се да вляза в дома му — обади се Ноа.

— Е, без заповед за обиск няма да можеш — рече Стрийт и му подаде записките си. — Тук е всичко, което съм събрал. Ако имаш нужда от допълнителна информация, обади ми се.

— Благодаря — отвърна Ноа. — Оценявам го.

— Радвам се, че успях да ти помогна — каза Брайс. — Чудесно е, че най-после мога да работя с теб. Вие двамата с Ник сте истинска легенда в Бюрото. Чувал съм за някои от случаите ви. Имате впечатляващо досие.

Ноа придоби сериозно изражение.

— Искане ми се да е по-добро. Не всички работят така, както бихме искали.

Стрийт кимна.

— Знам, но някои успяват. Чух какво си направил по случая *Бейнс* в Далас. Навремето само за това се говореше. Чух също, че тази година Джена Бейнс е постъпила в университета.

Ноа леко се усмихна.

— Да, тя се справя страхотно.

Джордан слушаше разговора с нарастващ интерес.

— Коя е Джена Бейнс? — попита тя.

— Едно хлапе, което не заслужаваше злата си съдба.

Брайс забеляза недоумението по лицето на Джордан от мъглявия отговор на Ноа и побърза да обясни:

— Джена Бейнс е едно малко момиче, чиито родители починали рано и тя отишла да живее при единствения си роднина, неин чичо, който бил дилър на наркотици. Нещата в дома му тръгнали наистина зле. През повечето време той бил надрусан, а неколцина от престъпните му приятелчета се нанесли в къщата и поели бизнеса. Джена прекарала две години с тези отрепки. Когато не я държали заключена в дрешника, я ползвали като персонална секс робиня. Накрая властите надушили някакви наркодела и нахлули в къщата. За нещастие, водачът на бандата бил осведомен и избягал преди това. Взел Джена със себе си като заложница. Точно тогава се намесили брат ти и Ноа. Онзи тип държал детето повече от два месеца, като постоянно се местел — затова било много трудно да го заловят, но най-после успели да го проследят до празна сграда с апартаменти. Чух, че когато нахлули там, Джена била направо пребитата от бой и не можела да каже почти нищо. — Мъжът погледна към Ноа за потвърждение.

Част от гнева, който Ноа бе потиснал, изплува, докато отговаряше:

— Тя беше изплашена до смърт. Вкопчи се в мен и само повтаряше: *Не си тръгвай. Не си тръгвай.*

Брайс погледна към Джордан и възобнови разказа си:

— Когато Джена била изписана от болницата, социалните се намесили, но Ноа ѝ намерил чудесно приемно семейство.

— Те бяха мои приятели — обясни Ноа. — Знаех, че ще бъде в добри ръце. Просто не исках след всичко, което бе изстрадала, да попадне във водовъртежа на системата.

— Е, от това, което съм чул, неизвестен благодетел платил таксата ѝ за обучение. Според слуховете, благодетелят си ти.

Ноа не каза нищо.

— Джена е страхотно хлапе. Иска да стане учителка.

— Това, което си направил, е изключително благородно — отбеляза Брайс.

Ноа не обърна внимание на комплимента и сви рамене.

— Много хора биха сторили същото.

Разговорът бе прекъснат от пристигането на сервитьора с пиците. Джордан изяде само едно парче, но мъжете се справиха с

останалото, докато продължиха да обсъждат братята Дики.

Младата жена се облегна на дървената пейка и слушаше, но всъщност не чуваше какво си говорят. Гледаше Ноа. Винаги бе знаела, че е отдаден на работата си, че е чувствителен и забавен, но явно имаше доста неща, които не подозираше за него.

Ноа довърши бирата си и поръча бутилка вода. Тя го наблюдаваше, докато той облегна лакти и преплете пръсти, заслушан в теориите на Брайс за разследването. *Има хубав профил* — помисли си Джордан. — *А когато се усмихне...*

О, боже, знаеше какво се случва. Къде беше Кейт сега, когато се нуждаеше от нея? На медения си месец, разбира се. Кейт можеше да я накара да се опомни, но приятелката ѝ не беше тук и Джордан внезапно осъзна, че се намира в голяма беда. Започваше да се превръща в една от почитателките на Ноа Клейборн.

Чудеше се какво ли ще изпита, ако я целуне. Да я докосва... да я държи...

— Джордан, готова ли си?

Въпросът я сепна.

— Готова за какво?

— Да тръгваме — рече Ноа.

— Да, разбира се. Брайс, беше ми много приятно — усмихна се тя. — Разбирам, че си свършил много работа, отделяйки от личното си време и бих искала да знаеш колко високо оценявам помощта ти.

— Няма нищо, а и не е нужно да ми благодариш. Ти си сестра на Ник.

Тримата излязоха заедно. На вратата Брайс се сбогува с тях.

— Кога е крайният срок? — попита той.

— Утре на обяд — отвърна Ноа. — Ако дотогава не съм говорил с братята Дики, ще поема нещата в свои ръце.

— Звучи ми добре.

Джордан беше мълчалива по обратния път до мотела. На няколко пъти Ноа я поглежда и я пита дали е добре.

— Добре съм — отвърщаше всеки път тя.

Но не беше. В душата ѝ цареше пълен хаос. Можеше да мисли единствено за Ноа. Трябваше да се стегне и да се овладее. Повече никакви налудничави фантазии. Няма да се пита какво ли ще е да се люби с него. *Престани*, повтаряше си младата жена. Но колкото

повече се опитваше да го пропъди от мислите си, толкова по-упорито се връщаше той.

Йога. Ето от какво се нуждаеше. Когато се прибере в мотела, ще си вземе набързо един душ, ще си облече пижамата и ще седне в средата на леглото в поза *лотос*. Ще диша дълбоко и ще проясни мислите си. И близостта му няма да ѝ повлияе. Ще освободи съзнанието си от него.

— Какво не е наред с теб? — попита Ноа.

— Защо си мислиш, че нещо не ми е наред?

Той се засмя.

— Хвърляш ми доста тревожни погледи.

Тя смотолеве някакво нелепо извинение и през останалия път до мотела се вира през прозореца на колата.

Отнесе торбата с документите в стаята си и рязко спря. Вратата на стаята на Ноа бе отворена. Леглото му беше оправено, а върху възглавницата имаше малки шоколадчета. Нейното не бе пипано.

Младата жена поклати глава и се засмя.

— Изненадана съм, че Амилия Ан не те очаква в леглото.

Той се усмихна и влезе в стаята си.

— Тя не е мой тип.

Искаше ѝ се да го попита какъв е неговият тип, но се спря; вместо това грабна пижамата си и се запъти към банята.

Определено се почувства много по-добре и мислите ѝ се проясниха, след като взе душ и изми косата си. Дори си даде труда да я подсуши.

Докато отмяташе покривката, видя, че Ноа говори по телефона. От време на време чуваше смеха му. Помисли, че може би разговаря с Ник. Тъкмо се бе настанила удобно в леглото с купчина листове в ръце, когато Ноа влезе в стаята ѝ.

— Ник иска да му се обадиш на мобилния. Но почакай две минути. В момента говори на другата линия с Моргенстърн. — Подаде ѝ телефона си. — Отивам да си взема душ. Каквото и да стане, не отваряй вратата на никого. Разбра ли?

— Да.

Той вече бе изчезнал в банята, когато тя се сети, че не го попита дали е казал на Ник за Лойд. Разбира се, че го е направил. Но може и да бе оставил на нея да съобщи новината. Тя не искаше Ник да се

връща в Серенити. Ако всичко вървеше добре, утре по някое време щеше да си е в Бостън.

След като подреди копията, се свърза с брат си. Ник вдигна на второто позвъняване.

Той не си губи времето с поздравяване, а направо попита:

— Намерила си още един, а?

[1] Герой от детска приказка, дървар, много едър и силен. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джордан седеше в средата на леглото, задълбочена в четенето на друга смразяваща кръвта история за жестока битка между Макена и Бюканън. Всеки от двата клана бе призовал съюзниците си, за да потеглят на война и да унищожат врага си. Беше толкова погълната от историята, че не забеляза Ноа, който стоеше на прага и я наблюдаваше.

Мъжът си каза, че трябва незабавно да се обърне и да се върне в стаята си, но не можеше да помръдне. Тя го привличаше толкова неудържимо, а дори не го съзнаваше. Обичаше да е близо до нея, да си говорят, да слуша шантавите ѝ истории и теории, обичаше да гледа усмивката ѝ. А най-прекрасното у нея беше способността да го размива. Досега никоя друга жена не го бе карала да се чувства по този начин.

Освен това е дяволски хубава, реши Ноа. Дори и когато — както в момента — носеше очила. Не разбираше защо го възбуждаха толкова, но си беше факт. Ако беше с очила, когато се натъкнеше на нея в Нейтънс Бей, винаги гледаше над главата ѝ, за да не се разсейва. Веднъж Моргенстърн забеляза какво става и му го каза. Сега Ноа се питаше дали психиатърът не е разбрал, че Джордан го привлича, преди самият той да го е осъзнал.

Кога бе престанала да бъде малката сестра на партньора му и се бе превърнала в тази невероятно сексапилна жена, която искаше да заведе в леглото?

Знаеше какво ще се случи още преди да пристъпи в стаята ѝ. И не му пукаше за последствията. Стигна безшумно до леглото, остави кобура с пистолета върху тоалетната масичка и седна до нея.

Джордан вдигна глава и се усмихна. Той изглеждаше спокоен и отпуснат в протърканите джинси и избелялата тениска. Наблюдаваше го, докато се намества в леглото. Ноа подпря две възглавници под тила си, след което ги тупна два пъти с юмрук, за да ги разбухне. Прозина се шумно, скръсти ръце на гърдите си и затвори очи.

— Удобно ли ти е? — попита го.

Очите му останаха затворени.

— Прочети ми приказка преди сън.

— Историята е доста кървава.

— Обичам кървавите истории.

— Не съм изненадана — подкачи го тя. — Не се знае точно кога се е случила, но е някъде между 1300 и 1340 година. Леърдът на Макена заявил, че Бюканън са откраднали поредното съкровище от тях. Този път парче земя, граничеща със земите на Макена. А леърдът на клана смятал, че им се полага.

— Кой е дал земята на Бюканън?

Джордан поклати глава.

— Не се казва. Леърдът на Макена с месеци се възмущавал от това варварство. Накрая, през един следобед в началото на есента, младеж от рода Бюканън бил заловен в земите им. Леърдът на Макена решил да държи момчето като заложник срещу откуп. Ако Бюканън се откажели от земята, той щял да им го върне. В общи линии това бил планът, докато неколцина от воините на Макена, заслепени от ентузиазъм, не се престарали и не убили младежа. Точно така е написано — отбеляза Джордан. — Намерението им било само да го изтезават, но да го оставят жив.

— Бюканън били ли са съгласни да върнат земята преди убийството?

— Не са имали възможност да се съгласят или да откажат. Когато узнали, че един от техните е убит, събрали хората си и потеглили на война. Досега много пъти били влизали в бой с Макена, но този път било различно. Леърдът на Макена знаел, че предстои тежка битка, и свикал всичките си съюзници. Не се съобщава броят на клановете, но три са назовани.

— Ами Бюканън?

Тя прегледа страницата, която държеше.

— Те извикали само един съюзник — клана Макхю. Само името всявало ужас у членовете на Макена. Всички Макхю били известни с нечовешката си жестокост и непобедимост. Били много по-свирепи от Бюканън или поне тук така пише. Битката се състояла на едно поле близо до Хънтър Пойнт. Бюканън и Макхю били значително помалобройни и самоуверените Макена решили, че бързо ще ги избият.

Гърбът на Джордан я заболя. Отпусна се назад и се облегна на рамото на Ноа. Вдигна листа и продължи да чете.

— За съжаление, Макена и съюзниците им сбъркали в предвижданията си. Воините на Макхю дали воля на жестокостта си. В крайна сметка Макена убили младо момче, почти дете. Бюканън също не проявили милост — прибави тя. — Когато битката приключила, цялото поле било осеяно с части от човешки трупове, а земята била почервеняла от пролятата кръв. И до днес местността носи името Кървавото поле.

— Какво е станало с Макена? — попита Ноа.

— Малцината, които останали живи, избягали. На следващия ден се върнали, за да съберат останките и да ги погребат с почести, но нямало никакви трупове. Всички били изчезнали. Вследствие на което не можела да се извърши свещената церемония по погребването на воините.

— Някога намерили ли са ги?

— Не — поклати глава Джордан. Подпря се на лакът и го погледна. — Тогавя се смятало, че ако един воин не бъде погребан подобаващо, душата му няма да отиде на небето. Душите на убитите са осъдени да бродят вечно в *другия свят*, самотни й забравени.

— Казва ли се колко са били?

— Не. Но ако тази история е вярна, можеш ли да си представиш какво е било да вървиш из това поле... пропито с кръв и да събираш човешки части? Ръка тук, крак там...

— Глава...

Тя се намръщи.

— Радвам се, че не съм живяла в онези времена.

— Не знам — замислено рече Ноа. — Имало си е и своите предимства. Не е било нужно да четеш правата на престъпници или да ставаш свидетел как някой съдия ги пуска на свобода заради технически грешки в обвинението. Ако някой е виновен, го убиват. Просто и ясно. И искаш ли да ти кажа още нещо? Ако в тази история има дори частица истина, не ме е грижа колко воители са загинали на онова бойно поле. Няма справедливо възмездие за убийството на дете.

Очите му бяха затворени, затова тя можеше спокойно да го гледа. Той нямаше да забележи. Беше толкова секси, толкова мъжествен. Насили се да отмести поглед. *Така доникъде няма да стигна* — каза си

младата жена. Ала въпреки това копнееше за него. — *Знаеш, че ще разбие сърцето ти и ще те остави опустошена* — напомни си тя. — *Не, благодаря, дотук.*

Нямаше да стане член на клуба на поклонничките на Ноа. Не, в никакъв случай. Ала истината беше, че вече бе минала тази фаза. Джордан беше влюбена в него.

Обхваната от внезапна паника, тя пусна крака от другия край на леглото, събра бързо листовете и ги занесе на масата. Остави купчината до торбата си и отново приближи леглото.

— Ноа? — прошепна тя и го побутна по рамото. — Не заспивай тук. — Той не отговори. Тя отново го побутна. — Искам да си лягам.

Тъкмо се канеше да го смушка по-силно, когато той се протегна и сграбчи китката ѝ. Преди да успее да реагира, Ноа я притегли върху гърдите си. Обви ръце около нея и я претърколи по гръб. Коляното му разтвори краката ѝ, той се нагласи между бедрата ѝ, подпря се на лакти и се взря в поруменялото ѝ лице.

Сърцето ѝ бясно препускаше. Лежеше напълно неподвижно и чакаше. *Не се отдръпвай*, мярна се отчаяна мисъл в главата ѝ.

— Не се отдръпвай.

— Няма, сладурче.

Тя стисна очи и изпъшка.

— Казаха съм го на глас, нали?

Той свали нежно очилата ѝ, а мускулестите му гърди се отъркаха о нейните, докато се пресягаше, за да ги остави върху масичката до пистолета си. Джордан потръпна цялата, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ. Дъхът му, сладък и топъл, опари кожата ѝ, а щом захпа меката част на ухото ѝ, я прониза остър копнеж чак до петите.

— Идеята не е добра — прошепна младата жена, като наклони леко глава. Протегна ръка, за да погали тила му и го дръпна за косата. Искеше той да я целуне по устата.

Ноа вдигна глава.

— Искаш ли да спра?

Тя се престори, че се замисля.

— Не. — Джордан се надигна и целуна брадичката му. — Само казах, че идеята не е добра.

Вече съжаляваше, че го е казала, защото се боеше, че той ще се осъзнае и ще спре да я докосва. А тя изпитваше отчаяна нужда да я

гали, да я притиска в прегръдките си, да я люби.

— Джордан? — Гласът му бе пресипнал.

О, господи, щеше да спре. Тя преглътна.

— Да?

— Разтвори устни.

Ноа не помръдваше. Чакаше я да реши.

Всякаква вина или безпокойство излетяха от главата ѝ. Можеше да мисли единствено за Ноа. Взря се в прекрасните му сини очи и бавно го притегли към себе си.

Това бе всичко, от което той се нуждаеше. Устните му се сляха с нейните в нежна и топла целувка. И прекрасна. Но скоро това не му бе достатъчно. Вкусил веднъж сладостта им, той закопня за повече. Езикът му се плъзна вътре и се потърка о нейния. Бавно изследва кадифената мекота, но дори това не му стигаше. Ръцете му се ключиха около нея и целувката стана по-настойчива и страдна.

Той беше ненаситен, изгарящ от желание. Смяташе, че трябва да сломи съпротивата ѝ, докато не усети как пръстите ѝ дърпат тениската му. Нима тя искаше да спрат? Изпъшка и повдигна глава.

— Кажи ми какво искаш. — Гласът му бе дрезгав шепот.

— Всичко — промълви тя. — Свали... свали всичко.

Топлият блясък в очите ѝ го накара да изтръпне. Палецът му се плъзна по долната ѝ устна.

— Много си сладка, знаеш ли?

— Като захар?

— Много повече — промърмори Ноа.

Той вдигна тениската ѝ, а в същото време се опита да съблече своята. Но тя се оплете в ръцете и лактите му, и внезапно се почувства толкова възбуден и нетърпелив, сякаш му беше за пръв път. Знаеше как да достави удоволствие на една жена — Господ му бе свидетел, че през годините бе усъвършенствал уменията си, — но сега бе различно. Джордан беше различна. Изгарящата нужда за нея му причиняваше почти физическа болка. Никога досега не бе изпитвал нещо подобно.

Неговата тениска излетя първа, но нейната скоро я последва. Тя не беше нито срамежлива, нито неуверена. Погали гърба му, раменете, ръцете. Ноа усещаше забързаните удари на сърцето ѝ, а когато докосна гърдите ѝ, тя се изви нагоре към него и тихо простена.

Бедрата ѝ потръпваха под неговите. Той целуна шията ѝ, сетне устните му бавно се придвижиха по-надолу в сладко мъчение. Езикът му запърха по ключицата, а когато най-послед достигна гърдите ѝ, той усети как тя се стегна под него.

Започна бавно да я подлудява. Досега нямаше представа, че гърдите ѝ са толкова чувствителни, но с всяко докосване на езика му тя губеше и последните останки от разум.

Той също не бе на себе си. Пое дълбоко дъх и страстно я целуна. Ръцете му трепереха. Целуна я отново — бързо и жадно, — сетне се отдръпна.

— Искам да те пазя.

Сърцето ѝ бясно препускаше. Щом той стана, Джордан обви ръце около възглавницата и я притисна към гърдите си. Една целувка, помисли си тя и се бе разтопила. Въздъхна. Ноа определено знаеше как да целува. Никой друг мъж не я бе карал да се чувства по този начин.

Леглото хлътна, когато се върна при нея. Той дръпна възглавницата и тя не се възпротиви. Претърколи се по гръб, без да откъсва поглед от него. Ръцете му се плъзнаха надолу до кръста ѝ и нежно свалиха шортите. Захвърли ги на пода. Вече бе свалил своите гащета и се настани между бедрата ѝ. Стегнатото му тяло покри нейното и дъхът ѝ секна.

Ръцете ѝ замилваха гърба му, пръстите ѝ бяха нежни като криле на пеперуда. Устата му намери отново нейната. Ласките ѝ станаха потрескави. Тя впи пръсти в раменете му, молейки го да спре с това мъчение.

— Ноа. — Не знаеше дали бе извикала името му, или бе само стенание. Ръката му се бе пхнала между бедрата ѝ и това я подлудяваше. Той знаеше точно къде и как да я докосне. Младата жена се извиваше в ръцете му, умоляваща го да я вземе.

Отчаяно копнееше да почувства всеки сантиметър от тялото му, да потъне в топлината му. Дишането му стана накъсано, а това я възбуждаше още повече. Щеше да умре, ако не престанеше с това сладостно мъчение.

Ноа се въздържа колкото може по-дълго, за да удължи удоволствието и за двамата. Но откликът ѝ отприщи страстта. Знаеше, че е готова. Ноктите ѝ драскаха раменете му, а тялото ѝ се извиваше под неговото. Устните му завладяха нейните, докато разтваряше

бедрата ѝ, за да се потопи във влажната ѝ пулсираща женственост. Когато проникна в нея, тя извика. Беше толкова стегната и гореща, че той простена от блаженство. Остана напълно неподвижен, докато мълвеше задъхано името ѝ.

— Ах, Джордан. По дяволите!

Но тя нямаше да го остави да си поеме дъх. Всеки нерв в тялото ѝ крещеше за освобождение. Повдигна колене, за да го приеме по-дълбоко, и започна да се движи.

О, как искаше да му достави удоволствие, да го подлуди така, както той я подлудяваше. Захапа рамото му, целуна устните му, после се придвижи по врата му. Едва успяваше да си поеме дъх. Той се отдръпна и отново проникна дълбоко. Очите ѝ се наляха със сълзи, а главата ѝ се замая от силата на напирещите чувства. Тласъците му станаха по-силни, по-настойчиви. Беше истинско вълшебство.

Дори във вихъра на най-дивата страст Ноа винаги бе успявал да се контролира, да наложи своя ритъм. Но сега беше безпомощен. Отново и отново проникваше в нея, безсилен да забави темпото.

Нейната страст бе равна на неговата. В цялото ѝ същество се надигаше напрежение, имаше чувството, че всеки миг ще се пръсне от неистовата нужда за освобождение.

Усещанията я заливаха като вълни от гореща лава. Никога досега не бе изпитвала нещо подобно. Тя бе пометена от вихрушката на удоволствието като във влакче на ужасите, носещо се стремително към земята, когато всеки нерв вибрира.

Ноа я целуна, сетне зарови лице във врата ѝ, изнемощял от екстаз.

— По дяволите! — прошепна отново.

Проклятие, което ѝ се стори като най-нежната ласка.

Той дишаше накъсано в ухото ѝ. Или може би беше тя? Беше толкова разтърсена, че не можеше да мисли. Този мъж я бе превърнал в безволево същество.

Джордан не искаше да го пусне. Никога.

Той се претърколи настрани и я притегли към себе си. Прегръщаше я и я галеше, докосванията му бяха много по-нежни. Нито един от двамата не промълви нищо, отпуснати в унеса на задоволството. Минутите се нижеха и тя заспа в обятията му.

Събуди се посред нощ. Той все още беше до нея.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Оглушителен тътен я изтръгна от дълбокия сън. Джордан се надигна рязко в леглото, изплашена, че мотелската стая се е разцепила надве. Отпаднала и замаяна, не разбираше нищо.

Силна гръмотевица разтърси тавана и сякаш дори леглото потрепери. Тя подскочи, сетне се отпусна. Беше само буря. Светкавица озари прозореца, последвана от нов тътен. Електронният часовник на радиото върху нощната масичка показваше пет сутринта. Твърде рано, за да става.

Навън вилнееше силна буря, която ставаше все по-яростна. Дъждът плющеше по стъклата, примесен с воя на вятъра.

Дали бе приближаващо торнадо? Досега никога не бе виждала подобна буря, освен по телевизията. Сирените не трябваше ли да ги предупредят? Имаше ли изобщо сирени в Серенити? Младата жена отметна кичур коса от лицето си и се опита да събере мислите си.

Нова гръмотевица разтърси небето, а звукът отекна в стаята. „В Тексас дори бурите са по-големи“, помисли си Джордан.

— Всичко е наред — прошепна Ноа. — Заспивай. — Придърпа я нежно към себе си и обгърна с ръка кръста ѝ. Гърбът ѝ се притисна в гърдите му.

Да заспи? Невъзможно. Та тя беше гола в леглото с Ноа. Най-малко мислеше за сън. Споменът за любовенето им завладя мислите ѝ. Господи, тя бе правила секс с Ноа... отново и отново. Простена тихо. Беше удивително... невероятно... съвършено, но в същото време и смайващо откритие. Кой би могъл да предположи, че сексът може да бъде нещо толкова прекрасно? Тя със сигурност не го знаеше, докато не се люби с Ноа. Само като си помислеше за начина, по който докосванията му караха цялото ѝ тяло да тръпне... и да копнее за още.

Струваше ѝ се най-естественото нещо на този свят да заспи в прегръдките му. Чувстваше се толкова защитена и закриляна. И обичана. Чувстваше се обичана. Струваше си да бъде обичана от Ноа,

пък макар и само за една нощ. Какво лошо имаше? Тя беше голямо момиче. Можеше да се защити.

Припомни си всички прекрасни неща, които бяха направили, различните начини, по които се бяха любили и сърцето ѝ се разтуптя. Той беше пламенен любовник. Нямахше нищо, което да не може да я накара да направи. Не беше никак срамежлив с нея и ѝ го бе доказал отново и отново. Около два часа я бе събудил... или тя него? Не бе останал нито сантиметър от тялото ѝ, който той да не бе целунал или докоснал.

Очевидно и тя бе не по-малко ненаситна. В прегръдките му се бе превърнала в дива и необузdana жена и след като бе познала Ноа, Джордан никога вече нямаше да го забрави.

Изтърколи се и целуна тила му, устните ѝ се задържаха върху пулса му. Обичаше уханието му — толкова секси, толкова мъжко — и вкуса на кожата му. Целуна го отново, но той не помръдна, докато не започна да го гали. Устните и пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му, обиколиха зърната и продължиха по-надолу.

Той изпъшка.

— Убиваш ме, сладурче.

Нима искаше тя да спре? Джордан се отдръпна.

— Искаш ли...

— О, да, искам.

Той я обърна по гръб и я покри с тялото си. Целуна я жадно и ѝ показа точно колко силно я желаше. Любенето им бе не по-малко бурно от бурята, вилнееща отвън.

Напълно задоволена, тя се отпусна отгоре му и заспа.

Беше девет часът, когато той я събуди. Тя се протегна, за да го целуне, отвори очи и го видя да се отдалечава. Бе напълно облечен.

— Ставай, Джордан — подвикна Ноа. — Трябва да тръгваме.

Никаква целувка. Никакви любовни слова. Нямахше дори Добро утро. Тя го проследи с поглед, докато се скри в стаята си, сетне се претърколи по гръб и се втренчи в тавана. Защо не я бе целунал?

Не се задълбочавай — каза си младата жена. — *Не позволявай случилото се през изминалата нощ да става част от нещо по-голямо... като безнадеждната любов към един мъж, който никога не би искал да има сериозна връзка.* Миналата нощ беше разтърсваща, но на дневна светлина всичко изглеждаше по-различно.

Тя изпъшка шумно, протегна се и се насили да стане. Запъти се с олюляваща се походка към банята.

Силната струя на душа проясни мислите ѝ. Ноа определено изглеждаше равнодушен. Всъщност поведението му граничеше с безразличие. Джордан не спираше да мисли за това, докато подсушаваше косата си. Каза ѝ, че трябва да тръгват, но това бе всичко. Дори не ѝ спомена къде отиват. Напускаха ли града? Тя нахлузи пола и бледосиня блуза. Надяваше се, че ще си тръгнат. Трябваше да се махне от Серенити и от този мъж, преди чувствата ѝ да я обсебят и превърнат в поредната отчаяна членка на КПНК, една досадна лепка. Никога нямаше да позволи това да се случи. Докато си слагаше слънце защитен крем, малко грим и гланц на устните, решението ѝ бе взето. Грабна кутийката с лещите и се върна в спалнята. Ноа говореше по телефона.

Тя изчака на прага да свърши разговора си.

— Къде отиваме? Да си събера ли багажа и да платя сметката?

Той поклати глава, но не я погледна, докато си слагаше кобура с пистолета.

— В десет имаме среща с шериф Ранди — отвърна. — Ще уредим сметката, след като се върнем.

— Изчакай ме само да си взема ключовете и очилата.

— На нощната масичка са — напомни ѝ той.

Този коментар явно щеше да бъде единственото признание, че предишната нощ са били заедно в леглото.

— Готова ли си? — попита Ноа, грабна ключовете си и се запъти към вратата.

Тя взе чантата си и напъха вещите си вътре. Как можеше да е толкова безразличен към случилото се през изминалата нощ? А как можеше тя да е толкова развълнувана? Усети как сърцето ѝ се свива от болка, но се овладя и храбро го последва.

Знаеше какво щеше да ѝ каже Кейт. Приятелката ѝ щеше да ѝ напомни, че това просто е разликата между един мъж и една жена. И може би щеше да е права. Но това нямаше значение. Поведението на Ноа ѝ причиняваше болка. Не само беше безчувствено, но и должно. Истински негодник. Е, вече се чувстваше по-добре. Виновникът беше назован. Ноа бе този, който имаше проблем, не тя. Изглежда го намръщено, докато минаваше през вратата. Той явно не забеляза, че тя

не е в най-доброто си настроение, или ако го беше направил, с нищо не го показва.

Двамата нарушиха традицията и хапнаха в една закувалня в източната част на града. Джордан се задоволи с препечена филийка и горещ чай. Ноа си поръча обилна тексаска закуска.

Тя гризваше от филийката и се взираше в него през масата.

— Нещо притеснява ли те? — попита той.

Джордан бавно поклати глава.

Ноа се усмихна.

— Ще ми кажеш ли, или ще се наложи да гадая?

— Миналата нощ правихме секс. Много, много секс.

За нещастие, направи това бойко изявление тъкмо когато сервитьорката слагаше сметката върху масата. По-възрастната жена с буйни коси се изкиска като тийнейджърка. Джордан се засрами и усети как лицето ѝ пламва. Усмивката на Ноа стана по-широка, а очите му заблестяха дяволито. Явно неудобството ѝ искрено го забавляваше. Нямаше никакво съмнение, че първата работа на сервитьорката ще бъде да изтърчи при колегите си и да им съобщи за нимфоманката на трета маса.

— Да — кимна Ноа, — правихме.

Тя се облегна назад.

— Добре тогава.

— Добре тогава? — повтори той.

Сега бе ред на Джордан да кимне:

— Това исках. Потвърждение.

Що се отнасяше до нея, темата бе приключена. Сгъна салфетката си, остави я върху масата, погледна часовника си и рече:

— По-добре да побързаме. Вече е почти десет.

Готвачът се взираше в нея през прозорчето за подаване на поръчките, както и двете сервитьорки зад плота. Джордан излезе с високо вдигната глава.

Знаеше, че Ноа не разбира защо тя имаше нужда да чуе потвърждението му, но това нямаше значение. От този момент нататък нещата щяха да бъдат, както досега. За нея той щеше да бъде приятел и партньор на брат ѝ, а тя скучната, но определено щастлива жена, обитаваща своята безопасна зона на комфорт.

Ноа тъкмо се бе настанил на седалката зад волана, когато забеляза смръщената ѝ физиономия.

— Какво ти става?

— Просто имах просветление.

— Нима? И какво е то?

— Мислех си за зоните на комфорт... за моята *зона на комфорт*.

Нали се сещаш, онова място, което ти определи като толкова скучно и безопасно.

— То си е скучно и безопасно. Много добре помня какво съм казал.

— Та се питах: какво е липсвало в моя еднообразен и скучен живот?

— Секс.

Да, това също, призна си мислено тя.

— Освен секса — кисело уточни.

— Забавления? Смях? Разгорещен секс?

Наистина я влудяваше.

— Вече правих секс — напомни му Джордан.

— Грешката е моя — подметна той.

— Ще ти кажа какво е липсвало — продължи тя, без да обръща внимание на сарказма му. — Трупове, Ноа. Никога не е имало трупове в моята *зона на комфорт*.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джей Ди обичаше да се хвали пред брат си, че ако не иска да бъде намерен, никога няма да го намерят. Знаеше най-скришните места в района на Серенити.

Ранди познаваше някои от скривалищата му, но не всичките. Например Джей Ди никога не бе казвал за изоставената мина, която случайно бе открил миналата година, докато минаваше през земите на Илай Уитакър. Знаеше, че е влязъл в чужда собственост, но след като Илай не си бе направил труда да сложи ограда, Джей Ди реши, че може да ги прекоси, още повече че никой нямаше да разбере за това нарушение.

Мината се бе превърнала в неговото лично убежище. Когато беше там, мамеше Илай, а това го караше да се чувства добре. Не беше честно Уитакър да заграбва най-хубавата земя и да има толкова много пари.

Вторият дом на Джей Ди не беше луксозна обител, но той си го харесваше. Беше донесъл два стари спални чувала, както и малък охладител, който редовно пълнеше с лед и бира. Останалите му придобивки бяха два фенера и комплект резервни батерии. Не искаше през нощта, докато се отдаваше на порносписанията, да остане на тъмно. Гордееше се, че не чете статиите. Стигаше му само да гледа голите тела.

За кратко се позабавлява с мисълта да си доведе две момичета от „Лукс“ и да си устроят купон, но се отказа. Харесваше му да си има тайно място, за което никой друг не знае.

Мината беше идеална. Намираще се достатъчно далеч от Серенити, така че никой да не се сеца за нея, но не чак толкова, че мобилният телефон да няма обхват. Последните два дни трябваше да бъде на разположение двайсет и четири часа в денонощието, в случай че шефът му се нуждаеше от нещо.

Няколко пъти се замисли дали да не се обади на Ранди, за да разбере има ли заповед за арестуването му, но всеки път, щом

започнеше да натиска бутоните, се отказваше. Просто не му се слушаше поредната дълга лекция. Освен това шефът му щеше да знае дали има заповед за арестуването му, или няма. Той имаше връзки в целия град и трябваше само да звънне тук-там, за да разбере дали онази кучка Бюканън е повдигнала обвинение.

За щастие телефонът едnodневка, който бе свил от къщата на професор Макена, имаше отпечатан номер на гърба. Шефът му бе единственият, който го знаеше.

Джей Ди започваше да се изнервя, докато го чакаше да се обади. Не само щеше да разбере дали полицията го търси, но днес беше и ден за плащане, а малко пари в брой нямаше да му дойдат зле.

Едва не подскочи, когато телефонът иззвъня.

— Да, сър.

— Вече съм на път — рече шефът.

— Към къщата ли? — попита Джей Ди.

Последва продължителна пауза.

— Да. Нали там се разбрахме да се срещнем.

— Да, сър. Тръгвам веднага.

— Не забравяй да паркираш поне три преки по-далеч и да отидеш дотам пеша.

— Ще го направя — обеща Джей Ди. — Помните ли, че днес е ден за плащане?

— Разбира се, че помня. Преди да се мръкне, трябва да уредим доста неща.

— Знам — каза Джей Ди. — Разбрахте ли дали има заповед за ареста ми?

— Още не.

— Новият началник на полицията няма да остави две убийства неразрешени. Мислех си дали не е зле да си набележим някои имена. Ако има начин да припишем на...

— Вече имам наум кой да опере пешкира, но за целта ми е нужна помощта ти. До седмица трябва да сме приключили с това.

— Знаех си, че ще измислите нещо. Бива ви за такива неща.

— Просто имам опит. А сега побързай. Чака ни доста работа.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато Джордан и Ноа влязоха в полицейския участък, шериф Ранди беше в кабинета на началник Дейвис. Опитваше се да крачи пред бюрото, но стаята бе прекалено тясна, затова можеше да направи само по две крачки напред и назад.

Ноа накара Джордан да остане зад него. Явно не искаше да даде възможност на Джей Ди отново да ѝ се нахвърли.

Но Джей Ди не се виждаше никакъв. Джо ги забеляза и им махна.

— Влизайте! — извика той.

Ноа не си губи времето в представяне.

— Къде е брат ти? — обърна се към Ранди.

— Не знам къде е — отвърна шерифът. — Кълна се, че го търсих навсякъде, оставих поне пет съобщения на телефонния му секретар в къщата му и два пъти повече на мобилния телефон, за да му кажа да се появи и че всичко ще е наред, защото госпожица Бюканън се съгласи да не повдига обвинение... — Опитва се да надникне зад Ноа. — Така е, нали, госпожице Бюканън? Джо ми каза, че няма да повдигнете обвинение.

Макар че Ноа бе заел почти цялата врата, тя успя да се промъкне покрай него.

— Да, така е.

— Благодаря ви — рече шерифът. — Опитвам се с всички сили да помогна на Джей Ди да постъпва правилно, но това никак не е лесна работа.

Звучеше искрено и толкова разкаяно, и унило, че Джордан внезапно изпита съжаление към него. Сигурно му беше дяволски трудно да озаптява този побойник брат си.

Ранди отново се обърна към Ноа:

— Осъзнавам, че е оплескал нещата, но той ми е брат и е единственото семейство, което имам. Наистина се опитвам да му помогна да продължи напред и да не се забърква в неприятности.

Мислех, че е поел по правилния път. Обеща, че ще затвори „Лукс“, а това е положителна стъпка.

Ноа не се интересуваше от вкарването на Джей Ди в правия път.

— Откъде е знаел, че трупът е в багажника на колата на Джордан?

— Джей Ди ми каза, че някой му се обадил на мобилния.

— Искам да знам съвсем точно какво ти е казал.

— Смятахме да ходим за риба и аз отидох да го взема от тях. Той изскочи на бегот от къщата и ми каза за обаждането.

— Кой му се е обадил? — продължи да го разпитва агентът. — Каза ли ти кой му е дал информацията?

— Някаква жена — отвърна Ранди. — Отне ми доста усилия, докато го изкопча от него. Но не пожела да ми каже името ѝ. Джей Ди твърдеше, че трябвало да я защити, защото ѝ обещал. Ако трябва да съм честен, не знам дали ми е казал истината, или е излъгал. В името на Бога, дано е бил честен — допълни разпалено.

Лицето му придоби нещастно изражение и Ранди се облегна на бюрото.

— Джей Ди винаги се е целил високо. Мечтата му е да си купи ранчо. Не разбира нищо от животни, но това няма значение за него. Мисли си, че е много умен, ама не е и затова вечно се забърква в неприятности. Правил е някои наистина глупави неща и лесно избухва, не мога да го отрека, но не би убил човек.

— Пратили са го в затвора за убийство — напомни му Джо.

— Било е сбиване в бар и брат ми не е започнал пръв. Просто лош късмет.

— Май лошият късмет не спира да преследва Джей Ди — подхвърли Джо. — Наредил съм на заместник-шерифите да го търсят из целия район — обърна се той към Ноа. Внезапно забеляза Джордан. — Боже, къде ми е възпитанието? Джордан, ела насам и седни.

— Добре съм си и тук — отвърна тя.

— Добре. Ноа, мислех си за жената, която се е обадила на Джей Ди. Това е напълно в стила на Маги Хейдън. Нищо чудно да е тя.

— И аз си помислих за нея — обади се Ранди. — Тя се хвана с Джей Ди веднага след като аз се ожених. Стана наистина доста злобна и отмъстителна.

— Винаги си е била такава, Ранди — изтъкна Джо. — Ти просто не си го забелязвал.

Ранди сви рамене.

— И нея търсих. Мобилният ѝ телефон се включва на гласова поща, а домашният ѝ телефон няма секретар.

— Защо искаш да я намериш? — попита Дейвис.

Ранди погледна през рамо към началника на полицията.

— А ти защо смяташ, че искам? Може да знае къде е Джей Ди. Това е единствената причина, за да я потърся отново. — Изправи се. — Трябва да се връщам в офиса. Ще продължа да търся Джей Ди, но ако вие го откриете, веднага ми се обадете. Изключително много се тревожа за него.

Ноа се отдръпна, за да даде път на Ранди.

Шерифът отиде до вратата, поколеба се секунда-две, обърна се и отново погледна към Ноа.

— Може ли да поговорим за малко насаме?

— Разбира се — съгласи се агентът.

Последва Ранди навън до колата му и двамата говориха няколко минути.

Телефонът иззвъня и Джо се обади, докато Джордан чакаше Ноа да се върне.

— Къде е Кари? — попита тя, когато той остави слушалката. — Почивен ден ли си е взела?

— Не, върна се в затвора — отвърна Дейвис. — Утре трябва да изпратят някой да я замества, но дотогава обажданията, които не мога да приема, се препращат в Бърбън.

Тъй като кабинетът не беше достатъчно голям, за да побере още един стол, Джордан се облегна на рамката на вратата.

— Защо е в затвора? Тя не беше ли пусната с изпитателен срок?

— Беше — кимна началникът. Размести няколко папки и се облакът на бюрото. — Това е последното отмъщение на Маги. Обадила се е в затвора и е дала ужасна характеристика на Кари. Заявила, че е некомпетентна.

— А ти смяташ ли, че е била некомпетентна?

Той поклати глава.

— Имаше трудности в работата с компютъра, ама иначе се справяше добре с телефонните обаждания и предаването на

съобщения.

— Тогава защо не я върнеш?

— Маги я е обвинила в кражба на консумативи, но аз не го вярвам.

— Джо, трябва да направиш нещо.

— Опитвам се — отвърна той.

Но не е достатъчно, помисли си Джордан.

Щом Ноа се върна в полицейския участък, тя му каза за Кари. Не го помоли да направи нещо по въпроса, защото знаеше, че ще го стори.

— Нямаме повече работа тук — заяви Ноа. — Отиваме в мотела, за да уредим сметката и се махаме. Искам да откарам Джордан на летището и да я кача на самолета за Бостън. Ако имаш нужда от нещо...

— Ще се върнеш, нали?

— Агентите Чадик и Стрийт ще се заемат с това, ако се нуждаеш от помощта им. Трябва само да ги помолиш.

— Искаше ми се ти да останеш, но разбирам, че нямаш търпение да си тръгнеш и да се върнеш към работата си — рече Джо, докато стискаше ръката на Ноа. Обърна се към Джордан: — Накрая все пак ще има дело. Ще се наложи да дойдеш за него.

— Ще го направя — обеща тя.

Обля я огромна вълна на облекчение, докато излизаше от полицейския участък. Най-сетне щеше да напусне Серенити.

Не им отне много време, за да си съберат багажа. Ноа смяташе да сложи чантите в колата и след това да се разплати с Амилия Ан. Едно телефонно обаждане обаче напълно промени плана му.

— Ноа, обажда се Джо. Къщата на Макена гори!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Какво, за бога, става тук? — Гласът на Джо трепереше. Стоеше с Джордан и Ноа на тротоара срещу къщата, наета от професора и наблюдаваше как бушуващите пламъци я поглъщат.

Той пъкна ръце в джобовете си.

— Миналата нощ се изля голям порой. Би трябвало водата да се е просмукала в покрива и още да е влажен, но явно не е. Погледни този пожар. — Поклати глава. — Никога досега не съм виждал огън да обхваща толкова бързо някоя къща.

В момента една буря щеше да е добре дошла, помисли си Джордан. Засенчи очи с ръка и погледна към небето. Ала за съжаление нямаше и следа от облак. Както обикновено, пустинното слънце грееше ярко и безмилостно над главите им.

— Не, сър — промърмори Джо. — Никога не съм виждал нещо подобно.

Макар да не се съмняваше, че палежът е умишлен, все пак се нуждаеше от доказателства.

— Погледнете огъня — къщата гори от четирите страни. Сякаш е била залята с напалм. — Джо се извърна към Ноа. — Знам, че началникът на пожарната трябва да го потвърди, но се обзалагам, че е умишлен палеж. Не си ли съгласен?

— Така изглежда — отвърна без колебание Ноа. — Бих казал, че е използвано много силно запалително средство, за да се подпали и поддържа огъня.

— Никога не съм виждал къща да изгаря толкова бързо — повтори Джо, искрено впечатлен. — Макар че не го проумявам. Защо е трябвало да я изгарят до основи? Детективите и криминалистите от Бърбън я изследваха от горе до долу и каквото, и доказателство да са открили, вече е в лабораторията им. Вие също бяхте в къщата. Видяхте какво бе останало. Само стари вестници и овехтели мебели. Видяхте ли нещо, заради което да си струва да бъде изгорена? Аз със сигурност не забелязах.

Джо се премести, за да вижда Джордан, която бе застанала от другата страна на Ноа.

— Съжалявам за онези кутии с документи. Знам, че се надяваше да ги получиш.

Тя не изясни недоразумението. Дейвис очевидно бе забравил, че е направила копия. Или смяташе, че е искала да направи още, но това вече нямаше значение. Информацията им беше част от наследството на професора, а и тя вече не се нуждаеше от нея.

— Не мисля, че някой би си създал подобно главоболие само за да се отърве от някакви исторически изследвания — заключи Джо.

Джордан наблюдаваше работата на пожарникарите. Те всячески се опитваха да спасят къщата, както и да предотвратят разрастването на пожара. Ако вятърът подемеше пламъците, цялата улица щеше да бъде обхваната от огъня.

— Уверихте ли се, че всички съседни са изведени от домовете си? — попита тя.

Джо кимна.

— Само старата госпожа Скот ми създаде неприятности. Не ми даваше да я приближа и да я сваля по стълбите. Един от пожарникарите я изнесе на ръце, докато тя риташе и пищеше. И знаете ли какво викаше? Че не искала да си пропусне сериала по телевизията.

— Защо не е искала да я доближаваш?

— Смята, че никой не прави нищо за нея. Като трън в петата е. Един ден се обажда на шериф Ранди, а на следващия звъни на мен, за да се оплаче от нещо. Хич не се интересува от правомощията на полицията. Всеки, който мине през двора ѝ или зад къщата, е нарушител. Онзи ден ми се обади, за да се оплаче, че някакви деца стъпкали цветята на предната ѝ веранда. — Посочи надясно. — Къщата ѝ е през две къщи от тази на Макена. Можете ли да наречете тези плевели цветя?

— Говори ли със съседите? — прекъсна Ноа оплакванията на началника на полицията. — Попита ли ги дали не са забелязали някой да се мотае около къщата на Макена?

— Още не съм ги разпитал — призна Джо. — Пристигнах само няколко минути преди вас и бях зает да ги изкарвам от къщите им. Сега ще започна да задавам въпроси. Ще ми помогнеш ли? — Понечи да се запъти към една групичка, скупчена в ъгъла, но се спря. —

Наистина ми дойде много. Нямам достатъчно опит и не мога едновременно да бъда навсякъде. Мисля, че не е зле да получа помощ от приятелите ти от ФБР. Защо не им се обадиш?

Крайно време беше, помисли си Ноа.

— С удоволствие — каза на глас. Побърза да набере номера, преди Джо да е размислил. Попадна на гласовата поща на Чадик и му остави съобщение.

— Къде са заместник-началниците? — попита Джордан, докато вървяха към съседите. — Знам, че шерифът на Грейди е на Хаваите, но не помоли ли заместниците му за помощ?

— Те ми помагат — обясни Джо. — В момента обикалят района, за да търсят Джей Ди. Хиляди са местата, на които може да се крие, но те ще продължат да го търсят и рано или късно ще го доведат на разпит.

Съседите на Макена изгаряха от желание да споделят какво са видели, но за съжаление, то не беше много. Не били забелязали нищо необичайно. Една жена спомена, че по улицата минал микробус на фирма за почистване на килими, но беше напълно сигурна, че е продължил към съседната пресечка.

Госпожа Скот разполагаше с ценна информация, но всеки път, когато Джо се опиташе да поговори с нея, тя му обръщаше гръб и вдигаше поглед към небето. Оставиха Ноа да я очарова. Бяха нужни само няколко усмивки и един-два съчувствени погледа и тя се впусна в многословна тирада за цветята си.

— Всъщност видях някого — заяви тя. — Забелязах онзи непрокопсаник Дики да минава през задния ми двор. Видях го съвсем ясно. Стоях си до кухненската мивка и си приготвих черешовия коктейл, защото обичам да си пийвам от него, докато гледам любимите си сериали. — Млъкна и изгледа кръвнишки Джо. — Тогава видях Дики да се промъква отзад. Носеше нещо с голяма дръжка, приличаше на газова бутилка. Запътих се към задната врата, за да му викна да се маха от собствеността ми, но той се движеше толкова бързо, че беше изчезнал, преди да успея да махна второто резе. Нямах и пет минути по-късно, когато чух викове, че имало пожар, затова увеличих звука на телевизора, за да чувам по-добре. — Отново хвърли свиреп поглед към Дейвис.

— Сигурна ли сте, че е бил Джей Ди? — попита Джо.

— Сигурна съм, че не говоря с теб — сряза го възрастната дама.
— Ако този джентълмен ме попита, ще кажа, че да, беше Джулиъс Дики. Не мога да сбъркам онази огромна катарамата на колана му. Той беше.

Джо и Ноа благодариха на съседите и закрачиха надолу по улицата. Джордан остана, за да поговори с няколко жени. Забелязал, че не е с него, Ноа се обърна и видя госпожа Скот да размахва пръст пред лицето на Джордан. Върна се, за да я подкани да тръгва.

— Само отгук ли си тръгваме, или напускаме Серенити? — попита го Джордан, след като си взе довиждане със съседите.

Честно казано и той не знаеше. Нямаше търпение да я измъкне от този град и да я качи на първия полет за Бостън. Ноа беше убеден, че Джордан е в центъра на тази лудост и докато не разбере защо убиецът прави всевъзможни усилия да я замеси и да я задържи колкото се може по-дълго в Серенити, нямаше да я остави сама нито секунда. Изведнъж го осени друга мисъл: *никога не искаше да я оставя сама.*

Поклати глава, опитвайки се да я проясни.

— Знаеш ли как ме нарече госпожа Скот? — попита Джордан.

Той забави крачка.

— Как?

— *Ти там.*

Той се усмихна.

— И?

— Искаше да узнае защо *ти там* — това съм аз — съм дошла в Серенити.

— И ти какво й каза?

— За да предизвикам хаос.

— Добър отговор.

— *Серенити* — каза ми тя — *беше толкова спокойно и мирно място.*

— Докато ти не си дошла в града.

— Освен това искаше да знае кога си тръгвам. Доколкото разбрах, смята да остане барикадирана в дома си, докато не го направя.

Той се засмя.

— Ще е много скоро — обеща й. — След два часа ще сме потеглили. Джо ме помоли да изчакам Чадик и Стрийт да пристигнат.

Доста е нервен. Случаят е голям и той не иска да се издъни. Знам, че нямаш търпение да си тръгнеш...

— Аз... съм объркана — колебливо го прекъсна тя.

— Така ли? Защо?

— Искам да си тръгна, но в същото време искам да разбера кой, какво и защо. Имам странното чувство, че отговорът ще ми избоде очите, а аз не го виждам.

— Можеш да прочетеш останалото във вестниците, когато случаят приключи.

Споменаването на вестници раздвижи нещо в паметта на Джордан, но то ѝ се изплъзна, преди да успее да го улови.

— След като ме оставиш на летището, ще се върнеш ли тук?

— Сладурче, никъде няма да те оставям.

Той я поведе към колата. Тя се озърна през рамо и видя Джо да стои на средата на улицата и да говори с един пожарникар.

— Какъв е планът? — попита Джордан.

— Ще пътувам с теб до Бостън, така че колкото и да ми се ще да помогна, няма да се върна. А и това не е мой периметър на действие. Вече Чадик командва парада — или поне ще е така, след като отговори на обаждането ми, — а той си знае работата. От доста време се занимава с подобни случаи и е натрупал опит.

Когато стигнаха до колата, Ноа ѝ подаде ключовете.

— Защо не включиш двигателя и не пуснеш климатика? Ей сега се връщам.

Джордан седна зад волана, завъртя стартера и нагласи климатика. Наблюдаваше Ноа в страничното огледало. Сега двамата с Джо говореха с пожарникаря. После Дейвис извади мобилния си телефон и проведе някакъв разговор, докато Ноа закрачи обратно към колата. Клатеше глава и изглеждаше объркан. Запъти се към седалката до шофьора, но тя побърза да се премести и му даде знак, че той ще шофира. По врата му се стичаха струйки пот и тя завъртя вентилатора към него.

— Защо не искаш да караш? — попита той.

— Заради трафика — обясни Джордан. — Мразя да карам, когато движението е натоварено.

Отне ѝ секунда, за да осъзнае какво бе казала. Ноа се засмя.

— Какво означава натоварено движение в Серенити? Три-четири коли пред теб?

— Добре, мразя да шофирам. Какво става с Джо? — попита тя, преди той да успее да направи някакъв коментар за шофирането.

— Смята да получи заповед за обиск на къщата на Джей Ди. В момента говори със съдията в Бърбън.

— Искам да вляза там с теб — заяви Джордан. — Обзалагам се, че ще намеря лаптопа си. А ако го намеря...

— Какво? Какво ще направиш?

— Нещо. Всичките ми файлове са там, всичките ми сметки...

— Притесняваш се, че някой ще се добере до лична информация?

— Не — поклати глава Джордан. — Всичко е кодирано. Никой не може да прочете файловете ми.

— Тогава защо се тревожиш?

— Просто знам, че ако разполагам с правилната информация и данни, ще успея да разреша тази загадка.

Той погледна през прозореца.

— Питам се колко време ще отнеме на Джо да се качи в проклетата си кола и да отиде в къщата на Джей Ди.

— Бих казала, около пет секунди. — Предположението ѝ се базираше на факта, че в момента Дейвис тичаше към тях.

— Заповедта е подписана! — изкрещя той на Ноа. — Но и без това можем да влезем. Един съсед се обади току-що. Предната врата била широко отворена.

Миг по-късно вече бяха на път.

— Не трябва ли някой да се обади на шериф Ранди?

Той сви рамене.

— Оставям тази работа на Джо.

Тя се размърда на седалката.

— Шерифът коренно смени поведението си. Беше почти... смирен в полицейския участък, но когато пристигна на паркинга пред магазина с брат си и го видя да ме удря, се държа много гадно.

— Опитва се да предпази брат си. Знае, че...

— Какво знае?

— Джей Ди е изгубена кауза. Макар че разбирам лоялността му. Той му е брат.

— А дали Джей Ди притежава някаква лоялност? Обзалагам се, че не. За шериф Ранди ще е много по-добре, ако Джей Ди се върне в затвора. — Тя потърка ръце, сякаш внезапно ѝ бе станало студено. — Трябва да си много внимателен, ако Джей Ди е в къщата. В очите му има нещо налудничаво. Не знам как да го обясня. Той е зъл... и от него ме побиват тръпки.

— Нямам търпение да се запознаем. Аз също мога да бъда дяволски зъл.

— Спомни си, че е невинен до доказване на противното.

— Той те е ударил. Само това помня.

Джо паркира колата си на алеята за коли пред дома на Джей Ди. Ноа спря зад него.

— Ти чакай тук. И дръж вратите заключени — нареди ѝ той.

Изскочи навън, извади пистолета от кобура и настигна Джо пред предната врата.

— След като влезем, ти се насочи наляво, а аз ще тръгна надясно.

Сърцето на Джордан подскочи в гърдите ѝ, когато Ноа хукна към къщата с пистолет в ръка. Каза си, че всичко ще е наред. Той беше федерален агент, обучен да се защитава. Беше чувала доста истории за критичните ситуации, в които се бе озовавал, а и белезите му го доказваха. Знаеше какво прави. Нищо лошо нямаше да му се случи. Кимна, за да се увери. Въпреки това ставаха злополуки, а понякога дебнеха и изненади... някои доста опасни.

Напразно се самонавиваше, както би казала майка ѝ. Ноа излезе и явно всичко беше наред. Къщата на Джей Ди бе толкова малка, че бяха нужни само няколко минути, за да се уверят, че вътре няма никой.

Джордан отключи вратата на колата, за да влезе. Ноа я отвори и рече:

— Изглежда, че Джей Ди е бързал и не е затворил добре вратата. Почакай, докато...

Джо ги прекъсна. Изхвъркна от къщата, крещейки:

— Намерили са Джей Ди!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ето че станаха трима.

Бяха открили Джей Ди сред пепелта на къщата. Пожарникарите бяха намерили онова, което бе останало от него, под тлеещите отломки от задната врата на професора. Гасели последните въглени, когато се натъкнали на тялото. Единствената причина да познаят, че принадлежи на Джей Ди, била огромната безвкусна катарама на колана му. Краищата били почернели и се били разтопили, но инициалите все още се забелязвали.

От колата пред димящите руини Джордан наблюдаваше Ноа. Той стоеше в предния двор и разговаряше с агент Чадик и Джо, докато чакаха да пристигне специалният екип на ФБР. От време на време хвърляше поглед към Джордан, за да се увери, че е добре.

Три трупа за една седмица. Професор Макена. Лойд. А сега и Джей Ди. Хвалбите, че Серенити е тихо и мирно място, отидоха по дяволите. А жителите му обвиняваха за това Джордан Бюканън. В крайна сметка тя бе единствената връзка между убийствата и пожара. Нямахме да се изненада, ако обитателите на града нахлуят в мотелската ѝ стая, въоръжени с вили и факли, за да я прогонят.

В ушите ѝ продължаваха да звучат обвиненията на старата госпожа Скот. Никога не бе имало убийство, преди тя да дойде в града... както и никога не бе имало пожар като този, погълнал къщата на Макена. О, и никога не бе имало багажници на коли, пълни с трупове.

Статистиките не лъжеха. Това беше повече от лош късмет. Беше проклетие с библейски измерения. Дори *тя* искаше да избяга от себе си. Джордан осъзнаваше, че подобни суеверия са несъвместими със здравия разум, но нищо в тази ситуация нямаше логично обяснение. Само едно беше сигурно: откакто се бе срещнала с професора, тя се бе превърнала в истинско бедствие.

Беше невъзможно да се предвиди какво ще се случи занапред, но докато чакаше Ноа, тя се опита да направи тъкмо това. Беше доста

трудна задача, защото не разполагаше с достатъчно информация, а ужасяващите образи от последните дни постоянно изникваха в главата ѝ. Трябваше да изтрие тези картини, за да може отново да мисли ясно. Пресегна се към задната седалка, взе една от папките с проучванията на Макена и започна да чете.

Ноа видя главата ѝ, сведена над листа. Беше ѝ казал да стои в колата, тъй като не искаше да вижда обгорените останки на Джей Ди. Не смяташе, че някога ще забрави реакцията ѝ. Тя изглеждаше смаяна, сетне тихо бе попитала:

— Защо, за бога, си мислиш, че ще искам да видя изгорял труп?

Защо наистина? Гледката бе потресаваща. И докато Ноа и Чадик запазваха самообладание, на Джо му беше много трудно да се владее. Лицето му придоби сивкав оттенък, какъвто Ноа не бе виждал досега, и явно полицаят едва се сдържаше да не повърне.

Ноа го съжали.

— Джо, ще се почувстваш по-добре, ако не го гледаш.

— Да, но това е като при катастрофа. Не искаш да гледаш, но не можеш да откъснеш поглед.

— Ти си полицай — раздразнено му напомни Чадик. — Когато стане катастрофа, си длъжен да гледаш, нали?

— Знаеш какво искам да кажа.

Един от доброволците посочи към предния двор. Казваше се Мигел Морено — пенсиониран пожарник от Хюстън, който бе решил на стари години да си купи ранчо. Той бе обучил останалите и те действаха организирано, сръчно и ефективно. Откакто беше поел отряда, нито един от хората не бе раняван. Морено вече няколко пъти бе прегледал руините и искаше да сподели заключението си с Ноа.

— Няма съмнение, че Джей Ди е виновник за пожара, но съм готов да се обзаложа, че не е знаел как да борави с толкова мощно вещество. В противен случай никога нямаше да го запали, докато е бил все още в къщата.

Джо се отдръпна от трупа.

— Може Джей Ди, без да иска, да е подпалил огъня по-рано — предположи той. — Ето какво е станало според мен: той е влязъл вътре, напоил е всичко със сместа, след което е смятал да излезе оттам, откъдето е дошъл, или през задната врата. Докато е бил все още в

къщата, навярно е хвърлил нещо, за да подпали огъня, например напоен с керосин парцал или хартия.

— Възможно е — кимна Морено. — Нужна е била само една искра, за да пламне всичко.

— Много неща биха могли да я предизвикат — заговори Джо, нетърпелив да сподели хипотезата си. — Може да е отворил вратата, за да излезе, търкането на металната рамка в болтовете е предизвикало искра... и това е било достатъчно.

— Само експерт по палезите може да каже със сигурност какво точно се е случило — заяви Морено. — Повикахте ли такива специалисти, агент Чадик?

— Естествено — отвърна агентът. — Джо, смяташ ли, че двамата с Морено ще се справите с положението, докато пристигнат експертите? Да оградите мястото и да не пускате никого? Аз ще отида с Ноа до къщата на Дики.

— Ще се справя — увери го началникът на полицията. — Дали агент Стрийт е открил нещо интересно?

— Ще знам, след като отида на място.

Дейвис тръгна след Ноа.

— Ноа, имаш ли секунда?

— Да? — Той се обърна.

— Мислиш ли, че агентите ще ми позволят да участвам в разследването, след като вече го поеха? — попита Джо с нисък глас. — Не искам да им се пречкам, но... — Млъкна и сви рамене.

Ноа посочи към Чадик.

— Защо не разбереш още сега?

Дейвис изглеждаше засрамен, когато задаваше въпроса на агента. Чадик, по-дипломатичният от двамата, погледна към Ноа, докато му отговаряше.

— Знам, че си се наслушал на истории какви грубияни сме и как тормозим местните полицаи, когато поемем някой случай, и навярно по-голяма част от тези истории са верни — прибави той с усмивка. — Не обичаме местните да ни се бъркат в работата, но Ноа ми обясни, че тази ситуация е различна. Ти, Стрийт и аз ще работим заедно.

Джо припряно кимна.

— Оценявам го. Това е голяма възможност да се уча от експерти.

След като и този проблем се уреди, Ноа се насочи към колата си. Прозорците бяха спуснати и той видя, че Джордан чете някакви документи, докато отпива от бутилка, в която водата несъмнено беше топла. Горката. Чакаше го вече доста време, но нито веднъж не се бе оплакала, нито бе настояла да побърза.

Тя го видя и бързо събра хартиите, които бе пръснала върху седалката. Умираще от жегата и смяташе, че всеки миг ще получи топлинен удар. Не искаше двигателят да работи напразно толкова дълго само заради климатика и затова го изключи, и отвори прозорците, надявайки се вятърът да намали горещината.

Преди това, въпреки нарежданията на Ноа, излезе за малко от колата и застана в сянката на един орех, но погледите на тълпата, събрана на срещната страна на улицата, я накараха да се почувства неловко. Хората си шепнеха нещо и не сваляха очи от нея. Кой знае какво си говореха! Може би за катран, пера и изгаряне на клада.

Когато двамата с Ноа пътуваха от дома на Джей Ди към къщата на професора, тя му бе предложила да го чака в мотела. Беше достатъчно той да ѝ се обади и тя щеше да отиде при него. Ноа бе категорично против. Не искаше да я изпуска от поглед, а от стоманените нотки в гласа му се разбра, че е безполезно да спори.

Той се настани зад волана, завъртя стартера и включи климатика. После се извърна към нея. Лицето ѝ бе зачервено. Беше вдигнала косата си, но кичурите отзад на тила бяха влажни. Потните ѝ дрехи бяха прилепнали към тялото, подчертавайки чувствените му извивки, а по кожата ѝ блестяха капчици. Приличаше на красиво цвете, започнало да повяхва. Ноа се изпълни с вина от това, което се канеше да направи.

— Как си? — попита я.

— Добре — отвърна младата жена. — Добре съм.

— Никак не ми се ще да те моля за това, но наистина трябва да се върна в къщата на Дики. Трябва да я огледам и...

— Всичко е наред — прекъсна го Джордан. — Не е нужно да ми обясняваш. Длъжен си да го направиш, а аз съм добре, наистина.

Не настоя той да я закара до мотела, защото знаеше, че ще ѝ откаже. Ноа държеше тя да е с него и ако това му помагаше да си върши работата, нямаше да му пречи.

Той не бе забелязал кога бе отлетяло времето, докато не спряха пред дома на Джей Ди. Денят клонеше към своя край. Не можеше да

повярва, че толкова се е забавил в къщата на Макена, а знаеше, че сигурно ще се наложи да прекара часове в дома на Джей Ди.

— Може би ще трябва да останем още една нощ — рече той, докато паркираше зад колата на Чадик.

— Знам.

— Нали ще можеш да издържиш?

— Да — увери го тя. — Можем да тръгнем утре сутринта. — Колко пъти си бе мислила същото?

Чадик, който вече бе влязъл, сега се появи на прага и извика:

— Това ще ти хареса.

Ноа кимна към него и отново се обърна към Джордан:

— Ако искаш, можеш да влезеш, но не бива да докосваш нищо.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ноа не бе виждал толкова много оборудване за следене и подслушване, откакто бе напуснал академията в Куонтико.

Агент Стрийт беше изумен.

— От това, което бях чул за този тип, си мислех, че е пълен идиот. Но сега... — Погледът му бавно обхождаше стаята, пълна с всевъзможни шпионски уреди. — Някои от тези устройства са много модерни и доста сложни за употреба. Като гледам всичко това, бих казал, че си е разбирал от работата.

— И каква точно е била работата му? — Джордан бе застанала на прага и гледеше уредите, които Чадик вадеше от някакъв кашон и подреждаше на пода.

Стрийт хвърли на Ноа чифт ръкавици и посочи към нещо, което приличаше на миниатюрна сателитна чиния.

— Това е параболичен микрофон. Позволява да се чуе разговор от приблизително триста метра.

Ноа приближи, за да го огледа по-подробно.

— Има вградено записващо устройство, както и външен извод — отбеляза.

— Питам се колко ли лични разговори е подслушал — обади се Джордан.

— Не само е слушал — отново заговори Стрийт. — Почакайте само да видите видео колекцията му. Инсталирал е камери в стаите на онзи долнопробен мотел, който държи. Снимал е клиентите с момичетата. Сигурно ще ги открием в отдушниците или в лампите на таваните.

Чадик кимна.

— Прегледа ли някои от видеозаписите?

— Само един — отвърна Стрийт. — Добро качество. Филмът изобщо не е размазан. — В гласа му прозвучаха цинични нотки. — Изключително графично изображение.

— Страхотно! — прошепна Джордан. Само това, че беше в къщата на Джей Ди, я караше да се бои, че ще прихване нещо заразно.

— Погледнете този бинокъл. — Ноа взе уреда и го огледа. — Има вграден усилвател на звука. Супермодерна технология.

— Да — съгласи се Чадик. — Джей Ди е можел едновременно да наблюдава и да слуша.

— И записващо устройство — добави Стрийт. — Някои от тези приспособления са съвсем нови. Батериите още не са разопаковани. Бих казал, че е въртял сериозен бизнес. Според мен се е занимавал с изнудване. А съдейки по цялото това оборудване, трябва да е имал доста дълъг списък с клиенти, не мислите ли? Как иначе ще знае кога, кой и колко е платил?

— Може би — замислено промърмори Чадик. — Намери ли някакви тетрадки или листове?

Колегата му поклати глава.

— Предполагам, че е съхранявал информацията в компютъра си.

— Той е имал компютър? — изненада се Чадик. — И къде е?

— В кабинета зад кухнята. Не го ли забеляза?

— Още не съм огледал всичко.

Джордан не обръщаше голямо внимание на разговора. Мислеше си за вноските в брой, които Джей Ди бе направил в своята сметка. Професорът беше боравил с големи суми, но Джей Ди никога не бе депозирал повече от 1000 долара наведнъж. Да не би съвсем наскоро да е започнал бизнеса си? И откъде е взел пари, за да си купи толкова модерно оборудване? Сигурно е било доста скъпо.

Приближи до прозореца и погледна към улицата, докато се опитваше да отгатне каква е била връзката между Джей Ди и професора.

След като Ноа прегледа и последния кашон, се изправи и попита Стрийт дали е имал време да погледне компютъра.

— Пуснах го, но не успях да отворя нито един от файловете. Достъпът е блокиран. Ще се наложи да го вземем с нас и да го дадем на някого от техниците, за да си поиграе малко. Смятам, че ще отнеме доста време.

— Може би не — усмихна се Ноа и се обърна към прозореца. — Джордан, ще имаш ли нещо против да проникнеш в базата данни на този компютър?

Тя погледна през рамо.

— С удоволствие — отвърна. Радваше се, че може да бъде полезна. — Случайно да е лаптоп? — не можа да се сдържи тя.

— Сладурче, не се ли разбрахме да забравиш за това?

— Само попитах — усмихна се младата жена.

Последва Ноа в кабинета. Компютърът беше нов модел и Джордан бе впечатлена. Кари й беше казала, че в затвора й предложили да изкара компютърен курс, но тя не проявила интерес. Може би и в затвора, където Джей Ди е излежавал присъдата си, е имало подобни обучения, но той се бе записал.

Ноа придърпа един стол и й посочи клавиатурата.

— Действай.

Отне й секунда, за да извика списъка с файловете. Отварянето им щеше да изисква малко по-дълго време.

— Извикай ме, когато влезеш — каза Ноа и се върна в дневната при Чадик.

Стрийт остана да гледа как пръстите на Джордан летят по клавишите. Букви и числа изпълниха екрана. Той нямаше представа какво прави, но тя явно знаеше, а това беше важното.

Джордан загуби представа за времето, улисана в работата си. Накрая успя да отвори файловете.

— Влязох! — извика тя.

Една папка се отвори тъкмо когато Ноа слагаше ръце върху раменете й.

— Какво е това?

— Списък. — Приблужи до екрана. — Записал е доста неща.

Джордан стана и се отмести, за да може Стрийт да седне. Гърбът й се бе схванал и тя забеляза, че навън се е стъмнило. Колко ли дълго бе останала пред компютъра? Изви се и се протегна.

Чадик се облегна на бюрото.

— Това говори ли ни нещо?

— Бих казал, че да — отвърна Стрийт. — Тук са само първите имена, без дати, но са посочени дните от седмицата, извършеното, плащанията и някои адреси. — Засмя се. — Казвам ви, че ако всички тези хора живеят в Серенити, този град е средище на доста разгорещени страсти.

— Кой е в списъка? — попита Ноа.

Тук пише, че Чарлин е платила четиристотин долара в петък в офиса на застрахователната агенция.

— Чарлин? Защо ще плаща четиристотин долара на Джей Ди? — изненада се Джордан.

Стрийт се ухили.

— Записал е на видео как се чука.

— С годеника си?

Тримата агенти я изгледаха и тя тутакси осъзна колко глупав е въпросът ѝ. Ако Чарлин спеше с годеника си, Джей Ди нямаше да я изнудва.

— Добре, май съм прекалено изморена. Явно е мамела годеника си. — Внезапно се изпълни с гняв. — А аз подарих на тази жена сервиз от китайски порцелан! При това на Вера Уонг!

Чадик погледна отново към екрана.

— Плащала е от известно време.

— Чукала се е от известно време — додаде Стрийт. — Предполагам, че не е имала нищо против да плаща.

И с кого е спала? — любопитства Джордан. — Не, не ми казвай. Не искам да знам. Всъщност искам. Кой е бил?

— Някакъв тип на име Кайл...

Джордан потръпна ужасено.

— Не и Кайл Хефърминт!

Ноа намери реакцията ѝ за забавна. Приблужи към нея и я прегърна през рамо.

— Това е онзи сноб, нали? Дето ти е хвърлил око?

— Същият — потвърди тя.

— Има и някакъв Стив Н. — продължи Стрийт.

— Може да е Стив Нелсън — рече Ноа. — Запознах се с него в ресторанта. Има застрахователна агенция.

— И е шеф на Чарлин — осведоми го Джордан.

— Е, май не е само това — ухили се Стрийт.

— О, мили боже, нали не искаш да кажеш, че спи и със Стив? Не, не мога да повярвам!

— Искаш ли да видиш видеото?

— О, боже, наистина го е правила. А Стив е женен.

— Да — сухо се съгласи Ноа, — и тъкмо затова е плащал на изнудвана, за да запази тайната му.

— Ще разпечатам това. — Стрийт кликна с мишката. — Ще направя две копия. Ти вземи едното, Ноа.

— Ето какво ще ви кажа. Преди да напусна Серенити, искам да се срещна с тази Чарлин — обади се Чадик.

Ноа чу някаква кола да спира отвън. Отиде в дневната и погледна през прозореца.

— Техническият екип пристигна.

— Добре — кимна Стрийт. — Ще опаковат и вземат оборудването. — Отиде до принтера, разпредели копията и подаде единия екземпляр на Клейборн.

— Ние заминаваме утре рано сутринта — каза му Ноа. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. Ще те помоля да ме държиш в течение.

Джордан нямаше търпение да напусне къщата на Джей Ди.

— Човек си мисли, че познава някого, а после се оказва, че той е сексманиак — отбеляза тя, след като вече бяха на път.

— Но ти всъщност не познаваш добре Чарлин, нали? Съвсем скоро си се запознала с нея — възрази Ноа.

— Истина е. Но все пак е потискащо.

— Освен ако не ти хрумва някой друг ресторант, предполагам, че ще посетим отново заведението на Джафи. Съгласна ли си?

— Зависи. Той в списъка ли е?

— Искаш ли да погледнеш? — засмя се той.

— Ти го направи.

Ноа паркира до тротоара, изключи двигателя и прегледа набързо списъка. Видя името на Амилия Ан и се зачуди каква ще бъде реакцията на Джордан, ако ѝ каже.

— Джафи го няма.

Тя въздъхна:

— Добре.

Ноа се замисли за всичко, което ѝ се бе наложило да преживее през този дълъг ден.

— Ти си истински герой, знаеш ли? — Изгледа я продължително, после я прегърна през рамо и я привлече към себе си.

— Какво... — започна тя.

Устните му се впиха в нейните. Не беше го очаквала, но му отвърна инстинктивно. Езикът му нахлу и целувката се задълбочи. Ноа

не обичаше половинчати неща. Тя не продължи дълго, но я остави без дъх. Когато той се отдръпна, сърцето ѝ бясно туптеше. Джордан се облегна назад, опитвайки се да се съвземе.

Ноа явно нямаше проблеми с дишането. Запали двигателя и отново потегли.

— Яде ми се риба — заяви той. — Придружена от студена бира.

Никакво споменаване за целувка, никакво благодаря, нищо от рода на *хареса ли ти?*

Ноа я погледна.

— Нещо не е наред ли? — попита, макар чудесно да знаеше отговора. Тя го изгледа свирепо. — Струваш ми се малко ядосана.

Да бе!

— Не, всичко е наред.

— Добре тогава.

— Само се питах как може да си толкова нехаен... сецаш се, невъзмутим.

— Нехаен и невъзмутим са две различни неща.

— Тогава си и двете. Току-що ме целуна. — Ето, каза го най-после и сега можеха да го обсъдят.

— Ммм, определено го направих.

— И това ли е всичко? *Определено го направих?*

Изглеждаше толкова ядосана, че той се усмихна. Джордан наистина ставаше още по-красива, когато се разбеснееше.

— А ти какво искаш да кажа?

Сигурно се шегуваше. Знаеше отлично какво искаше да ѝ каже. Че целувката означава нещо. Нещо голямо. Но явно за него не бе така. Той целуваше много жени. Нищо ново.

Замисли се дали да му напомни за страстната нощ, която бяха преживели. Както и да му изтъкне, че тази сутрин той се държа така, сякаш нищо особено не се бе случило. Знаеше, че ако ѝ отвърне, питайки я какво трябва да ѝ каже, ще приложи запазената марка на покойния Джей Ди и ще го фрасне с юмрук в лицето.

Обзалагаше се, че дълго щеше да го помни.

Макар че за миг мисълта ѝ достави истинско удоволствие, насилието никога не бе решение на проблемите.

Спряха на червен светофар и Ноа отново я погледна.

— Сега пък за какво мислиш, сладурче? Имаш доста озадачена физиономия.

— За насилието — тутакси отвърна младата жена, — мислех си за насилието.

Явно никога не можеше да отгатне какво се върти в главата ѝ.

— И какво за него?

— Че никога не е решение. На това родителите ми са научили Сидни и мен.

— А братята ти?

— Те обикновено разрешаваха всички спорове с юмруци. Мисля, че затова са толкова добри спортисти. Насочват енергията си, за да бият отбора на съперниците.

— А ти как се бореше с агресията в себе си? — попита той, искрено заинтригуван.

— Чупех разни неща.

— Наистина ли?

— Не беше вандализъм — обясни тя. — Чупех нещата, за да мога после да ги сглобя отново. Беше... с любознателна цел.

— Сигурно си подлудявала родителите си.

— Вероятно — съгласи се тя. — Макар че бяха доста търпеливи с мен и след известно време свикнаха.

— Какви неща си чупела?

— Не забравяй, че бях хлапе и разбира се, започнах с малки неща. Тостер, стар вентилатор, косачка за трева...

— Косачка за трева?

Тя се усмихна.

— Темата още е болезнена за баща ми. Един следобед се върна по-рано от работа у дома и завари всички части на косачката си, пръснати върху алеята за коли — чак до най-малките винтчета и болтчета. Не се зарадва особено.

Ноа не можеше да си я представи с лице и ръце, оплескани с машинно масло, да сглобява и разглобява разни машинарии. Сега Джордан беше толкова женствена. Не, наистина не можеше да си я представи.

— И успя ли да сглобиш косачката?

— С помощта на братята си, от която, между другото, изобщо не се нуждаех. На следващата седмица баща ми донесе вкъщи стар

развален компютър. Каза ми, че мога да правя с него каквото си пожелая, но повече не бива да пипам никакви домакински уреди, косачки или коли.

— Коли?

— Никога не съм се занимавала с коли. Не ме интересуваха. Но след като получих компютъра...

— Открила си призванието си.

— Предполагам, че е така. Ами ти? Какъв беше като малък? Интересуваше ли се от оръжия?

— Бях доста своенравен и твърдоглав — отвърна той. — Предполагам, че и аз съм се бил като всички момчета, но ние живеехме в Тексас — напомни й, — а това означаваше да играеш футбол в гимназията. Справях се добре и спечелих стипендия за колежа. През цялото училище бях истински образец за примерен ученик — завърши той, но физиономията му го издаде, че лъже. — По онова време не обичах правилата.

— Не ги обичаш и сега.

— Предполагам, че не.

— Ти си бунтовник — заключи Джордан.

— Така ме нарича и доктор Моргенстърн.

— Може ли да те попитам нещо?

Той навлезе с колата в паркинга зад задния двор на мотела „Домашен уют далеч от дома“.

— Разбира се. Какво искаш да знаеш?

— Имал ли си някога връзка с жена, която да е продължила повече от седмица или две? Бил ли си някога обвързан с жена, пък било то и за кратко?

Той не се поколеба нито за секунда.

— Не.

Ако с резкия си отговор и натъртения си тон смяташе, че ще я накара да се откаже от повече въпроси, много грешеше.

— Господи! Ти си истински господин Чувствителност.

Той изключи двигателя и отвори вратата.

— Сладурче, у мен няма и капчица чувствителност.

Грешеше за това, но тя нямаше намерение да спори с него.

— Ами ти? — попита на свой ред Ноа. — Ти някога имала ли си продължителна връзка?

Преди да успее да отговори, той заобиколи колата и отвори вратата. Улови ръката ѝ и двамата поеха към улицата. Паркингът бе слабо осветен от една лампа в другия му край. Беше тихо, с изключение на обичайните нощни звуци.

Той спря за миг и се взря в очите ѝ.

— Знам за какво е всичко това, Джордан Бюканън.

— А ще бъдеш ли така добър да го обясниш и на мен?

— Не.

Това сложи край на разговора.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Заявявам ти направо, че ако ресторантът е пълен, ще вляза през задната врата и ще ям в кухнята.

— Защо? — зададе очевидния въпрос Ноа.

Джордан го погледна така, сякаш и отговорът бе не по-малко очевиден.

— Нямам намерение да ме подлагат на поредната инквизиция. И определено нямам желание да ме зяпат втренчено, докато се храня. Отразява се зле на храносмилането.

— Хората са любопитни, това е всичко — опита се да я умилостиви Ноа. — Не можеш да го отречеш, сладурче. Ти си знаменитост.

— О, голяма знаменитост, няма що! Откакто пристигнах, умряха трима души. Ако сметнеш колко пъти съм била тук и го съпоставиш с броя на жителите, броя на неочакваните смъртни случаи, отчитайки и статистическата грешка...

— Която, предполагам, си ти.

— Точно така. Аз съм грешката в изчисленията.

— Разбира се, че си ти — подразни я Ноа.

— Можеш да стигнеш до едно-единствено заключение.

— Което е?

— Аз съм причина за епидемия.

Той я привлече в обятията си.

— Това е моето момиче!

— Не е смешно.

— Напротив, сладурче.

Джордан въздъхна. Не можеше да повярва колко лесно излизаше от равновесие напоследък.

— Добре, може и да не се държа съвсем разумно и да преувеличавам нещата, което, между другото, не е типично за мен. Аз винаги съм разумна. Но тук... не мога да мисля правилно. — *Особено в твое присъствие, отбеляза наум.*

Двамата завиха зад ъгъла и пресякоха улицата. Заведението на Джафи беше точно пред тях и Джордан видя, че има няколко клиенти, но повечето маси бяха празни.

— Ще влезем, ще хапнем и веднага си тръгваме. Става ли?

— Звучи вълнуващо. Дали да седнем край някоя маса, или да останем прави, докато се храним? — попита той, докато отваряше вратата.

Анджела се зарадва да ги види.

— Здравсти, Джордан! — извика тя.

— Здравсти, Анджела. Спомняш си Ноа, нали?

— Разбира се — усмихна се жената. — Вашата маса ви очаква. С големите събития през днешния ден, сигурно сте изгладнели като вълци. — Тя прие поръчката им за напитките и добави: — Идвайте съвсем навреме. Тъкмо се канех да събирам покривките.

— По-спокойна вечер? — попита Джордан.

— Винаги е така, когато е ден за покер — осведоми я сервитьорката. — Затваряме с час по-рано, за да може Джафи да почисти кухнята. Той мрази да закъснява за покера си.

Ноа отиде в мъжката тоалетна, за да се измие, а когато се върна, питиетата вече бяха на масата и Анджела чакаше.

— Не ми се ще да ви пришпорвам и обещавам да ви оставя на спокойствие, след като взема поръчките, но Джафи наистина би искал да започне да приготвя вечерята.

Даде им няколко препоръки и след като си избраха, забърза към кухнята.

Джордан се отпусна. Последните клиенти си бяха тръгнали и двамата с Ноа бяха сами в ресторанта. Нито Анджела, нито Джафи ги прекъснаха.

Ноа вдигна бутилката бира.

— Пия за последната ни вечер в Серенити.

Тя вдигна колебливо чашата си с вода и лед.

— *Надявам* се наистина да е последна.

Той отпи щедра глътка от бирата.

— Още няколко убийства — и ще им се наложи да сменят името на града^[1].

Тя се усмихна.

— Май преувеличих, нали? Бях сигурна, че отново ще ни заобиколи любопитна тълпа и всички ще се надпреварват да задават въпроси за пожара и Джей Ди. А я ни погледни. Целият ресторант е на наше разположение и явно ще се нахраним на спокойствие. Късметът ни най-после проработи, нали?

Ноа ѝ се усмихна, но не каза нищо. Анджела беше заета да сгъва покривки, но той забеляза, че току-що е оставила върху една от масите табла, пълна с тестета карти. Джафи очевидно организираше своята вечер за покер в ресторанта. Той се запита колко ли време ще е нужно на Джордан, за да се досети.

Тя не обръщаше внимание на Анджела. Явно мислеше за списъка на агент Стрийт.

— Какво ще стане с онези записи, които е направил Джей Ди? — шепнешком попита младата жена. — Дали ще станат публично достояние?

— Вероятно не.

— Знаеш ли какво не мога да разбера? След като всички в този град познават и кътните си зъби и знаят всичко един за друг, как е успяла Чарлин да опази в тайна своето малко... хоби?

Той се засмя.

— Хоби? Никога досега не бях чувал да го наричат така.

— И как всички онези хора в списъка са успели да скрият извънбрачните си занимания? — попита тя.

Ноа сви рамене.

— Ако много искаш нещо, все ще намериш начин да го постигнеш.

Джордан наклони глава и го изгледа изпитателно.

— Искал ли си нещо толкова силно, че да си готов да рискуваш всичко заради него?

Ноа се взря продължително в нея.

— Да, предполагам, че се е случвало — отвърна тихо.

И двамата млъкнаха, когато Анджела се върна, за да отнесе празните им чинии в кухнята. Джафи дойде, за да ги поздрави и да помоли Джордан да хвърли един поглед на Дора.

Тя стана и Ноа също се изправи.

— Коя е тази Дора? — попита той.

— Компютър — отвърна Джордан. — Сега се връщам. Довърши си питието.

— Аз ще му правя компания — обеща Анджела. — Искаш ли още една бира?

— Не, тази ми стига — поклати глава Ноа. — Кога започва покерът?

— След петнайсет минути. Мъжете скоро ще започнат да пристигат. Ето, погледни. Дейв Тръмбо тъкмо слиза от събърбана си. И Илай Уитакър е с него. Те винаги пристигат най-рано. Двамата са първи приятели — обясни тя. — Илай е най-богатият мъж в Серенити. Някои казват дори, че бил най-богатият в цял Тексас.

Жената издаде единия си крак напред и сложи ръка на кръста.

— Обзалагам се, че се питаш откъде са дошли всички тези пари. Никой не знае със сигурност, но всички обичаме да гадаем. Мисля, че може да ги е наследил. Макар че никой от нас не смее да го попита. Той не идва често в града. Предпочита да е сам. Наистина е срамежлив, пълна противоположност на Дейв, който е общителен и всички го харесват.

— Вие, жените, не играете ли покер?

— Разбира се, че играем, но не обичаме да играем с мъже. Те приемат всичко твърде навътре и гледат на всяка цена да спечелят. Не обичат като нас да си гостуват един на друг. Ние си имаме наша вечер за покер. Ето, идва и Стив Нелсън. Не си спомням дали онази вечер се запозна с него. Той има застрахователна агенция.

Джордан бе зад компютъра на Джафи, без да подозира за пристигането на покерджиите. Седнал на тяхната маса, Ноа се чудеше дали тя чува шума и гласовете. Ресторантът доста бързо се бе напълнил с хора.

Джордан бързо реши последния проблем на Джафи. Той беше объркал две различни команди. Тя търпеливо му обясни какво да прави, за да не повтаря грешката си.

— Запомни — рече младата жена, — че Дора не хапе.

Джафи избърса ръцете си с кърпа и кимна.

— Но ако имам проблеми...

— Можеш да ми пратиш имейл или да ми се обадиш.

Младата жена му даде няколко съвета как да работи с програмите, но като видя безизразния поглед на Джафи, разбра, че той

не разбира нищо от това, което му говори. Имаше чувството, че известно време ще ѝ се обажда всеки ден. Мисълта я накара да се усмихва, докато се връщаше на масата. Вечерта в крайна сметка се оказа отморяваща. Сега най-големият ѝ проблем бе десертът. Да си поръча ли, или да се въздържи? Шумът прекъсна мислите ѝ и тя се спря като закована на прага, щом видя тълпата.

Ноа я наблюдаваше, докато влизаше в салона. За нищо на света не би пропуснал да види изражението на лицето ѝ.

Насъбралото се множество притихна и всички погледи се насочиха към нея.

— Какво е всичко това? — едва чуто прошепна младата жена.

— Вечер за покер.

— Тук? Вечерта за покер ще бъде тук? Аз помислих... предположих, че... Мислиш ли, че ще можем веднага да си тръгнем?

— Съмнявам се.

— Бихме могли да се измъкнем от задната врата...

Той поклати глава:

— Няма да стане.

Тя го разбра, когато се огледа наоколо. Всички мъже бяха станали, а тези, които още не се познаваха с нея, чакаха да бъдат представени.

Джафи се зае с почетната задача. Имаше толкова много желаещи да ѝ стиснат ръката, че тя не можа да запомни имената им. Всеки мъж ѝ казваше „здрости“, а след приключването на формалностите я бомбардираха с въпроси.

Не само искаха да узнаят всичко за пожара и ужасната смърт на Джей Ди. Искаха да чуят отново историята как е намерила труповите на професор Макена и Лойд в багажника на колата си. Джордан нямаше да се изненада, ако пожелаят от нея да възстанови сцената. Тя отговори на всеки въпрос — понякога по два пъти, — опитвайки се да задоволи нездравото им любопитство. Дори успя да се засмее един-два пъти, а между въпросите Дейв, търговец до мозъка на костите си, се опита да ѝ продаде нова кола.

Ноа също трябваше да отговори на доста питання.

— Според Джо, дали Джей Ди е убил двамата мъже? — попита Джафи.

— Той е голям хитрец — заяви Дейв. — Обзалагам се, че го е направил.

— Чух, че Джей Ди бил изчезнал — намеси се мъж на име Уейн.

— Дали Джо е разполагал с достатъчно улики, за да го арестува? — попита Дейв.

— Това вече няма значение, нали? Мъжът е мъртъв — напомни Стив Нелсън на групичката. — Я ни кажете, агент Клейборн, вие двамата с Джо претърсихте ли къщата на Джей Ди?

Ноа доста трудно сдържа усмивката си. Отлично знаеше защо Стив толкова се интересува. Искаше да разбере дали Джей Ди е пазил сведения за него.

— Да, претърсихме я. Двама други агенти от ФБР опаковаха всичко и го отнесоха. Макар че нямаше кой знае какво.

Стив не умееше да прикрива чувствата си. Ноа видя облекчението в очите му и знаеше защо. Той фигурираше в списъка на Джей Ди не само заради връзката си с Чарлин, но и с някои факти, уличаващи дейността му на застраховател.

— Смятате ли, че някога ще се разбере защо Джей Ди е убил онези мъже? — поинтересува се Дейв.

— Джо ще ни каже, когато разбере нещо — увери го Стив.

— Мъчно ми е за Ранди Дики. Той се оказа свестен шериф. Това ще бъде тежък удар за него. Мисля, че Джей Ди беше единственият му близък роднина.

Ноа забеляза, че Илай Уитакър стоеше и слушаше разговора, но почти не взе участие в него.

— Ти с какво си изкарваш прехраната, Илай? — попита го агентът.

— Отглеждам коне, имам и стадо говеда — отвърна мъжът.

— Каква порода?

— Дългороги. Изглежда, те са най-подходящи за развъждане в тази част на страната.

Ноа му зададе още няколко въпроса за работата му и не след дълго двамата се отделиха от групичката, потънали в разговор за отглеждането на добитък.

Дейв се усмихна.

— Никога не съм виждал Илай толкова дълго да говори с непознат.

Останалите мъже също го забелязаха и кимнаха.

Стив се обърна към Джордан:

— Знам, че вие двамата сте отскоро в града, но не ви възприемам като чужденци. Станахте причина за голямо оживление. Кога напускате Серенити?

— Утре — отвърна тя.

— За мен беше истинско удоволствие да се запознаем — увери я Дейв.

— Мисля, че доста ги разпитвахме за една вечер — намеси се Джафи. — Защо не си вземете по едно питие от бара и да заемете местата си?

Останалите мъже се разпръснаха, но Дейв и Илай останаха с Джафи, за да си вземат довиждане с Джордан.

— Определено ще ми липсваш — каза Джафи. — И наистина съжалявам, задето си изгубила историческата документация. Разбрах, че си я оставила в къщата на професора. Направи си целия този труд да я копираш, а накрая всичко е изгоряло при пожара.

— Истинско безобразие. Да не би да искаш да кажеш, че си дошла чак от Бостън заради тези проучвания? — попита Дейв.

— Наистина ли всичко е изгоряло? — учуди се Илай.

Джордан най-после успя да вземе думата:

— Имам копия. Те не бяха в къщата, вече бях изпратила голяма част от документите в Бостън, преди оригиналите да изгорят. Ако Джо или двамата агенти, които водят разследването, имат нужда от тях, ще им ги изпратя обратно.

— Е, това наистина са добри новини — зарадва се Джафи. — Значи пътуването ти не е било напразно. Вечерята днес е за сметка на заведението и не си помисляйте да спорите. Двамата с Дора сме изключително благодарни за помощта ти. Искрено се надявам, че някой ден пак ще дойдеш да ни кажеш „здрости“.

Той я прегърна на сбогуване и стисна ръката на Ноа.

— Ако някой от двама ви има нужда от нова кола, си спомнете за мен. Лично ще ви я докарам до Бостън — предложи Дейв.

— Не се съмнявам, че ще го направи — подкрепи го Илай и се запъти към масата си.

Ноа остави щедър бакшиш на Анджеела и поведе Джордан към вратата, съпроводен от дружно „довиждане“.

Никой от двамата не продума нищо цяла пресечка. Джордан първа наруши тишината:

— Хм. Вечер за покер. Изобщо не подозирах какво се задава.

Ноа се засмя.

— Никога досега не бях виждал онова изражение на лицето ти... когато съзря цялата тълпа.

— Вечерта не беше толкова лоша. Нахранихме се на спокойствие и се запознахме с някои очарователни господа — рече тя. — Очарователни... и доста интересни — отбеляза и кимна.

— Знаеш ли какво още е интересно?

— Какво?

— Половината от тези очарователни господа бяха в списъка.

[1] Serenity на английски означава безоблачност, спокойствие, мир, тишина. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джордан стоеше под душа и отмиваше горещината на деня със сапун, ухаещ на кайсии, когато изведнъж я осени прозрение. Не искаше да се прибира у дома. Побърза да пропъди абсурдната мисъл. Разбира се, че искаше да се върне.

Искаше си обратно подредения и организиран живот. Когато продаде компанията си, получи солидна печалба, но сега трябваше да реши какво да прави по-нататък. Известно време обмисляше идеята да инвестира в разработката на нов компютърен процесор, толкова мощен, че да може да обработва и най-сложния мултимедиен софтуер. Проектът на прототипа дори вече се бе оформил в съзнанието ѝ. Обаче това неминуемо означаваше да се изправи срещу гигантите от Силиконовата долина, а не ѝ се щеше да го прави. Нека някой друг се занимава с проекта, който ще накара света да се върти по-бързо и по-бързо.

Нежеланието ѝ да се впусне в тази надпревара не беше единственото смайващо прозрение. Вече не изгаряше от нетърпение да си купи нов лаптоп, нито мобилен телефон. Съвсем доскоро не можеше да си представи живота без тези постижения на техниката, но вече не се чувстваше толкова зависима от лаптопа си и ѝ се струваше страшно приятно, че не се налага на всеки пет минути да отговаря на мобилния телефон. Наистина беше доста ободряващо да се освободи от подобна зависимост.

— Започвам да се плаша от себе си — прошепна младата жена.

Какво ставаше с нея? Сякаш се бе превърнала в напълно различен човек. Може би престоят на четиридесет и няколко градусовата жега, докато чакаше Ноа да огледа изгорялата къща, напълно бе размътил мозъка ѝ. Сигурно се бе скапала от горещината. Или всички душеве, които бе взела, откакто бе дошла в Серенити, бяха промили сивите ѝ клетки.

Навярно се е обезводнила от прекаленото стоене на слънце. Това трябваше да е.

Облече тениска и шорти и си изми зъбите. С четката за зъби в уста, изтри запотеното огледало и се погледна. Кожа на петна и лунички. Голяма красавица, няма що, особено с това унисекс облекло.

Джордан остави четката, взе бурканчето със специалния лосион за тяло на Кейт и отвори вратата. Никога не се бе тревожила за външния си вид, но сега всичко се преобърна с краката нагоре.

Знаеше какъв е истинският проблем. До този момент отказваше да го признае. Ноа. О, да, тъкмо той беше проблемът. Бе променил всичко и тя не знаеше какво може да стори срещу това.

Нямаше смисъл да се тревожи, то с нищо нямаше да ѝ помогне. Една умна жена щеше да избяга колкото се може по-далеч, но тя явно не бе умна, защото в този миг си мечтаеше как ще се озове в леглото с него.

Нуждаеше се от нещо, което да отвлече мислите ѝ от секса. Реши, че ще се настани удобно в леглото с документите на професора и ще прочете поредната страховита история за кръвопролития, обезглавяване, жестоки мъчения и суеверия. Това със сигурност щеше да я накара да забрави за Ноа.

Къде бяха очилата ѝ? Мислеше, че ги е оставила до кутийката с лещите в банята, но не бяха там. Прекоси спалнята, за да отиде до леглото и си удари палеца в крака на стола. Изохка и заподскача на един крак, докато ровеше в торбата си.

— Ноа, да си виждал...

— На масата — извика той през отворената врата между двете стаи.

Откъде знаеше какво търси? Да не би да четеше мисли? Очилата ѝ бяха точно там, където ѝ бе казал.

— Откъде знаеш...

— Присвила си очи — отвърна той, преди да успее да довърши изречението. — И току-що се препъна в стола.

— Просто не гледах къде вървя.

Той се засмя.

— Ти не можеше да *видиш* къде вървиш.

Джордан забеляза водни капки по стъклата на очилата и се върна в банята. Стори ѝ се, че някой почука на вратата, и извика:

— Ноа, би ли отворил?

Няколко секунди по-късно от стаята на Ноа се чу женски глас. Чуването е било на неговата врата, а не на нейната. Изпълнена с любопитство, тя припряно почисти очилата, надяна ги на носа си и отиде в спалнята. О, боже! Сменяха спалното бельо на Ноа, при това лично Амилия Ан се бе заела с тази почетна задача. Той се бе облегнал на вратата и я наблюдаваше, но когато чу Джордан, погледна през рамо и й смигна.

Наистина се радваше на особени грижи и внимание. За разлика от нея, Джордан не можеше да спре да зяпа Амилия Ан през вратата. Жената беше облечена като сервитьорка на коктейли в долнопробен бар. Носеше къси шорти, червени сандали с високи токчета и блуза с ниско изрязано деколте, на която очевидно бе забравила да закопчае горното копче. Определено не бе оставила много на въображението. Начинът, по който се наведе над леглото, докато оправяше чаршафа, бе комичен, но Джордан не се засмя. Поведението на Амилия Ан беше срамно.

Мърморейки възмутено под нос, Джордан се завъртя на пети и дръпна покривката на леглото. Сложи я в ъгъла, после тръсна в средата купчина хартия, грабна бутилка с вода и се настани, за да чете.

Телефонът в стаята иззвъня. Обаждаше се сестра й.

— Никога няма да отгатнеш къде се намирам.

— И нямам желание да гадая. Каж ми — въздъхна Джордан.

— На телефона ти не се ли изписва кой се обажда?

— Ти звъниш в мотелската ми стая, Сидни. Би трябвало да знаеш, че по вътрешните телефони не се изписва кой се обажда.

— Аз съм в Лос Анджелис, затънала сред кашони. До следващата седмица не мога да се нанеса в общежитието и сега съм заседнала в един хотел. Всъщност много хубав хотел — призна тя. — Пиколото донесе целия ми багаж.

— Мислех, че двете с мама ще заминете следващата седмица. Защо си тръгнала толкова рано?

— Всичко се промени изведнъж — обясни Сидни. — Миналата нощ спях у приятелката ми Кристи, а когато на следващата сутрин се прибрах у дома, мама вече ми бе уредила полета. Имах чувството, че няма търпение да се отърве от мен. Мисля, че сигурно съм я подлудила с тревогите си за татко.

— Значи сега си сама.

— И е страшно готино! Май попрекалих с румсървиса, но след като не мога да отида в общежитието, нямам друг избор, нали? Надявам се, че татко няма да получи удар, когато види извлечението от кредитната си карта.

— Как е той?

— Предполагам, добре. Познаваш го. Смъртните заплахи, изглежда, въобще не го трогват. Докато мама е съвсем друга работа. Тя е кълбо от нерви, но се опитва да не го показва. Всички са под напрежение с този процес.

— Знае ли се точно кога ще свърши? — попита Джордан.

— Не — отвърна сестра й. — Татковите бодигардове вече са постоянно присъствие в Нейтънс Бей. Накъдето и да погледна, те са там: постоянно напомняне, че някой желае смъртта му.

— Заплахите ще спрат веднага щом бъде произнесена присъдата.

— Откъде си толкова сигурна? Така казват всички, но, Джордан, това е процес за изнудване. При това случаят е много нашумял.

Джордан долови тревогата в гласа на Сидни.

— Зная.

— Ако осъдят онзи човек, няма ли семейството и съдружниците му да започнат да преследват татко? От друга страна, ако не го осъдят...

— Ще полудееш, ако продължаваш да мислиш за това — прекъсна я Джордан. — Трябва да вярваш, че всичко ще е наред.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се изпълни — възрази сестра й. — Радвам се, че дойдох по-рано. Само изнервих още повече мама. А сега, след като се тревожи и за Лорен... а и Ник направо не е на себе си...

— Чакай малко. Какво каза? Какво не е наред с Ник и Лорен?

— Всичко му е наред на Ник. Тревогата е заради съпругата му. Мислех, че знаеш...

— Да знам какво? — нетърпеливо попита Джордан.

— Лорен получи контракции, наистина много силни и лекарят я настани в болница. Още е много рано да роди бебето. То е само на шест месеца.

— Кога стана това?

— Вчера Ник я закара в болницата. Аз вече бях тръгнала за Ел Ей.

Дали бе говорила с брат си оттогава? Джордан не си спомняше.

— Добре че Ник си дойде по-рано, а Ноа остана с теб, нали? Щеше да е ужасно, ако е толкова далеч, докато Лорен се нуждае от него.

— Горката Лорен. Какво каза лекарят?

— Не знам. Мама ми каза, че я сложили на системи. Контракциите са намалели, но не са спрели напълно. А ти кога ще се прибереш у дома? В момента мама със сигурност се нуждае от подкрепата ти. Ти винаги си толкова хладнокръвна и спокойна за всичко. Нищо не е в състояние да те извади от релси.

Вече не, помисли си Джордан. Благодарение на Ноа в главата ѝ цареше хаос и всичко бе объркано.

С крайчеца на окото си видя, че Ноа приближава към нея и тутакси изгуби нишката на мисълта си. Той беше по джинси и чиста тениска. Остави пистолета и кобура върху нощната масичка, и се изтегна на леглото до нея.

— Джордан, чуваш ли ме? Попитах те кога тръгваш.

— Какво... въз... аз... — *Да бе, никога не излизала от релси, как ли не!* — Утре — смотолеви тя. Ноа се пресегна и я притегли към себе си. — Рано. Тръгваме рано утре сутринта. Имаме доста път до летището в Остин. — Избута го и се обърна към него. Намръщи се, размаха пръст пред лицето му и прошепна: — Престани!

— Да престана с какво? — учуди се Сидни от другата страна на линията.

— Нищо. Трябва да приключваме.

— Чакай. Мислиш ли, че трябва да се върна у дома? — попита Сидни. — Може би мога да помогна...

— Не, не, най-добре е да останеш там, където си. С нищо не можеш да помогнеш у дома. Ще ти се обадя веднага щом се прибера.

— Не затваряй. Не съм те питала как се справяш.

Ноа я гъделичкаше по врата, изпращайки тръпки по цялото ѝ тяло.

— Добре. Справям се добре — избъбри Джордан.

— Намериха ли престъпника, който е напъхал онези трупове в багажника на колата ти?

— Да, намериха го. Утре ще говорим. Чао засега. Пази се.

Затвори, преди Сидни да я спре. После се обърна ядосано към Ноа:

— Пречиш ми... — Само това успя да каже, преди окончателно да изгуби ума и дума. Ноа смъкваше тениската си. Имаше невероятно тяло. Ръцете му бяха толкова мускулести, а коремът...

Мислено си заповяда да се стегне.

— Какво правиш?

— Настанявам се по-удобно.

Тя сграбчи ръцете му, когато понечи да свали джинсите си.

— За бога... Освен ако не смяташ да се мушнеш под завивките, ти предлагам да останеш с джинсите.

— Срам ли те е? — Изглеждаше озадачен от вероятността. — Сладурче, та ти си видяла и докоснала всяко...

— Много добре си спомням какво съм правила — прекъсна го тя и внезапно се засмя. — Нямах никакви задръжки, нали? Обзалагам се, че най-спокойно можеш да се разходиш гол по Нюбъри Стрийт в Бостън и окото ти няма да мигне.

— Зависи — ухили се той.

— От какво?

— Дали е лято или зима.

Тя завъртя очи.

— Много е арогантно да си мислиш, че можеш просто *ей така* да се намъкнеш в леглото ми и да спиш с мен.

Той намести възглавниците под главата си.

— Никъде не съм се намъкнал *ей така* и не възнамерявам да спя, поне не още. Искаш ли да си тръгна?

Въпросът беше излишен.

— Не.

Тя се наведе над него, постави ръце върху топлата му гръд и го целуна. Сетне го плесна по рамото и се изправи.

— Знам, че си говорил с Ник — заяви обвинително. — Защо не ми каза какво става?

Той придоби изненадан вид.

— Сидни ти е казала? Не мислех, че тя знае. Майка ти се е постарала да я отпрати от Бостън колкото е възможно по-скоро, за да не разбере.

— Ник трябваше да ми се обади.

— Ник не искаше да те тревожи, а и знаеше, че така или иначе ще разбереш, след като се прибереш в Бостън.

Тя приседна на пети.

— Да разбере какво?

Той се намръщи.

— Чакай малко. Какво точно ти каза Сидни?

— Не, първо искам да чуя твоята версия.

— Някой проникнал в къщата на родителите ти и оставил в библиотеката бележка за баща ти. Била забита с нож в стената.

— Той кога я е открил?

Никак не му се искаше да ѝ казва.

— Той не я е открил. Майка ти го е направила. — Ноа въздъхна и прибави: — Който и да го е сторил, се е промъкнал през нощта. Тя я е намерила на следващата сутрин, преди баща ти да слезе долу.

Джордан си представи как някакъв маниак се промъква в дома им и се качва по стълбите. Потръпна.

— И те са спели? А къде са били бодигардовете?

— Добър въпрос — кимна Ноа. — Имало е двама. Един отвън и един в къщата. Никой не е чул и не е видял нищо.

Призля ѝ.

— Можел е да влезе в спалнята им. А Сидни...

— Тя не е била там — прекъсна я Ноа. — Била е в дома на своя приятелка.

Джордан кимна.

— Значи са могли да се доберат до баща ми по всяко време, нали?

— Не. Братята ти вече са се заели с това и са затегнали охраната. Никой вече не може да приближи до къщата.

Тя не му повярва.

— Какво е пишло в бележката?

— Не съм сигурен, че си спомням...

— Кажи ми — настоя младата жена.

— Джордан, било е просто опит за сплашване.

— Искам да знам какво е пишло в онази бележка, Ноа. Кажи ми.

— Добре... — отвърна неохотно той. — *Ние наблюдаваме.*

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тревогата на Джордан за семейството ѝ не я напускаше. Постоянно си представяше майка си и баща си, спящи в леглото, докато някакъв хладнокръвен убиец броди из дома им. А това, което правеше ситуацията още по-страшна, беше, че в къщата е имало двама бодигардове, но неизвестният престъпник е успял да проникне незабелязано.

Ноа я държеше в обятията си, докато тя отново и отново си представяше всевъзможни сценарии: какво е могло да се случи, какво не се е случило и какво евентуално можеше да се случи в бъдеще. Той вече бе чул почти същото от Ник, когато му се обади, побеснял, след като бе узнал за бележката.

— Ти си знаел и за Лорен, нали? — попита Джордан. Ноа не успя да отговори достатъчно бързо. — Знаел си, нали?

— Ооох! Престани да ме удряш. Да, знаех за Лорен.

— И защо не ми каза?

Той сграбчи ръката ѝ, преди отново да успее да го удари.

— Ник ме помоли да не го правя.

— Чакай да отгатна. Не е искал да се тревожа.

— Правилно.

Тя издърпа ръката си, измъкна се от прегръдката му и седна в леглото.

— Баща ми и Лорен... какви тайни има още?

— Поне аз не знам за други — успокой я той. — И с нищо няма да помогнеш, ако продължаваш да се тревожиш и ядосваш за това.

— Е, вече съм ядосана и достатъчно разтревожена.

— Не бъди несправедлива към брат си. Ник просто се опитваше да те предпази.

— Не го защитавай.

— Само казвам, че Ник и бездруго си има достатъчно тревоги на главата. Смяташе да ти каже всичко, когато се прибереш в Бостън. А и Лорен вече е много по-добре.

— Тя е в болница. Как може това да е добре?

— Получава всички необходими грижи.

Джордан поклати глава.

— Ако ми беше брат и бях запазила в тайна подобно нещо от теб, как щеше да се почувстваш?

Той я стрелна косо с поглед.

— Сладурче, ако ти бях брат, щях да имам много по-голям проблем, за който да се тревожа.

И за да поясни думите си, ръката му се плъзна под тениската ѝ и дръпна връзките на шортите ѝ.

— Добре, примерът не беше подходящ. — Тя събра пръснатите листове. — Просто мразя тайните — промърмори.

— Така ли? Доколкото знам, ти много добре умееш да пазиш своите.

Звучеше ядосан.

— Какво означава това? — попита тя, изненадана от внезапната смяна на настроението му. — Аз нямам тайни.

— Искаш ли да ми разкажеш за малкия белег отстрани на лявата ти гърда?

Нямаше смисъл да се преструва, че не разбира за какво говори. Познавайки Ноа, той щеше да вдигне тениската ѝ и да го посочи.

— И какво за него?

— Спомням си, че чух нещо за операция.

— Това беше... преди време — заговори тя, опитвайки се да измисли начин как да се измъкне от капана, в който сама бе попаднала. — Не беше нещо кой знае какво.

— Ето какъв е въпросът ми — поде той. — Не си ли открила бучка в гърдата си...

— Беше само една малка бучка.

— А ти не постъпи ли в болница, за да ти направят операция, без да казваш на никого от семейството си? — продължи Ноа, без да обръща внимание на забележката ѝ.

Тя пое дълбоко дъх.

— Да, но това беше само една процедура... биопсия...

— Няма значение. Не си искала да ги тревожиш, нали? Ами ако нещата не се бяха развили добре? Ако процедурата се бе превърнала в сериозна операция?

— Кейт ме закара в болницата. Тя щеше да се обади на всички.

— И мислиш, че си постъпила правилно?

— Не — призна Джордан. — Не беше правилно. Но бях уплашена. А ако кажех на всички, страхът щеше да стане по-реален.

Странно, но той я разбираше. Взе ръката ѝ и я стисна.

— Ето какво ще ти кажа. Ако ми извъртиш подобен номер, ще имаш за какво да се разкайваш. — Само мисълта, че може да пази в тайна от него нещо толкова сериозно, го накара да кипне от гняв.

— Повече никакви тайни — обеща младата жена.

— Дяволски си права.

Тя се опита да стане.

— Какво правиш? — спря я Ноа.

— Мислех да почета, но вече не съм в настроение да се занимавам с минали вражди.

Той я придърпа към себе си.

— Прочети ми нещо. Може би за някоя битка — предложи. — Това ще те отпусне.

— Само един мъж може да реши, че описанието на кървава битка може да бъде отпускащо.

Реши да го подразни. Притисна се до него, наведе се над гърдите му и придърпа купчината листа върху скута си.

Той я погледна през рамо.

— Докъде си стигнала?

— Не съм сигурна. Чела съм напосоки оттук оттам, избирайки истории от различни векове. Когато се прибера у дома, ще събера сили да прочета всичко от началото до...

— Какво искаш да кажеш с това, че ще събереш сили да го прочетеш? Ако не смяташ, че тези истории са верни...

— Добре, искам да ги прочета. А след това ще направя собствено проучване. Искам да открия истината — добави тя. — Сигурна съм, че в основата си някои истории са верни. В по-голямата част те са предавани от баща на син. — Подаде му купчината листа. — Ти избери някоя.

Наблюдаваше го, докато ги прелистваше.

— Почакай — спря го и грабна част от купчината. — Току-що видях... Ето го отново.

Издърпа страницата и я вдигна.

— Виждаш ли? В полето. Професорът отново е написал цифрата 1284. Забелязах я и върху други листове. А какво ли е това? Корона? Замък? Или може би е годината, когато е започнала враждата? Не мислиш ли?

— Може би — съгласи се той. — Отделните цифри са удебелени, сякаш е искал да ги запомни.

— О, не, не му е било нужно да записва датата повече от веднъж. Ако това, което ми каза за паметта си, е било истина, не е трябвало да записва нищо. Щял е да я запомни. Мисля, че сигурно е бил разсеян и е надраскал цифрите, докато си е мислел за нещо друго.

— Чакай малко. Какво ти е казал за паметта си?

— Хвалеше се. Заяви ми, че имал изключителна памет. Никога не забравял лице или име, независимо колко време е минало. Записал тези истории и ги подредил, за да могат някой ден да ги прочетат и други хора, но помнел всяка подробност. Твърдеше, че е ненаситен читател. Четял всички вестници, до които имал достъп, а останалата информация получавал от интернет.

Ноа си спомни вестниците, покриващи пода на всекидневната в дома на професора.

— Хвърли едно око на последните бележки — предложи той. — Виж дали има някакви рисунки или други дати.

Тя не откри такива в купчината, която държеше, но той забеляза някакви скици върху две страници по средата на своята.

— На какво ти прилича това? — Посочи някаква рисунка в полето в горния край на едната страница.

— Може би куче или котка... с дълга грива... лъв. Обзалагам се, че е лъв.

Последната рисунка бе по-лесна за разгадаване. Представляваше корона. Доста лоша рисунка на изкривена корона.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Ноа. — Професор Макена е бил луд.

— Признавам, че беше доста странен и обсебен от работата си.

— Струва ми се, че си е измислил всичко.

Джордан поклати глава:

— Не съм съгласна. Може и аз да съм луда, но мисля, че наистина има скрито съкровище.

Ноа продължи да прелиства страниците.

— Някои от тези нямат дата.

— Може да е било нещо като гатанка. Навярно се споменава името на крал... или ново оръжие, като в кръстословица. Това би ни дало приблизителния период, но останалото са само догадки.

— Прочети това. — Той ѝ подаде няколко листа и се облегна назад.

И сякаш беше най-естественото нещо на този свят, я притегли към себе си и обви ръка около раменете ѝ. Тя започна да чете с мелодичния си ясен глас:

Нашият обичан крал е мъртъв и в това време на дълбока скръб, и безмерна печал клановете се бият помежду си за надмощие и власт. Имаме претендент, който настоява да стане крал и да управлява, но страната ни е средище на постоянни политически брожения.

Алчността е пуснала дълбоки корени в сърцата на водачите ни. Не знаем как ще свърши всичко това и се боим за децата си. Не остана земя, която да не е пропита с кръвта на загиналите, нито пещера, където да намерим убежище за старите хора и децата. Бъдещето изглежда мрачно и безнадеждно. Станахме свидетели на убийства и изневери. А сега и на предателство.

Кланът Макдоналд воюва с клана Макдугъл, а западното крайбрежие се е превърнало в бойно поле. На юг Камбъл се бият с Фъргюсън, а хората на Макий и Синклер проливат кръвта си на изток. Отникъде няма спасение.

Но предателството на север е това, от което сега най-много се боим. Макена имат нови съюзници от другия край на света, които ще им помогнат да унищожат стария си враг — клана Бюканън.

Леърдът на Макена няма желание да краде земите на Бюканън, нито да стане господар на войните им, защото всички знаем, че подобна цел е непостижима. Да, в миналото може би това е било намерението на Макена, но не и днес. Сега леърдът иска да ги унищожи до крак — да избие мъжете, жените, децата. Яростта му не знае граници.

Макар че не бива да говорим за това дори и шепнешком, знаем, че леърдът е сключил дяволски договор с английския крал. Кралят е изпратил свой довереник — млад принц, дошъл в двора от далечна земя, управлявана сега от краля. Един от нашите хора е наблюдавал тази тайна среща и ние вярваме, че думите му са истина, защото той е божи служител.

Кралят иска да завземе земите на север и погледът му е насочен към територията на Бюканън заради влиянието им сред планинците. След като завладее тези земи, войниците му ще продължат на юг и изток. Ще покори Шотландия клан след клан, а когато всички бъдат поробени, ще събере огромна войска, за да потегли на север — към земите на гигантите.

Принцът казал на леърда, че кралят е чул за враждата между кланове Бюканън и Макена и макар да вярвал, че унищожаването на Бюканън с негова помощ е достатъчна награда, щял да подкрепи този пакт, давайки на леърда титла и сребърно съкровище. Само съкровището щяло да издигне мощта на леърда над останалите кланове, защото притежавало и вълшебна сила. Да, с това съкровище леърдът щял да стане непобедим. Щял да притежава цялата сила, за която копнеел, и най-после щял да си отмъсти на рода Бюканън.

Алчността замаяла главата му и той не могъл да откаже сделката с дявола. Свикал съюзниците си, но не им казал за срещата си с кралския пратеник, нито за договора, който сключил. Съчинил някаква история за изневяра и предателство, и настоял да се присъединят към него във войната.

Ние също се страхуваме от гнева на рода Бюканън, но не можем да позволим подобно клане и сме решили един от нас да отиде при техния леърд, и да им разкрие пъкления план. Не желаем кралят на Англия да господства над земите ни. Леърдът на Макена може и да е готов да продаде душата си, но ние няма да позволим да го направи.

Изпълнен с огромна тревога, нашият смел приятел Харолд отиде да говори сам с леърда на Бюканън. Когато не се върна, решихме, че воините на Бюканън са го убили. Но се оказа, че не е бил наранен. Той се прибра при нас съвсем здрав физически, но ужасът бе помътил разсъдъка му, защото твърдеше, че го е видял. Харолд видял призрак. Видял лъв в мъглата.

— Видял какво? — прекъсна я Ноа.

— Харолд видял призрак. Казал, че видял лъв в мъглата — повтори тя.

Той се усмихна.

— Лъв в Шотландия?

— Може би е било фигуративно казано — предположи младата жена. — В крайна сметка нали има Ричард Лъвското сърце.

— Продължавай да четеш — подкани я той.

— Свикал ли е леърдът на Бюканън съюзниците си?

— попитахме ние Харолд.

— Не — беше отговорът му. — Изпратил е куриери на север само до един воин.

— Тогава те ще умрат.

— Да, ще умрат — потвърди друг. — Английският крал е толкова сигурен в победата си, че е изпратил един легион войници.

— Легион? — прекъсна я отново Ноа. — Хайде стига. Знаеш ли колко много е това?

— Ноа, вече ти прочетох за призрак и лъв в мъглата. В сравнение с това един легион е нищо работа.

Той се засмя.

— Права си.

— Искаш ли да продължавам или не?

— Продължавай. Обещавам, че повече няма да те прекъсвам.

— Докъде бях стигнала? А, да, за легиона. — Тя откри мястото и поднови четенето.

Английският крал е толкова сигурен в победата си, че е изпратил един легион войници, които да отнесат съкровището на леърд Макена. Освен това им е наредил да се присъединят към войните на Макена в битката им срещу Бюканън. Леърдът узнал новината в последния момент. Не можел да спре потеглянето на войската, а знаел, че съюзниците му ще се обърнат срещу него, когато разберат за договора му с английския крал. Те никога нямало да се бият рамо до рамо с английски войници.

Джордан пусна листа.

— Направил го е нарочно.

— Кой е направил какво? — учуди се Ноа.

— Кралят. Изпратил е войниците си, защото е знаел, че съюзниците на Макена ще се обърнат против него. Знаел е също, че те ще разберат за договора. Клановете са щели да узнаят, че Макена е обединил силите си с краля. Заради среброто. Непростимо предателство.

— И те са се избили един друг.

— Да — кимна тя. — Точно това е била целта на краля. Как е могъл леърдът на Макена да повярва, че английският крал ще удържи на думата си?

— Алчност. Бил е заслепен от алчност. Получил ли е съкровището? — попита Ноа.

Тя вдигна отново листа.

— Победата била на страната на Бюканън.

— Аз съм на тяхна страна — провлачено отбеляза Ноа. — Те са били родени победители. Освен това съм в леглото с една Бюканън и би трябвало да съм лоялен.

Джордан не каза нищо. Зачете се и отново спря.

— О, не, няма да чета описанието на самата битка. Достатъчно е да кажа, че бойното поле било осеяно с човешки части и обезглавени трупове. Малцината кралски войници, които оцелели, се върнали в

Англия. Иска ми се да знам кой владетел е управлявал тогава — заключи тя.

— Какво е станало с леърда на Макена?

Тя прегледа набързо следващата страница, преди да му отговори.

— А, ето го. Леърдът на Макена изгубил съкровището, както и титлата, обещана му от краля.

— И каква по-точно е била тази титла?

— Не зная. Но я изгубил. Изживял останалата част от дните си в позор и безчестие. И познай какво — хората му обвинявали Бюканън за това. Обзалагам се, че професор Макена е успял да извърти историята по такъв начин, че да изкара Бюканън виновни.

— За какво?

— Предполагам, за всичко. За английските войници, за съкровището...

— Този леърд трябва доста да е изкривил фактите, за да накара хората си да му повярват.

Тя се съгласи с него.

— В легендата има всичко: алчност, предателство, тайни срещи, убийства и без съмнение — изневяра. В историята имаше и изневяра, но аз прескочих тази част.

— Нищо не се е променило кой знае колко през вековете. Сещаш ли се за списъка с изнудваните от Джей Ди, който Стрийт разпечата? Това е все същата стара история. Изневери, алчност, предателство. Назови някой от тези пороци и ще го откриеш в списъка.

— Надявам се да преувеличаваш. Знам, че Чарлин е мамела годеника си, но все ще има някой, който да е изключение. Може ли да видя списъка?

Той понечи да стане от леглото, но тя го бутна назад.

— Няма значение. Не искам да го виждам. Ти ми кажи. Амилия Ан в списъка ли е?

— Да, в списъка е. Макар че няма нищо незаконно. Била е лекувана от някаква венерическа болест и Джей Ди го е знаел. Платила му сто долара, за да не каже на дъщеря ѝ.

— Вероятно ѝ е било доста трудно да отдели сто долара. Не е искала да разочарова дъщеря си. Би могло да е и по-лошо.

— И то става по-лошо. Спомняш ли си онези видеокасети, които Стрийт откри в дома на Джей Ди?

— Да.

— Не е записвал само жертвите си. Очевидно е обичал да наблюдава собствените си сексуални изпълнения. Върху една от касетите има етикет с надпис: Амилия Ан.

Ченето на Джордан увисна.

— Сериозно ли говориш? Амилия Ан и Джей Ди? — Млъкна, за да осмисли новината, после рече: — Това би могло да означава, че Джей Ди я е заразил с тази венерическа болест, нали?

— Възможно е — съгласи се Ноа.

— Надявам се Канди никога да не узнае. Какво им става на хората в този град? Никога ли не са чували за кабелна телевизия?

— Скъпа, по кабела денонощно се излъчва всякакъв секс.

Тя поклати глава.

— Това е отвратително. Направо е отвратително.

Писна ѝ да слуша за мръсните тайни на обитателите на Серенити. Събра листовете, напъха ги в торбата и се върна в леглото.

Очите на Ноа бяха затворени.

— Ноа?

— Хммм?

— Привличат ли те жени по къси шорти и сандали на високи токчета?

Той се облегна на лакът и я погледна.

— Откъде ти хрумна този въпрос? Кой носи къси шорти и сандали на високи токчета? — попита той.

— Амилия Ан.

— Така ли?

— О, моля те! Не ми казвай, че не си забелязал.

— Тя не е мой тип.

Джордан се усмихна и се пресегна през гърдите му, за да угаси лампата.

— Добър отговор.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че ти го казвам, но Серенити наистина ще ми липсва.

Ноа и Джордан минаваха с колата покрай заведението на Джафи, когато тя направи коментара. Небето бе започнало да изсветлява, озарено от меко златисто сияние. В ресторанта беше тъмно. Щяха да изминат часове, преди Джафи да отвори.

— И какво точно ще ти липсва? — поинтересува се спътникът ѝ.

— Преживях нещо, което промени живота ми.

— Сексът беше добър, нали? — не можа да устои Ноа.

Думите му я подразниха и тя поклати глава.

— Нямах предвид това. Но като заговорихме за секс...

— Миналата нощ си струваше, нали? Ти направо ме изцеди.

Не беше само добър, помисли си младата жена. Беше изключителен, невероятен и прекрасен, но ако му кажеше, арогантността на Ноа нямаше да има граници.

— Престани да се опитваш да ме засрамиш. Няма да се получи — предупреди го тя.

Той не възрази, макар че тя грешеше. Получи се: Джордан се бе изчервила.

— И кое е това, което толкова е променило живота ти? — попита той.

— По-скоро става дума за решение, което ще го промени. Осъзнах, че съм се превърнала в роб на технологиите, но вече няма да е така. В живота има нещо много повече от това да проектираш нови и по-мощни компютри. — Младата жена изпусна дълбока въздишка. — Искам нещо повече.

Той ѝ демонстрира една от неустойимите си усмивки.

— Хубаво е, че си го разбрала.

— След като се прибера у дома, първото нещо, с което ще се заема, ще е да си съставя списък с нещата, които искам да направя. Готвенето ще е на първо място — заяви тя и кимна. — Ще се запиша

на курс по готварство. Повече никакви поръчки от ресторанти и полуготови храни.

— Списък, а?

— Точно така.

Пътуването до летището в Остин беше доста дълго и двамата имаха възможност да поговорят на различни теми. Една от тях бе разликата в произхода им. Ноа беше единствено дете, докато Джордан бе заобиколена от шумна тълпа роднини, както тя нарече братята и сестра си. Ноа не осъзнаваше необходимостта от лично пространство, защото винаги го бе имал. Джордан му сподели колко копнее за малко уединение. Най-голямото ѝ оплакване беше, че братята ѝ постоянно я дразнят. Ноа се засмя, припомняйки си някои закачки, които си бе правил с нея и със сестра ѝ, докато бяха по-малки. Той смяташе, че да израснеш в голямо семейство е благословия — един безкраен празник.

От време на време разговорът замираще, но Джордан се чувстваше толкова удобно с него, че не изпитваше нужда да запълва паузите с безсмислени думи. Пътуваха в колата повече от два часа, когато тя най-сетне се осмели да го помоли да ѝ обясни по-ранната забележка, която бе направил и която я тормозеше.

— Спомняш ли си, че ми каза, че знаеш защо е всичко това. Какво имаше предвид?

Той я погледна.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш? Нима беше толкова лошо?

— Сигурна съм.

— Познавам те от доста време и знам как работи умът ти, особено що се касае до мъжете. Обичаш контрола. Обичаш да контролираш всички и всичко.

— Не е вярно.

Той подмина възражението ѝ.

— Особено искаш да контролираш мъжете, с които излизаш. Познавам се с някои от тях, сладурче и знам какво говоря. Ти предпочиташ слабите мъже. Но след като ги завладееш, вече не ги искаш. Обзалагам се, че не си спала с никого от тях. Може би тъкмо затова си ги избираш такива, защото не желаеш да се обвързваш. Прав съм, нали?

— Не, грешиш — настоя тя. — Аз харесвам чувствителните мъже.

— Но си легна с мен. А аз определено не съм чувствителен мъж.

— Като те слуша човек, придобива впечатлението, че съм ужасна.

— Не си ужасна, ти си сладурче. Едно *властно* сладурче — прибави с усмивка Ноа.

— Не искам да контролирам никого! — разпалено заяви тя.

— Това не ме плаши. Ти никога не можеш да ме контролираш.

Джордан скръсти ръце.

— И защо си мислиш, че имам желание да го направя? И не смей да ми казваш, че това е по-силно от мен.

— Не се разстройвай.

— Ха!

— А що се отнася до секса... — поде тя.

— Какво за него?

— Познат ли ти е изразът: *Случилото се във Вегас... си остава там?*

— Да — кимна Ноа. — Виждал съм рекламите.

— Добре. Предлагам това, което се случи помежду ни в Серенити, да си остане в Серенити. Така или иначе ще ни се наложи да се срещаме в Нейтънс Бей. Ти ще дойдеш, за даловиш риба с някого от братята ми, а в същото време аз ще съм на гости при семейството си и не бих искала да се чувстваш неудобно... — Джордан млъкна, осъзнавайки какво е казала. — Добре, ти сигурно няма да се чувстваш неудобно, но не искам да се тревожиш дали аз няма да се притеснявам. — Дрънкаше глупости. — Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Да. Защо се тревожиш за...

— Просто съм такава — прекъсна го тя. — Въпросът ми е: сключихме ли сделка?

— Ако това ще те направи щастлива...

— Сключихме ли сделка?

— Да.

Помисли си, че ще е прекалено, ако предложи да си стиснат ръцете, но беше доволна, че всичко се уреди. Нямахше да ѝ е толкова трудно да се преструва, че нищо необичайно не се е случило. Тя беше професионалистка. Дори би могла да се преструва, че не е влюбена в него... *би могла, нали?*

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Джордан пристигна в дома си, минаваше полунощ. Ноа отнесе чантите ѝ до апартамента в сградата от червеникавокафяв пясъчник, провери всяка стая, за да се увери, че всичко е наред, целуна я за довиждане и си тръгна. *Той вече продължава напред*, помисли си младата жена. Тя трябваше да стори същото.

Заспа, щом главата ѝ докосна възглавницата и спа непробудно. На сутринта инстинктивно потърси Ноа, но той не беше там. Замаяна от съня, Джордан отметна завивките, нахлузи любимия си овехтял пеньоар и отиде в кухнята. Натисна бутона на телефонния секретар и докато си правеше чай, прослуша съобщенията. Бяха четиридесет и девет.

Три от тях бяха от Джафи. Той искаше да знае доколко е сериозно действието на бутона *Изтриване*, защото го натиснал, без да иска, докато се опитвал да съхрани в паметта на компютъра всичките си рецепти... и те изчезнали. Надявал се, че има начин да ги възстанови. Дали би могла да му изпрати имейл, в който да му напише какво трябва да направи, ако изобщо нещо можело да се направи.

— Електронната поща си работи — обясняваше той, — не съм я повредил, така че ще мога да получа отговора ти. Вече ти оставих две съобщения и това е третото, ето защо предполагам, че още не си се прибрала у дома. Моля те, провери съобщенията на компютъра си, когато можеш.

Доколко било сериозно действието на бутона *Изтриване*! Джордан се усмихна. Май наистина имаше хора, които се нуждаеха от сериозно обучение, преди да започнат работа с компютър. Джафи бе един от тях. По-късно щеше да му се обади. След като прослуша и изтри останалите съобщения, тя отнесе чашата с чай в дневната, сви се удобно на малкото канапе под прозореца, който гледаше към река Чарлс и зарея поглед навън.

Любовта май не беше никак забавно изживяване. Колко дълго ще се чувства нещастна? След като никога не бе обичала друг мъж така,

както обичаше Ноа, нямаше опит в продължителността на любовната мъка. Предполагаше, че първата фаза е самосъжалението, защото напълно бе потънала в това унило състояние.

Не бързаше да се облича и остана по пижама чак до средата на следобед. Около три след пладне зърна отражението си в огледалото и се стресна. Взе си душ и се облече.

Ник ѝ се обади малко след като си бе сложила лещите.

— Тъкмо смятах да ти позвъня — каза тя. — Как е Лорен? Не се обадох в болницата, за да не я безпокоя, ако е заспала. Разрешават ли посещения при нея?

— Тя е добре — увери я брат ѝ. — Лекарят каза, че ще я задържи поне още един ден, а аз се старая да има колкото се може по-малко хора, за да си почине.

— Днес няма да ходя — рече Джордан. — Целуни я от мен и ѝ кажи, че утре ще отида да я видя.

— Пригответи се да отговаряш на много въпроси — предупреди я Ник.

О, господи, какво знаеше Лорен?

— Защо? — нервно попита сестра му. — Какви въпроси? Защо Лорен ще ми задава въпроси? — Дали не звучеше виновно? И дали Ник е забелязал?

— Джордан, какво ти става?

Разбира се, че е забелязал.

— Какво да ми става? Нищо ми няма. Просто се чудех защо твоята съпруга ще иска да ми задава въпроси.

— О, не знам. Може би ще иска да те разпита за труповете, които си намерила — саркастично отбеляза брат ѝ.

— А, да, труповете. — Не можеше да повярва, че е забравила за тях. — Добре. Ще отговоря на въпросите ѝ.

— Сърдита ли си ми? Затова ли се държиш толкова нервно?

Толкова за големите детективски умения на брат ѝ.

— Хм, точно така, сърдита съм ти.

— Кажи ми защо.

— Ти много добре знаеш защо.

— Защото си тръгнах от Серенити, нали? С Ноа ти беше в добри ръце, но аз съм ти брат и трябваше да остана. Прав съм, нали? Затова си ми сърдита.

Щеше да гори в ада заради тази опашата лъжа.

— Да, точно затова.

— Доктор Моргенстърн ми нареди да се върна в Бостън и аз не изпитвам вина, задето си върша работата, Джордан. Освен това бях тук, когато Лорен получи контракции. Трябваше да съм тук.

— Добре тогава. Е, прощавам ти.

— Много бързо.

— Направил си това, което е трябвало — избъбри тя. — А сега ще вървя, някой звъни. Чао.

Наистина звъняха. Куриерите доставиха кутиите, които бе изпратила с въздушна поща. След като ги внесе и подреди до вратата на дрешника в коридора, отиде при компютъра си, и го включи. Искаше да провери имейлите си, преди да изпрати на всичките адресанти съобщения, че за известно време няма да включва компютъра. Не уточняваше колко дълго.

През остатъка от следобед и през част от вечерта преглежда електронната си поща и отговаря на писмата. Все още не се бе обадила на Джафи и мислено си отбеляза това да е първото нещо, което да направи на другата сутрин.

Вечерята ѝ се състоеше от торбичка с пуканки, приготвени в микровълновата фурна. Излегна се на дивана и започна да прищраква каналите на телевизора, опитвайки се да забрави за Ноа. Но той постоянно нахлуваше в мислите ѝ. Какво бе правил през днешния ден? Какво правеше в момента?

— О, това трябва да спре!

Твърдо решена да игнорира поне за малко Ноа, Джордан се замисли за съдбовното си пребиваване в Тексас. Едно невинно пътуване се бе превърнало в изпепеляващ пожар, оставил след себе си три трупа и потресените жители на един малък град. Ако предварително ѝ бяха казали какво я очаква, никога нямаше да повярва. Още толкова много въпроси оставаха без отговор и тя се надяваше, че агентите Чадик и Стрийт ще стигнат до дъното на цялата история, и бързо ще приключат с разследването. Тези тайни и измами бяха достатъчни, за да замаят главата на всеки, ето защо Джордан реши да подреди фактите, като започна с професор Макена.

Историята за наследството му се бе оказала лъжа. Очевидно се бе преместил в Серенити заради парите, които е получавал. Но откъде

са идвали тези огромни суми, които е внасял в брой? Дали двамата с Джей Ди са работили заедно? И дали Джей Ди е убил професора, защото е разбрал, че той задържа голяма част от плячката? Професорът е правел депозити от по пет хиляди долара, докато Джей Ди се е задоволявал с дребни суми. Имайки предвид избухливия му характер, не бе трудно да си представи, че Джей Ди може да го е убил. А след това самият той бе загинал в пожара, докато се е опитвал да прикрие следите си.

Ако са работили заедно... Това със сигурност щеше да разреши част от загадката, но Джордан не можеше да разбере сътрудничеството им. Професорът беше странна птица, самотник. Не беше екипен играч. Защо ще се съюзява с Джей Ди?

Не се връзваше.

Обмисли втора възможност. Подлият и потаен изнудван Джей Ди е разбрал за парите, които професорът измъква от трето лице и се е опитал да го изнуди. Но лудият професор не е позволил. Ако Макена е заплашил, че ще съобщи в полицията, това е означавало, че Джей Ди отново ще се озове зад решетките. Той не е искал да рискува и е убил професора, за да го накара да млъкне завинаги.

Но нещо във втората теория също не пасваше добре. Джордан бе готова да се обзаложи, че професорът също е бил замесен в нещо незаконно.

Откъде Макена бе получил толкова много пари? Ето въпрос за един милион долара.

Понякога е по-добре да *спреш* да мислиш за проблема и той сам ще се разреши. Джордан заспа в очакване чудото да се случи. Когато се събуди на следващата сутрин, още го чакаше. Към обяд се отказа. Не беше свикнала да не може да се справя с проблемите. Очевидно се бе сблъскала с нещо съвсем непознато.

С ключовете на колата в ръка, тя тъкмо се бе запътила към вратата, за да отиде в болницата при Лорен, когато телефонът иззвъня.

— Джордан, обажда се агент Чадик. Имам една интересна новина за теб. Открихме лаптопа ти.

— Наистина ли? И къде го намерихте?

— В сайта *eBay*.

— Моля?

— Маги Хейдън го е взела. Опитваше се да го продаде в мрежата. Предполагам, че вече може да се сбогува с кариерата си.

Джордан нямаше време да осмисли новината, когато агент Чадик продължи:

— Търсят ме на другата линия. След малко ще ти се обадя.

Джордан се отпусна в близкия стол. Маги Хейдън. Какво нахалство... истинско безобразие... Телефонът ѝ отново иззвъня.

— Джордан, пак съм аз — агент Чадик. Слушай, имам и друга новина. Не е добра.

— Да? — плахо попита тя.

— Току-що получихме предварителния доклад от аутопсията на Джей Ди Дики. Било е убийство.

Всичките ѝ досегашни хипотези се сринаха. Изправяше се пред нов, още по-обезпокоителен сценарий: убиецът все още дебнеше някъде там.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пол Нютън Пруит нямаше да позволи на никого да разруши новия му живот. Беше работил усилено, за да стигне дотам, където бе сега, и нямаше да избяга и да се скрие, за да започва после всичко отначало.

Беше изминал дълъг път. Напоследък убийството не му правеше впечатление. Първо онзи шотландски мухльо, после Лойд — непохватният идиот, и накрая ревностният му, но глупав и алчен дребен помощник — Джей Ди.

Нито за миг не се бе поколебал да убие всекиго от тях. Нито пък имаше никакви угризения. Пруит бе убивал веднъж преди и бе научил ценен урок. Щеше да направи всичко, за да се защити.

Смяташе, че е открил идеалния баламурник в лицето на Джей Ди. А слагането на труповете в колите на Джордан Бюканън му бе осигурило още малко време. Накрая, отървавайки се от Джей Ди, прекъсваше всяка нишка, която би довела до собствената му личност.

Или поне така смяташе.

Беше един от първите, които научиха резултатите от аутопсията на Джей Ди. Не би трябвало да има нищо за изследване, но ето че се бе намерило. Разбитият череп го бе издал и от злополука смъртта се бе превърнала в убийство.

Сега вече трябваше на всяка цена да се добере до копията от проучванията на професор Макена.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

През последните два дни Ноа бе принуден да присъства на няколко семинара заедно с доктор Моргенстърн и ненавиждаше всяка минута от изминалото време. Не беше от агентите, които ставаха за подобни места, и го изтъкна няколко пъти, но психиатърът остана глух за оплакванията му.

Моргенстърн искаше по-голям бюджет. Програмата „Издирване на безследно изчезнали“, която бе създал преди няколко години, пожъна изключителни успехи, а с впечатляващите си досиета Ник и Ноа бяха най-добрата реклама.

Всеки от безкрайните семинари завършваше с въпроси и отговори. А заради отсъствието на Ник те бяха насочени единствено към Ноа. Ако Ник беше с него, щеше да се заеме със задачата. Той беше много по-дипломатичен и учтив. Но тъй като съпругата му бе в болница, Ник нямаше да присъства.

Имаше късмет копелето.

В края на втория ден Ноа едва успяваше да се държи цивилизовано с останалите участници. Седнал с доктор Моргенстърн в края на дългия коридор, той чакаше започването на следващия семинар. Забеляза, че шефът му изглежда напълно спокоен. Ноа знаеше, че нищо не може да го извади от равновесие.

Уважаваният д-р Питър Моргенстърн настояваше Ник и Ноа да се обръщат към него на малко име, но те си го позволяваха само когато бяха насаме.

— Хей, Пит — прошепна Ноа, — искам да те попитам нещо. Смяташ ли, че ще получим по-голям бюджет, ако започна да стрелям по присъстващите? Защото, ако се наложи да изслушам още една безкрайна лекция от поредния скучен докладчик, кълна се в Бог, ще застрелям някого... а след това и себе си. Може да взема и теб в небитието, задето ме накара да сложа костюм и вратовръзка.

— Като психиатър, съм обучен да улавям някои фини намеци и би трябвало да се разтревожа...

— *Фини* намеци? — Ноа избухна в смях.

Пит се усмихна.

— Както и да е, тъй като мнението ми за докладчиците съвпада с твоето, няма да се разтревожа особено, макар че някои твои забележки, направени при последния ни задушевен разговор, доста ме обезпокоиха.

Ноа знаеше, че *задушевен* е кодът на Моргенстърн за личните им сеанси. Като психиатър, целта на Пит беше да отгатне начина на мислене на Ноа, за да е сигурен, че няма да му поднесе някоя изненада. Добрият доктор винаги успяваше да намери начин да я постигне.

— Разтревожен ли си за мен? — попита Ноа.

— Ни най-малко. Как мина пътуването до Тексас?

Ноа сви рамене.

— Опазих я жива. Това беше задачата ми. Предполагам, че си чул какво стана?

— Да.

— Агентите Чадик и Стрийт поеха случая.

— И така би трябвало — кимна Пит. — Това е тяхна територия.

— Не ми беше приятно да се оттегля — призна Ноа.

— А какво става с Джордан?

— Какво за нея? — остро попита той.

Пит повдигна вежди.

— Чудех се как се справя след преживения стрес.

— Добре. Справя се добре. — В отговора му прозвуча нотка на гордост.

— Джордан винаги е заемала специално място в сърцето ми. Двамата със съпругата ми си нямаме любимци, но ако имахме... Тя има прекрасно сърце, нали? — додаде Моргенстърн.

— Да, така е — меко отвърна подчиненият му.

— Говорил ли си с нея, откакто се върнахте?

— Не.

Резкият му отговор не остана незабелязан, но Пит не каза нищо. Взе един молив и започна да го върти между пръстите си, докато чакаше твърдоглавият му агент да заговори. Не се наложи да чака дълго.

— Какво искаш от мен? — настоя Ноа.

Пит продължаваше да мълчи.

— Каква е целта на този разговор? — раздразнено попита младият мъж.

— Забелязах, че откакто си се върнал, си много нервен и неспокоен — отвърна шефът му. — Любопитен съм да разбере защо.

— Мислех, че съм го казал достатъчно ясно. Мразя семинарите.

— Но не това е причината за безпокойството ти, нали?

— О, по дяволите, Пит! Безпокойство? Шегуваш ли се?

Пит отново се усмихна.

— Нека поговорим, когато си готов да обсъдим това, което става с теб, Ноа.

Явно беше решил да не го притиска. Ноа можеше да стане и да си тръгне, но не го направи. Облегна се назад в тапицирания стол и се загледа разсеяно в това, което Пит драскаше в бележника си, замислен за нервността, обзела го напоследък.

— Какво рисуваш? — попита Ноа след малко.

Явно Пит също мислеше за нещо друго. Взря се за няколко секунди в скицата.

— Не съм сигурен. Трябва да е календар. — Кимна. — Явно подсъзнанието ми се опитва да ме накара да си спомня датата.

— Вие, момчета, май наистина си мислите, че тези детски драскулки означават нещо, нали?

— Аз не — отвърна Моргенстърн. — Но повтарящите се рисунки или драсканици... да, биха ме накарали да се замисля. — Погледна часовника си. — Мисля, че можем да пропуснем последната конференция.

Ноа се почувства така, сякаш губернаторът току-що го е помилвал. Двамата с шефа му се отправиха към гаража. Когато стигнаха до третото ниво, Пит се запъти в една посока, а Ноа — в друга.

Моргенстърн тъкмо се канеше да отключи вратата на колата, когато Ноа го извика.

Той погледна над покрива.

— Да?

— Защо реши да оставиш мен в Серенити, а да извикаш Ник обратно? Заради някаква среща или случай, за които ти е бил нужен?

— А ти как мислиш? — Пит се ухили, намести се на шофьорската седалка и хлопна вратата.

Ноа остана в ъгъла на гаража, докато го наблюдаваше как потегля. Истината насмалко не го събори върху бетонния под. Бяха го водили за носа... а се предполагаше, че е изключително добре обучен проницателен агент, умеещ да улавя всички нюанси и сигнали. Толкова за острия му като бръснач ум и безпогрешните преценки.

— Кучи син! — прошепна той.

Пит го бе заблудил. Ноа никога не би предположил, че психиатърът може да има някакъв скрит мотив. Невероятно. Когато му описа ситуацията на Джордан в Серенити, Пит е решил да се направи на умник. Нареди на Ноа да остане, а на Ник да се върне обратно.

— Кучи син! — отново прошепна Ноа.

Пит бе изиграл ролята на сватовник.

Обади се на Ник от колата. Когато партньорът му отговори, Ноа чу двегодишната дъщеря на Ник — Саманта, да се смее някъде около него.

— Отивам в болницата, за да ухажвам жена ти — заяви му той.

— Мини да ме вземеш по пътя — рече Ник. — Сам, остави това нещо. — Ноа чу трясък, последван от въздишката на Ник. — Кълна се в Бога, не знам как Лорен успява да се справи. Преговорите с похитители са детска игра в сравнение с пазарлъците с едно двегодишно дете.

Трафикът беше натоварен — нормално за Бостън. Ноа си помисли за Серенити. Там нямаше никакво движение. Само убийства и палежи.

Ник го чакаше на предната веранда, вдигнал на ръце малката сладка Сам. Една ослепителна брюнетка пое бебето, когато Ноа спря на алеята за коли.

— Нова детегледачка ли имате? — попита. — Досега не съм я виждал.

— Тя е нашата резервна детегледачка — обясни приятелят му.

— Сам харесва ли я?

— Да, много. — Ник изчака минута, сетне озадачено попита: — Няма ли да се поинтересуваш дали не е омъжена? Не е. Искаш ли да ти дам телефонния ѝ номер?

Ноа поклати глава:

— Не е мой тип.

Макар и щастливо женен и верен на любовта на живота си, Ник определено беше забелязал колко е привлекателна.

— Как така *не е* твой тип?

— Просто не е — сви рамене Ноа. — Ник, имаш вид, сякаш не си спал поне месец. Сам ли те държи буден?

— Не, прочетох ѝ приказка и тя заспа. Не се събуди до сутринта. Аз не можах да мигна. Странно е. Когато отсъствам от къщи заради някакъв случай, спя като къпан, но когато съм у дома, имам нужда Лорен да е до мен. Иначе не мога да спя.

Ноа го разбираше. И той не бе спал много, след като се прибра вкъщи.

— Имаш ли някакви предложения? — попита Ник.

— Да. Спри да се държиш като някое капризно момиче.

Нищо, което Ноа казваше, не бе в състояние да засегне Ник, навярно заради чувството им за хумор, а и защото характерите им бяха твърде сходни.

— Как мина конференцията? — попита Ник с невъзмутима физиономия. Знаеше колко много партньорът му мрази всичко, което дори отдалеч напомняше бюрокрация. — Искрено съжалявам, че я пропуснах.

— Много смешно.

Ник се засмя.

— Как така още не си коментирал присъдата по делото на баща ми?

— Какво? Вече има присъда?

— Съобщават го по всички канали. Виновен по всички обвинения.

— Бях зает с някои срещи и не съм чул. Баща ти сигурно си е отдъхнал. Колко дълго са продължили разискванията?

— Само два часа. Но това не е единствената добра новина. Един от детективите ми се обади, за да ми съобщи, че имат основания да подозират братовчед на осъдения за проникването в дома на родителите ми в Нейтънс Бей.

— Доколко сериозни са тези основания?

— Достатъчно, за да го арестуват.

Двамата продължаваха да обсъждат процеса, когато Ник паркира колата в подземния гараж на болницата.

— Баща ти ще се радва да се отърве от бодигардовете. Знам, че постоянното им присъствие го подлудяваше — отбеляза Ноа.

— Обзалагам се, че вече ги е освободил.

Ноа си свали сакото и вратовръзката, и слезе от колата. Докато вървеше, навли ръкавите на ризата си.

Висока и стройна блондинка с дълги крака се зададе срещу тях. Тя намали крачка, очаквайки някаква реакция, усмихна се на Ноа, погледна пистолета на колана му и продължи по пътя си.

Ник видя, че Ноа *не* я забеляза. Дори не забави крачка.

— Нещо не е наред с теб! — учуди се Ник.

— Видях я — сви рамене партньорът му. — И тя не е мой тип.

Асансьорът се намираще точно срещу приемната за спешна помощ. Ник натисна бутона.

Телефонът на Ноа иззвъня. Той погледна екранчето, за да види кой се обажда.

— Чадик е — рече и отвори капачето на телефона. Една сестра и един охранител го изгледаха намръщено. Сестрата посочи към стената и поклати глава. Надписът до асансьора гласеше, че не са позволени мобилни телефони. Имаше нарисувана слушалка, зачеркната с червена линия. — Да?

Федералният агент започна без предисловия:

— Ноа? Чадик е. Смъртта на Джей Ди не е била нещастен случай, а убийство.

Ноа изруга високо. Охранителят се запъти към него, затова Ноа извади значката си от ФБР и я вдигна. Мъжът се върна на мястото си.

Разговорът приключи точно когато вратите на асансьора се отвориха. Мислите му бясно препускаха. Имаше поне дузина заподозрени от списъка на Джей Ди, а Серенити се намираще на хиляди километри от Бостън. Освен това Ноа се бе научил да вярва на инстинктите си и изведнъж се почувства странно неспокоен.

Един убиец бе на свобода, а къде беше Джордан?

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джордан не издържа и си купи нов мобилен телефон — същия като онзи, който Джей Ди бе строшил, преди да ѝ налети. Можеше да си вземе по-нов модел, но имаше резервна батерия в зарядното на бюрото си, а и кабелът в колата бе предназначен за стария ѝ телефон.

Каза си, че не се превръща отново в роб на технологичните играчки. Просто проявяваше здрав разум. Мобилният телефон бе средство за безопасност, особено когато бягаш сама в парка или караш по магистралата. Ако нещо се случи, трябваше само да се обадиш за помощ, стига, разбира се, да има сигнал.

Запази си същия номер и когато се прибра вкъщи, веднага включи новата си придобивка в компютъра, за да го програмира. Докато се преоблече, среса косата си и сложи малко грим, телефонът вече бе готов за използване.

Имаше още час и половина до разрешения за посещение час в болницата. За да избегне натовареното движение, Джордан мина по странични улички. За нещастие, мнозина шофьори бяха направили същото.

Паркира колата в подземния гараж на болницата, свързан с приемната за спешни случаи. Беше добре осветен и постоянно влизаха и излизаха хора. Мястото за линейките на Бърза помощ се намираще до автоматично затварящите се врати.

Седнала на пейката отпред, една сестра ядеше шоколадово блокче. Шоколадът напомни на Джордан за шоколадовия кейк на Джафи. Още не му се беше обадила. Кой знае откога очакваше обаждането ѝ. Извади телефона си, за да провери дали има сигнал. Можеше да му звънне сега. А може би по-късно. Ако Джафи имаше повече въпроси за компютъра, сигурно щеше да ѝ се наложи да остане доста дълго на телефона и часовете за свиждане да изтекат. А трябваше на всяка цена да види Лорен. Но се закле, че веднага щом излезе от болницата, ще му се обади.

Когато влезе в самостоятелната стая на Лорен на петия етаж, Джордан с изненада установи, че вътре се е събрала малка тълпа. Баща ѝ току-що бе пристигнал и целуваше снаха си по бузата. Ник също беше там, проснал се на един стол и полузаспал.

В стаята беше и Ноа, облегнат на рамката на прозореца в очакване да поговори със съдия Бюканън, който тъкмо се бе запътил към него. Ноа изглеждаше напълно спокоен, скръстил ръце на гърдите си. Джордан многократно се бе питала какво ще почувства, като го види отново, и се оказа точно това, което бе смятала: пронизваща болка право в сърцето.

Облекчен да я види, Ноа изведнъж се ядоса. *Къде, по дяволите, е била досега?* Ник му бе казал, че е на път за болницата, но явно ѝ беше отнело дяволски дълго време, докато стигне дотук. Дали за по-напряко не бе минала през Ню Хампшър?

Чакането го бе съсипало. Беше се обадил на домашния ѝ телефон, но се включи секретарят. Ако имаше мобилен телефон, щеше да ѝ звънне и да се успокои, че е добре. Неизвестността го подлудяваше.

Джордан прегърна баща си и стисна ръката на Лорен. Тъй като Ник приличаше на заспал, реши да не го безпокои. Не знаеше какво да каже на Ноа, затова едва накрая погледна към него и неуверено му се усмихна.

— Здравей. — Не беше много оригинално, но не можа да измисли нищо друго. Другият възможен избор беше: *Радвам се да те видя отново.* По-добре, че не го каза.

Той се изправи.

— Трябва да поговорим.

И неговият поздрав не беше много ентузиазизиран. Прозвуча ѝ като на сержант, обучаващ новобранци. Ноа сграбчи ръката ѝ и я повлече към вратата.

— Ей сега се връщам! — извика през рамо тя.

Той я дръпна по-надолу в коридора, сетне спря и се извърна към нея.

— Чуй ме...

— Да? — Джордан говореше тихо като него.

— Добре ли си?

Не знаеше какво да отговори. За истината не можеше и дума да става. Питаше се как ли ще реагира, ако му изтърси, че не се чувства никак добре, че е нещастна... благодарение на него.

— О, ами нали знаеш... — заусуква го тя.

Той чакаше намръщено.

— За какво искаш да говориш с мен? — попита Джордан.

— Разговарях с Чадик.

Внезапно неловкостта ѝ се стопи.

— Аз също. Можеш ли да повярваш? Не си ли изумен като мен?

— Е, изненадан съм.

— Какво нахалство! — изсумтя тя.

— Какво?

Абсолютно нахалство от страна на онази Хейдън. Да го предлага в *eBay*! Как е могла да си въобрази, че няма да я хванат?

— Джордан, за какво говориш?

— За лаптопа ми. Маги Хейдън се е опитала да го продаде по *eBay*.

Ноа наведе глава.

— Сладурче, трябва да се съсредоточиш върху нещо много по-важно. Не си ли чула? Установено е, че Джей Ди е бил убит.

— Да, знам. Прав си. Нещата са доста по-сложни. Много мислих за това, но всеки път изникваха все нови и нови въпроси и никакви отговори. Какво смяташ, че се крие зад всичко случило се?

— Не знам — призна той. — Благодарение на списъка на Джей Ди разполагаме с доста заподозрени. Но едно ще ти кажа: няма да спра да се тревожа за теб, докато този случай не се разреши и убиецът не се озове зад решетките.

— Серенити е доста далеч оттук, Ноа. Не е нужно да се тревожиш за мен. Просто в Тексас се озовах на погрешното място в погрешното време.

— Много ме успокои. Ще внимаваш, нали?

— Да, добре.

— И си купи проклетия мобилен телефон.

Това пък какво беше?

— Какъв чаровник си — прошепна Джордан и го последва обратно в болничната стая.

Баща ѝ разказваше на Ник и Лорен някаква забавна история за „сенките“ си, както наричаше контингента бодигардове, които през последните месеци го следваха неотлъчно. Джордан се зарадва да види, че баща ѝ отново се смее. Бръчките по лицето му се бяха изгладили и той имаше вид на човек, от чиито плещи е било свалено огромно бреме.

Когато Ник повдигна въпроса за недостатъчната бдителност в Нейтънс Бей, съдията не му обърна внимание, а похвали агентите за усърдието и професионализма им. Макар да призна, че е доволен, задето се е отървал от тях.

Разговорът бе прекъснат от появата на лекаря на Лорен, дошъл на обичайната вечерна визитация. Всички в стаята узнаха с облекчение, че резултатите от изследванията са добри. Контракциите на Лорен спрели и ако всичко било спокойно през нощта, на другата сутрин щели да я изпишат. След като обеща на другия ден да се отбие у тях и да помогне на Ник за Сам, Джордан си тръгна няколко минути преди края на свиждането. Ноа я последва в коридора и извика зад гърба ѝ:

— Чакай ме. Ще те изпратя до колата.

— Трябва да проведе един разговор, който отдавна отлагам — осведоми го Джордан, извади мобилния си телефон и го размахна. — Както виждаш, вече си купих *проклетия мобилен телефон*.

Той се ухили.

— Добре. Обади се, но ме чакай долу, в приемната на спешното отделение.

Тя влезе в асансьора и се обърна. Ноа остана да наблюдава, докато вратите се затвориха помежду им.

Отвън Пол Нютън Пруит търпеливо чакаше Джордан. Свит зад волана на колата, сигурен, че никой няма да го забележи, той смяташе, че е открил идеалното място. Взетата под наем кола се намираще между два седана. Беше паркирал така, че да може лесно да потегли.

Нямаше да отнеме много време. На седалката до него лежеше пистолетът, готов за стрелба.

Целият ден бе игра на очакване. Прекара по-голямата част от следобеда, паркирал надолу по улицата, на която се намираще

апартаментът на Джордан. По-рано бе установил коя е колата ѝ и знаеше, че е вътре. Планът му беше да я изчака, докато излезе, след което Пруит щеше да проникне в апартамента ѝ и да вземе това, което му бе нужно. Не му пукаше колко дълго време ще отнеме. Можеше да чака един или дванайсет часа. За него нямаше значение.

Много внимателно бе начертал стратегията си. След като проникне в апартамента ѝ, ще вземе всички копия от документите на Макена, които тя бе изпратила от Серенити. За целта се бе снабдил с големи кашони. После ще изчезне и така нямаше да остане нищо, което да уличава Пол Пруит.

Отначало смяташе да преобърне апартамента ѝ, така че да прилича на взлом с цел грабеж, но после осъзна колко глупав е планът му. Защо един крадец ще се интересува от някакви исторически проучвания?

Нека Джордан се чуди защо са били взети. Без копията никога нямаше да разбере. А Пруит щеше да запази хубавия си нов живот.

За нещастие, планът му малко се усложни, след като Пруит най-после се озова в апартамента на Джордан. Прекосяваше дневната, когато телефонът иззвъня. Включи се секретарят. Бащата на Джордан се обаждаше, за да ѝ каже, че ще се срещнат в болницата „Сейнт Джеймс“, и да ѝ напомни, че Лорен е в стая номер 538.

Добре, каза си Пруит. Сигурно в момента е на път към болницата. Не знаеше коя е тази Лорен и не го бе грижа. Възнамеряваше да изчезне много преди Джордан да се прибере у дома и да открие кражбата.

Беше истински късмет, че зърна бележника върху масичката за кафе. Когато видя какво бе написано, мигом замръзна. Там, по средата на страницата, пулсираща като неонов надпис, беше цифрата 1284. А наоколо се виждаха множество въпросителни.

Тя беше твърде близо. Пруит откъсна листа от бележника и се втренчи в него, докато мислите му бясно препускаха. Отново всичко се променяше. Но той знаеше какво трябва да направи.

Баща ѝ... да, баща ѝ, съдия Бюканън, беше в болницата. Идеална възможност. Пол бе проучил Джордан и знаеше кой е баща ѝ, а и бе разпознал името му, което съвсем наскоро бе чул по новините. Не бе възможно да се пропусне. Всички медии излъчваха репортажи за тежката присъда по този процес и за съдията, който го

председателстваше. Репортерите от новините не пропускаха да споменат смъртните заплахи, които бе получил. Ето защо, ако подбереше подходящия момент, Пруит можеше да нагласи всичко така, че да излезе, че мишената е бил бащата, а не дъщеря му Джордан.

И ето го сега, седнал в колата на паркинга, откъдето се откриваше отлична видимост към вратите на болницата. Ако късметът не му изневери, всеки миг съдията ще се покаже, съпровождан от дъщеря си.

Внезапно Пруит се изправи. Това не беше ли тя? Да... Джордан Бюканън излизаше.

Пруит посегна към пистолета и зачака удобния момент.

Джордан мина през вратите на приемната на спешното отделение и се озова на паркинга. Извади мобилния си телефон и се обади на „Справки“ за телефонния номер на Джафи. Погледна часовника си, пресметна часовата разлика и реши, че по това време е в ресторанта.

Тя знаеше, че операторът ще предаде обаждането, но искаше да си запише номера, за да може да се обади пак, ако се наложи. Затършува в чантата си за бележник и химикалка. Притиснала телефона към ухото си, чакаше да ѝ го продиктуват. Отстрани на бетонната колона имаше пейки. И двете бяха празни. Тя се запъти към по-отдалечената от входа. Ярката флуоресцентна светлина над плъзгащите се стъклени врати дразнеше очите ѝ, а една от тръбите примигваше и издаваше неприятно жужене.

Докато операторът диктуваше номера, от една линейка слязоха двама санитарии, които говореха на висок глас с шофьора, затова се наложи Джордан да помоли оператора да повтори, след което бързо си го записа.

Седна на пейката, докато чакаше да се свърже.

— Ало. — На другия край на линията беше Анджела. Джордан притисна ръка към другото си ухо, за да приглуши околните шумове.

— Здравей, Анджела.

— Джордан? Здравсти, Джордан! Как си? Джафи много ще се зарадва да те чуе. Наистина много се изтормози за Дора.

— Има ли много клиенти в момента? Ако не е удобно, мога да се обадя по-късно.

— Затворено е. Джафи направи огромен шоколадов кейк и го откара в дома на Тръмбо в Бърбън. Съпругата му — Сузан, е домакиня на ежемесечната сбирка на тамошния бридж клуб.

— Съжالياвам, че го изпуснах. Моля те, предай му, че утре ще се обадя.

— О, не, недей да чакаш до утре. Можеш да го хванеш в къщата на Тръмбо. Жената на Джафи е една от участничките в клуба, така че той ще я откара до Бърбън и ще я изчака, за да я доведе обратно у дома. Така е всеки месец. Носи огромен шоколадов кейк за гостите на Сузан и бутилка ирландско уиски „Бейлис“, за да си слага Дейв по няколко капки в кафето. Джафи все се оплаква, че само той си пие кафето чисто, тъй като трябва да шофира по обратния път. Не му се полагат никакви добавки. Ще чака в кухнята на Тръмбо, така че спокойно можеш да му се обадиш там. Сигурна съм, че много ще се разстрои, ако не му звъннеш до довечера.

Джордан обеща веднага да се свърже. Опита се да приключи разговора, но Анджела още не бе готова да си кажат „довиждане“.

— Чу ли новината? Казват, че Джей Ди е бил убит.

— Да, чух я.

— Не мога да кажа, че съжالياвам кой знае колко. Макар че, откакто се разнесе вестта, хората в този град започнаха да се държат доста странно. Обикновено при такава голяма новина ресторантът се пълни докрай. Всички идват, за да обсъдят случилото се... както когато намери труповете на професора и Лойд, спомняш ли си? Но сега никой не идва да говори за Джей Ди, сякаш всички са се изпокрили в къщите си.

— Предполагам, че са изплашени. Докато не арестуват...

— Разбирам какво искаш да ми кажеш. Дотогава из града ще вилнее на свобода някакъв побъркан убиец и е нормално всички да са изплашени. Все пак става нещо необичайно.

— Не съм сигурна какво имаш предвид.

— Странно, но забелязах, че никой не смее да ме погледне в очите. Сякаш всички се срамуват от нещо. Онзи ден бях в бакалията, за да напазарувам някои продукти за ресторанта и видях Чарлин. Запътних се към нея, за да ѝ кажа здрасти — сигурна съм, че тя много добре ме видя, — и знаеш ли какво направи? Заряза количката с покупките си по средата на пътеката и почти на бегом изхвъркна от магазина. Цялото ѝ

лице бе пламнало. След това говорих с госпожа Скот. Подобно нещо се случило и с нея в железарията, само че този път с Кайл Хефърминт. Не посмял да я погледне в очите и на бърза ръка се изсулил от магазина. Искане ми се да знам какво става... — въздъхна Анджела.

Това, което ставаше, бяха касетите със записите, помисли си Джордан. Очевидно Чарлин и останалите от списъка не бяха сигурни дали някой друг в града не е узнал за подвизите им. О, несъмнено всички са се паникьосали.

— Наистина звучи много странно — рече на глас Джордан.

— Това си помислих и аз — съгласи се Анджела. — А сега затваряй и се обади на Джафи... О, преди това се питах...

— Да?

— Мислех си за вас двамата с Ноа и каква идеална двойка изглеждахте, та се питах дали не си решила да бъдеш с него.

Въпросът свари Джордан неподготвена.

— Аз... не знам.

— Ноа е страхотен мъж, но ти също си страхотна жена, не го забравяй. Джафи казва, че е сигурен, че е виждал снимката ти в едно от онези учени списания.

Това комплимент ли беше? Да не би Джафи да смяташе, че е била на корицата на някое университетско списание?

Джордан се засмя.

— Сигурна ли си, че Джафи не е имал предвид *Глеймър!*

Шегуваше се, но Анджела беше съвсем сериозна.

— Ти наистина приличаш на модел на Ралф Лорън, знаеш ли?

— Благодаря ти, но...

— Просто казвам истината — прекъсна я Анджела. — Само не прави същата грешка като мен, Джордан. Никой мъж не заслужава да го чакаш осемнайсет години. Ако той не вижда какво има под носа си, никога няма да го осъзнае.

И с тези последни думи Анджела затвори. Джордан потърси празен лист в бележника си и отново се обади на „Справки“. Докато чакаше операторът да ѝ продиктува номера на Дейв Тръмбо, се замисли над думите на Анджела.

Стъклената врата зад нея се отвори. Излезе жена с кошница увехнали цветя. Джордан се огледа и видя баща си да излиза от асансьора в дъното на коридора. Ноа беше зад него.

— Имам два адреса на Дейв Тръмбо — каза операторът. — Единият е „Дейв Тръмбо Мотърс“ на 9818 Фронтидж Роуд и Дейв Тръмбо на 1284 Ройъл Стрийт.

— Искам домашния му... Почакайте. Ако обичате, бихте ли повторили втория адрес на Ройъл Стрийт?

Джордан бе толкова смаяна, че изтърва телефона в скута си. Дейв *Най-изгодната-сделка-при-мен* живееше на Ройъл Стрийт 1284.

Чакай само Ноа да чуе това! Джордан грабна телефона, пхна го в чантата си и скочи на крака. Чу се силно изгърмяване на автомобилен ауспух. От близката бетонна колона се разхвърчаха отломки. Тя инстинктивно се извъртя, за да се предпази. Ауспухът отново изгърмя и Джордан усети как нещо силно я блъсна отзад. Изсвириха гуми и някаква кола профуча с бясна скорост покрай нея. Тя зърна за миг шофьора с периферното си зрение, но в този миг краката ѝ се подкосиха.

Всичко стана като в забавен кадър: Ноа бутна баща ѝ и затича към нея, крещейки, докато вадеше пистолета от кобура си.

Очите на Джордан се затвориха и тя се свлече на пода.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Цялата болница бе заключена. До второ нареждане никой нямаше да влиза или излиза. Полицията бе блокирала всички изходи, а спешните случаи временно се препращаха в други медицински центрове. Полицайте претърсваха гаража и всички етажи на болницата, за да са сигурни, че в сградата не се крият други стрелци.

Покушението върху федерален съдия бе голяма новина и отвън болницата бе обсадена от множество телевизионни екипи. Всички се опитваха да се доберат до някой, който би могъл да им каже какво се е случило.

Знаеше се единствено, че състоянието на дъщерята на съдия Бюканън е критично. Един от репортерите — разбира се, в ефир — изказа хипотезата, че ако Джордан не се е намирала толкова близо до спешното отделение, може би вече щеше да е мъртва от загубата на кръв.

Това бе нещо, което едва ли някой от семейство Бюканън би желал да чуе. Те се бяха събрали в хирургията, разговаряха шепнешком и крачеха неспокойно из помещението, докато чакаха да изведат Джордан от операционната.

Двама полицаи пазеха пред вратата и бяха дали съвсем ясно да се разбере, че няма да се отделят от съдия Бюканън, докато не пристигнат охранителите му. Двама от тях вече бяха на път за болницата.

Съдия Бюканън се бе състарил с двайсет години от мига, в който видя дъщеря си да се свлича върху бетонния под. Ноа го бе блъснал към стената, за да не е под прицела на убиеца. Съдията го чу да крещи: „Долу! Залегни долу!“, докато тичаше към Джордан. Никога нямаше да забрави изражението на лицето му, когато коленичи до нея. Сякаш целият му свят се бе сринал.

Майката на Джордан седеше до съпруга си и стискаше ръката му. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Някой трябва да каже на Сидни — промълви тя. — Не искам да го научи от новините. Някой обади ли се на Алек? Дилън? Къде е

отец Том?

— На път е за Холи Оукс — каза ѝ съдията.

— Някой трябва да му се обади. Той ще иска да знае. А и в момента се нуждаем от свещеник.

— Тя няма да умре — гневно извика Закъри, най-малкият им син.

Ноа стоеше настрана от семейството. Не искаше да говори с никого. В момента изобщо не можеше да говори. Стоеше пред прозореца в другия край на залата и се взираше с празен поглед в нощта. Беше му трудно да диша и невъзможно да мисли. Бе обхванат от студен гняв. Кръв... имаше толкова много кръв. Беше усетил как Джордан се отдалечава от него.

Това чакане бе ужасно. Беше прострелван и си спомняше, че боли адски, но онази болка не беше нищо в сравнение с това, което Ноа изпитваше в момента. Ако я загуби... О, господи... той не можеше да я загуби... не можеше да живее без нея...

Ник се бе качил до стаята на Лорен, за да ѝ каже какво се е случило. Съпругата му спеше дълбоко и той реши да не я буди. Изключи телевизора и каза на сестрата да не споменава нищо за стрелбата. Утре щеше да узнае всичко.

Когато Ник се върна на етаж на хирургията, видя, че Ноа е сам. Отиде при него.

И чакането продължи.

Двайсет минути по-късно хирургът, доктор Емът, излезе от операционната. Усмиваше се, докато сваляше хирургическата шапка. Съдия Бюканън се спусна към него.

— Джордан е добре — успокои го лекарят. — Куршумът е минал през гръдния кош, тя е изгубила известно количество кръв, но очаквам, че напълно ще се възстанови.

Съдията сграбчи ръката му, стисна я силно и горещо му благодари.

— Кога можем да я видим? — попита той.

— В момента е в реанимацията и скоро ще излезе от упойката. Ще разреши на един от вас да влезе при нея, но само за минута. Тя трябва да си почива. — Хирургът се запъти към вратата. — Последвайте ме.

Съдията не помръдна.

— Ноа?

— Сър?

— Ако е будна, кажи ѝ, че много я обичаме.

Ник трябваше да го побутне, за да го накара да се раздвижи. Новината, че Джордан ще се оправи, го бе изпълнила с огромно облекчение и слабост. Краката му бяха омекнали толкова, че едва успя да последва лекаря.

— Само една минута — напомни му доктор Емът. — Тя трябва да спи.

Джордан беше единствената пациентка в реанимацията. Една сестра проверяваше системата ѝ и когато видя Ноа, се отдръпна от леглото.

Очите на Джордан бяха затворени.

— Боли ли я? — попита той.

— Не — отвърна сестрата. — Но от време на време губи съзнание.

Ноа стоеше до леглото, щастлив, че може да я гледа, като спи. Протегна ръка, за да докосне нейната и почувства топлина. Лицето ѝ бе възвърнало цвета си.

Наведе се, целуна я по челото и прошепна в ухото ѝ:

— Обичам те, Джордан. Чуваш ли ме? Обичам те и никога няма да ти позволя да си отидеш.

— Ноа... — разнесе се дрезгав шепот. Докато изричаше името му, не отвори очи.

Той не беше сигурен дали го е чула, затова се опита да я успокои:

— Ще се оправиш. Операцията мина добре и сега си в реанимацията. Нуждаеш се от почивка. Спи, сладурче.

Тя се опита да вдигне ръка, а веждите ѝ се смръщиха.

— Заспивай сега — прошепна Ноа и нежно погали косата ѝ.

— Той ме застреля. — Гласът ѝ беше слаб, но изненадващо ясен.

— Да, простреляха те, но ще се оправиш.

Тя се опита да отвори очи, но клепачите ѝ бяха твърде тежки.

— Видях го.

Отново се унесе. Ноа чакаше. Тя го е видяла? Видяла е убиецата? Осъзнаваше ли какво бе казала току-що?

— Видях го — чу се отново шепот.

Гласът ѝ замря. Той се наведе и доближи ухо към устните ѝ. Думите ѝ бяха едва доловими, но ги изричаше бавно и претеглено.

— Той се опита да ме убие... Дейв... Тръмбо. След това отново заспа.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Дали Джордан разбираше какво му бе казала? Или халюцинираше под влияние на упойката и успокоителните, които вкарваха в кръвта ѝ през системата? Ноа трябваше да е сигурен. Остана до леглото ѝ и всеки път, щом се събудеше, я питаше какво е видяла.

Отговорът винаги беше един и същ: Дейв Тръмбо.

Сега очите ѝ бяха отворени и той виждаше, че изпитва силна болка.

— Трябва да я оставите да спи — каза му сестрата. — Тук сте вече петнайсет минути, това е достатъчно дълго.

— Боли я — разтревожено рече той.

— Да — кимна сестрата. — Тъкмо се канех да ѝ дам обезболяващо. Важно е да заглушим болката. Тя ще спи до утре. След това ще я преместим в интензивното отделение.

Сестрата се зае да инжектира ампула морфин в системата. Той я изчака да свърши и сетне попита:

— Дали осъзнава какво казва?

— Съмнявам се — отвърна жената. — Повечето от пациентите говорят несвързани неща. А утре няма да си спомня нищо.

Ноа целуна Джордан и се върна в коридора. Ник го чакаше, облегнал се на стената.

— Не знам какво да правя — рече Ноа. — Не мога да мисля...

— Джордан ще се оправи. Поеми си дъх, Ноа. Всичко ще е наред.

Приятелят му не разбираше.

— Да, знам, че ще се оправи. Не в това е проблемът. Тя ми каза нещо и аз не знам дали да ѝ вярвам или не.

— Какво ти е казала?

— Каза, че е видяла стрелеца. Беше напълно сигурна и постоянно повтаряше едно и също нещо. Гласът ѝ ставаше по-силен и тя изглеждаше съвсем будна. Смятам, че е видяла копелето. Чух

някаква кола да потегля от паркинга, но излязох навън твърде късно, за да я видя.

— Не съм сигурен дали можеш да вярваш на думите ѝ. Тя е била упоена...

Ноа прокара нервно пръсти през косата си.

— Сестрата ми каза, че може да наговори безсмислени неща, но...

— Ще трябва да изчакаш, докато Джордан наистина се събуди. Заради силните болки през следващите двацет и четири часа ще я държат упоена. Ще мине известно време, докато умът ѝ се избистри.

Ноа поклати глава.

— Тя го е видяла и ми каза името му. Дейв Тръмбо. Това е един тип, който продава коли в Бърбън. Един от влиятелните хора в района на Серенити. Не мисля, че си го срещал.

— И защо един търговец на коли ще измине целия път до Бостън само за да убие Джордан?

— Не знам, но се обзалагам десет към едно, че не би дошъл, ако не се е страхувал, че тя може да го свърже с трите убийства в Серенити. И няма да чакам, докато организъмът ѝ се прочисти от успокоителните.

— Не можеш просто така да наредиш да го арестуват. Ами ако всичко това е плод на фантазиите на Джордан? Трябва да разполагаш с нещо много по-солидно, за да го обвиниш.

Ноа кимна:

— Тръмбо е, сигурен съм.

— Има лесен начин да разбереш. Обади се в дома му. Ако вдигне телефона, ще знаеш, че Джордан е бълнувала.

Ник се сдоби с номера от „Справки“. За по-сигурно блокира командата за идентифициране на обаждания се и подаде телефона на Ноа.

— Обади се съпругата на Тръмбо.

Гласът на Ноа бе сладък като сироп.

— Здравейте. Обажда се Боб. Наистина съжалявам, че звъня толкова късно.

— О, никак не е късно — любезно отвърна жената.

— Може ли да говоря с Дейв? Той ми каза да му се обадя, ако имам въпроси за колата, и проклет да съм, ама не мога да разбера как

работи това дистанционно за алармата.

— Съжалявам, Боб, но Дейв не е тук. Той е в Атланта на автомобилно изложение. Искаш ли да ми дадеш номера си и аз ще му предам да ти се обади?

— Наистина съм в доста затруднено положение. Не знам дали чувате, но алармата на колата е включена и ще събуди всички съседни. Да знаете случайно къде е отседнал в Атланта?

— Не, не знам. Колко жалко. Той ми се обади преди пет минути. Само че бързаше и нямахме време да поговорим, затова не го попитах за хотела. Смяташе утре да се върне, но каза, че изникнало нещо и ще се наложи да остане малко по-дълго. Искате ли да ви дам телефона на управителя на сервиза? Сигурна съм, че той ще може да ви помогне.

— Наистина оценявам желанието ви да ми помогнете, но все пак ще се опитам да се справя сам. Надявам се Дейв да си прекара добре в Атланта. Дочуване засега.

Ноа приключи разговора и погледна Ник.

— Този кучи син е тук. Тя каза, че бил на автомобилно изложение в Атланта, но той е тук, Ник.

Двамата закрачиха по коридора към чакалнята.

— Какво знаеш за този Дейв Тръмбо? — попита Ник.

— Той е търговец на коли. Това е всичко, което знам, освен още две неща. В момента не си е у дома и не е казал на жена си в кой хотел е отседнал в Атланта.

— Нуждаем се от нещо повече, за да пуснем заповед за издирване. Може да е на почивка с любовницата си или наистина да е на това автомобилно изложение. Ще помоля агентите ни в Атланта да го проверят. Още утре ще разберат дали е на изложението.

Ноа кимна. Ник го бе успокоил.

— Добре — съгласи се Ноа. — Нека да видим какво можем да открием за този Тръмбо. Обади се на Чадик и му кажи какво се е случило. Виж дали може да разбере къде се намира в момента. Също и дали има някакъв начин... дискретно... да се сдобие с пръстовите отпечатъци на Тръмбо.

— Смяташ, че е в системата?

— Точно това трябва да разберем. Искам да знам всичко за този тип.

Ник кимна.

— Ще въведа името му и ще видя какво ще излезе. Един телефонен разговор — и ще разполагаме с данни за миналото му.

— Баща ти още ли е тук? — попита Ноа.

— Да, защо?

— Искам Джордан да се охранява двайсет и четири часа в денонощието и искам всички да смятат, че все още е в критично състояние. Баща ти трябва да знае, че последното е само официална версия.

— Добре, нещо друго?

— Открий Тръмбо. Ако Джордан знае нещо, което го свързва с убийствата, той отново ще се опита да я убие.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ник се бе настанил в една от чакалните на болницата и я бе превърнал в команден център, откъдето провеждаше необходимите разговори. Първо вдигна Пит Моргенстърн от леглото и го помоли да се обади тук-там, тъй като изтъкнатият психиатър можеше да получи исканата информация много по-бързо от него или Ноа.

Ноа постоянно поддържаше връзка с Чадик в Тексас. Той не знаеше как, но агентът бе успял да проникне в офиса на Тръмбо и да вземе няколко предмета, върху които със сигурност имаше отпечатъци. Сред тях беше чаша за кафе с надпис *Най-добрият татко на света*.

Чадик му докладва за направеното, докато пътуваше към лабораторията.

— Навярно ще отнеме един-два часа, надявам се да са най-много два. Как е Джордан?

— Добре — отвърна Ноа. — Спи.

— Ситуацията тук е доста напечена — въздъхна Чадик. — Стрийт е на път към офиса. Ще търси информация за Тръмбо. Ще видим какво ще открие.

В момента най-малко четирима агенти претърсваха огромната база данни на ФБР, но доктор Моргенстърн беше първият, който съобщи странната новина на Ноа:

— Животът на Дейв Тръмбо е започнал преди петнайсет години. Според архивите, преди това не е съществувал. Нов номер на осигуровката, ново име, всичко е ново.

— Бил е участник в програмата за защита на свидетелите?

— Може би — съгласи се Моргенстърн. — Иска ми се да узная нещо повече. Пръстовите отпечатъци определено ще ни спестят време. Всяка възможност...

Ноа му каза за Чадик.

— Той обеща да се обади веднага щом разбере нещо. Обзалагам се, че отпечатъците му са в системата.

Ноа намери Ник и му обясни какво бе открил Моргенстърн. Партньорът му не бе изненадан. Преди малко бе чул същата информация и от друг източник.

През няколко минути Ноа надничаше в стаята на Джордан, за да се увери, че спи непробудно. Вече се бе запознал с всички уреди за наблюдение и не беше нужно да пита медицинския персонал как реагира тялото ѝ. И пулсът, и кръвното налягане бяха стабилизирани. Ритмичните удари на сърцето ѝ бяха като балсам за душата му.

Той не мигна през цялата нощ и когато около седем сутринта отиде да провери как е Джордан, тъкмо се канеха да я преместят в самостоятелна стая.

— Това е следващият етап след интензивното отделение — обясни му сестрата. — Тя се справя отлично. Веднага щом я настаним, ще можете да поседите в стаята при нея.

Това бяха страхотни новини. Тъкмо излизаше от отделението, когато една сестра го спря.

— Извинете ме... агент Клейборн?

— Да?

— Трябва ли състоянието на пациентката да продължава да бъде обявявано за критично?

— Да — кимна той.

Жената изглеждаше разтревожена.

— Боя се, че рано или късно ще се разчуе и ще стигне до медиите. Винаги става така.

Ноа бе съгласен с нея.

— Просто се опитвам да спечеля малко време. — Отчаяно се нуждаеше от информация за Дейв Тръмбо, преди новините да стигнат до медиите.

Ник беше на абсолютно противоположното мнение. Искаше да разгласи името и лицето на Тръмбо навсякъде.

Ноа го възпря.

— Очевидно е, че преди петнайсет години Тръмбо е сменил самоличността си. Може пак да го направи — изтъкна той. — Освен това не знаем нито как, нито кога може отново да се опита да убие Джордан. Трябва да изчакаме, докато се обади Чадик. И двамата знаем, че този тип се крие от нещо, така че отпечатъците му ще са в архивите.

Ноа крачи известно време в коридора, след това влезе в новата стерилна, боядисана в бяло стая на Джордан. Застана в подножието на леглото и се загледа в нея, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си.

Ник влезе след минута.

— Човече, ти изглеждаш много по-зле от нея — прошепна.

И двамата видяха усмивката ѝ. Беше мимолетна, но истинска.

— Чуваш ли ни, Джордан? — попита Ноа.

Тя отново се усмихна. После пак заспа.

Съдия Бюканън бе застанал на прага.

— Как е тя? — попита.

— Добре е — отвърна му Ноа.

— Ще поседя малко с нея — рече съдията и тихо придърпа един стол до леглото. — Вървете да си починете — заповяда на двамата млади мъже, макар да знаеше, че няма да го послушат. Ник се обърна, за да последва Ноа през вратата, когато баща му го извика: — Николас.

— Сър?

Съдията стана и излезе в коридора, за да не безпокои дъщеря си.

— Жена ти би искала да си поговори с теб.

— Будна ли е? — изненада се Ник и бързо погледна часовника си. — Вече минава седем? А аз си мислех... — Поклати глава. — Не съм забелязал кога са минали последните четири часа. Лорен знае ли за Джордан?

— Да, знае. Когато двамата с майка ти влязохме при нея, гледаше новините.

— Аз изключих телевизора...

— Очевидно някой го е включил. Майка ти е при нея и двете биха искали да разберат последните новини за състоянието на Джордан. След малко ще я сменя. Майка ти иска да е при Джордан.

Ник се запъти нагоре по стълбите, за да отиде при Лорен, а Ноа се върна в чакалнята, за да се обади на Чадик. Проверяваше го на всеки половин час. Навярно вече бе подлудил агента, но не му пукаше. Щеше да престане да го тормози, когато се сдобие с нужната информация.

Доктор Моргенстърн се появи на прага. Ноа вдигна показалец, докато разговаряше с Чадик.

— Имам името му — задъхано съобщи Чадик.

— Кой е?

— Пол Нютън Пруит.

Ноа повтори името на Моргенстърн.

— Чувал ли си за него? — попита Чадик.

— Не. Кажи ми — нареди Ноа.

— Първо, той е мъртъв от петнайсет години. Да, знам, че не е мъртъв — изпревари протеста му Чадик. — Просто ти казвам какво прочетох. Свидетелствал е срещу един мафиотски бос — Чернов. Рей Чернов. Предполагам, че си чувал за Чернов. Свидетелските показания на Пруит го изпратиха зад решетките с няколко доживотни присъди. Пруит трябваше да остане под полицейска закрила и да помогне за още два процеса, а след това щяха да го вкарат в програмата за защита на свидетелите.

— И какво се е случило? — попита Ноа, докато разтриваше тила си, за да освободи напрежението.

— Пруит изчезнал — продължи Чадик. — Това се случило. Агентите, които отговаряли за него, намерили кръв в апартамента му. Много кръв и всичката била негова.

— Но нямало труп. След продължително разследване стигнали до заключението, че е бил убит от някой от съдружниците на Чернов. Освен това заключили, че никога няма да намерят трупа му.

— Той е инсценирал смъртта си и е започнал на чисто.

— И досега се е справял отлично — добави Чадик.

— Делото на Чернов придобило ли е публичност? — попита Ноа.

— Със сигурност.

— С много снимки и прочее?

— Доколкото си спомням, нямаше много — отвърна Чадик. — Опитаха се да го държат далеч от пресата и медиите, но знаеш как става. Защо?

— Джордан ми каза, че професор Макена й се е похвалил, че никога не забравял лица. Обзалагам се, че професорът е видял Пруит и го е разпознал. Това трябва да е! — възкликна Ноа.

— Паричните влогове. Макена го е изнудвал. Отвратително — промърмори Чадик. — Излиза, че половината жители на Серенити са били изнудвани от Джей Ди. Досега не ми беше ясна ролята на професора в цялата тази история, но явно той си е намерил доста солиден страничен доход.

Ноа се отпусна на дивана и облегна лакти на коленете си.

— Да, вече го знаем.

— Казвам ти, че всичко живо под слънцето ще се втурне след този тип. Ще ни обсадят безброй агенти, които ще искат да участват в акцията. А ако хората на Чернов чуят, че Пруит е жив, също ще хукнат да го търсят. Само се надявам вече да не са го очистили.

— Не — каза Ноа, — той все още е тук.

— Сигурен ли си? — Чадик не дочака потвърждение. — Качвам се на следващия самолет за Бостън. И аз искам да участвам. Разговарях с Тръмбо. Искам да кажа, Пруит. По дяволите, дори се ръкувах с него!

— Сериозно ли говориш? Идваш тук?

— Дяволски си прав. Не бързай да го убиваш, става ли?

Беше наистина странно Чадик да предположи, че Ноа ще открие Пруит и че ще иска да го убие. Но истината беше, че Ноа възнамеряваше да направи точно това.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дали си бе свършил работата или не? Щеше ли да умре Джордан Бюканън, или щеше да оживее? Каква ирония на съдбата бе, че и животът на Пруит зависеше от този крехък баланс. Ако тя оцелее, трябваше да довърши работата, но ако умре, можеше да се върне при семейството и бизнеса си.

Тя все още бе в критично състояние. Пруит се обади два пъти през нощта. Втория път успя да се свърже с интензивното отделение и една забързана сестра го информира, че Джордан Бюканън все още не е дошла в съзнание.

Той се регистрира в един западнал мотел близо до летището и зачака. Спа само два часа, а през останалото време не се отдели от телевизора и не пропусна нито една от новинарските емисии на местната телевизионна станция. Ранните сутрешни новини по Канал 7 излъчиха репортаж за впечатляващата кариера на съдия Бюканън. Друг местен канал бе записал интервю с една внушителна жена с изрусена коса и изрисувани вежди, която се кълнеше, че е била свидетелка на стрелбата. Беше много развълнувана и оживено ръкомахаше, докато описваше видяното. Тъкмо излязла от болницата, когато започнала стрелбата. Твърдеше, че ако била закъсняла само с една минута, неминуемо щяла да стане невинна жертва вместо горката дъщеря на федералния съдия. Разказа на интервюиращия, че тъкмо минавала зад една линейка, когато се разнесли изстрелите.

Но описанието ѝ за стрелбата нямаше нищо общо с истината. Жената твърдеше, че видяла двама мъже, които се целели в съдията. Единият се подавал през прозореца на последен модел седан „Шевролет“. Докато колата завивала зад ъгъла, шофьорът и другият мъж открили огън. Технически това бе невъзможно. Ако е имало двама мъже и двамата са стреляли едновременно с оръжията си, то единият от тях щеше да стреля по паркираните коли.

Телевизионният репортер, взел интервюто, не бе забелязал противоречието. Гласът му бе пропит с фалшива симпатия.

— Сигурно е било ужасно. Видяхте ли да пада дъщерята на съдия Бюканън? Спомняте ли си колко изстрела имаше? Видяхте ли убийците? Можете ли да ги идентифицирате?

— Не — отвърна жената. Това бе единственият момент по време на интервюто, когато изглеждаше нервна. Не, не могла да разпознае нито един от мъжете. Лицата им били покрити с маски и носели качулки.

И така нататък. Колкото повече съчувствие изразяваше репортерът, толкова по-големи небивалици говореше жената, опитвайки се да си извоюва няколко мига слава. Изгаряща от желание да се понарави и да я забележат, тя се усмихна широко пред камерата и продължи да разкрасява измислиците си.

Добрата новина за Пруит беше, че всички новини говореха все едно и също: опит за покушение срещу федерален съдия.

Това бе най-естественото предположение и никой не се бе усъмнил. И защо да го прави? Имало е няколко смъртни заплахи срещу съдията. Разбира се, че той е бил мишената, а дъщеря му е просто невинна жертва, оказала се на неподходящо място в неподходящ момент.

Но Пруит все пак трябваше да се отърве от проучванията на професора. Смяташе да си купи машина за унищожаване на хартия. Вече провери в указателя и откри няколко магазина за офис техника, които се намираха на трийсетина километра от болницата. След това смяташе да се върне в мотела и да прекара следобеда в нарязването на листовите на конфети и напъхването им в найлонови торби. След като свърши, ще изхвърли торбите в кофите за смет зад мотела и така ще приключи с проблема.

Онзи глупав дребосък едва не бе разрушил живота му. Пруит не бе изпитал нито секунда угризение заради смъртта му. Копелето го изнудваше и заслужаваше да умре. Тъпакът явно не подозираше докъде е способен да стигне Пруит, за да се защити.

Глупава игра на съдбата, помисли си той. Това беше всичко. Някой си влязъл в шоу-рума му, за да огледа колите, докато чака да оправят неговата в сервиза. Видял Пруит и както обясни по-късно по телефона с преправен глас, го разпознал от процеса срещу Чернов. Типът се похвали, че никога не забравял лица, а лицето на Пруит било особено запомнящо се. По време на процеса се бе наложило да заведат

Пруит в съдебната зала, за да даде показания срещу главата на фамилията Чернов. Тогава той се бе опитал да покрие главата си и да се шмугне по-бързо в сградата, но въпреки опитите на охраната да попречи да го снимат, няколко фотографии успяха да щракнат по един-два кадъра.

Като свидетелстваше против фамилията, издавайки престъпните им тайни, Пруит нарушаваше закона на мълчанието, но му бе обещана амнистия, а свободата си заслужаваше високата цена, която трябваше да плати. Той бе работил като бияч и събирач на дългове за фамилията Чернов и бе съобщил няколко имена на прокурора. Освен това свидетелства под клетва, че шефът му — Рей Чернов, е убил съпругата си — Мари Чернова. Подробностите бяха толкова точни, че съдебните заседатели му повярваха. Това престъпление бе прибавено към безбройните останали и Чернов получи три последователни доживотни присъди.

Повечето от това, което бе казал Пруит, беше истина. Бе особено ясен и подробен относно убийствата, наредени от шефа му, когато „клиентът“ отказвал да сътрудничи. Беше пропуснал само няколко важни факта. Излъга, когато заяви, че никога не е убивал човек. Освен това излъга, когато каза, че е бил свидетел как Рей жестоко е убил съпругата си, пробождайки я няколко пъти с нож. Всъщност Пол Пруит бе този, който бе убил Мари Чернова. Просто бе изникнала възможност и той бе лепнал убийството на Рей.

При произнасянето на присъдата, докато извличаха Чернов от съдебната зала, той крещеше на Пруит, че ще му отмъсти.

Убийството на Мари бе най-трудното нещо, което Пруит някога бе правил и до ден днешен си мислеше за нея. О, колко много я бе обичал!

Преди да се запознае с нея на едно коледно парти, му се носеше славата на женкар. Влюби се в мига, в който я зърна. Връзката им започна още същата нощ и той ѝ се закле във вечна любов. Правеше го при всичките им последвали тайни срещи.

Но сладката Мари страшно се измъчваше от чувство за вина. Тя се срещаше с него и му се отдаваше, а после се обличаше и отиваше в църквата, за да запали свещ и да се покае за греха си. След време дори това вече не ѝ бе достатъчно. Каза на Пруит, че иска да сложи край на връзката им, да признае изневярата на съпруга си и да го помоли за

прошка. Пруит си спомняше как взе ножа и пристъпи към нея. Нямаше намерение да я убива. Искаше само да я посплаши, да я накара да разбере, че животът и на двамата ще бъде застрашен, ако каже истината. Но Мари изпадна в истерия и той не можа да се спре. Плака, докато забиваше ножа в тялото ѝ.

Оправда действията си, повтаряйки си, че не е имал друг изход. Рей може би щеше да прости изневярата на Мари, но със сигурност никога нямаше да прости на Пруит. В крайна сметка не се ли свеждаше всичко до едно: убий или ще те убият?

След като Рей Чернов беше в затвора, Пруит реши, че има шанс. Но не стана точно така. Въпреки че мафиотът бе зад решетките, той имаше много връзки навън, а обещанията на правителството за закрила бяха празни приказки. Дори и да го преместеха на друго място, винаги щеше да бъде под наблюдение. Не, той трябваше да се погрижи сам за себе си. Няколко седмици живя в постоянен страх, докато един ден, прибирайки се у дома, зърна сянка на стълбището. Нямаше никакво съмнение, че мъжът, скрил се на горната площадка, е насочил пистолет срещу него, готов да стреля. Пруит безшумно се измъкна навън и се скри в един бар по-надолу по улицата, докато теренът се изчисти. После се върна в апартамента си и направи това, което трябваше. Що се отнасяше до останалия свят, Пол Пруит бе умрял за него в онзи ден.

През последните петнайсет години бе живял в лъжа. Винаги беше нащрек. След първите десет започна да се отпуска. Премести се колкото се може по-далеч от дома си и се установи в малък град в Тексас. Започна работа като търговец на коли в Бърбън и накрая успя да стане собственик на автокъща. Дори си намери съпруга, която не задава излишни въпроси. Когато му предлагаша да направи по-голяма реклама на бизнеса си, той винаги отказваше. Не искаше никакви фотоапарати и камери около себе си. Беше доволен от живота си. Имаше достатъчно пари, за да се чувства уважаван и влиятелен мъж. Беше си извоювал положение в тази част на света и му харесваше фактът, че се радваха да го видят и да бъдат в компанията му.

Обаждането на някакъв анонимен тип, който го бе разпознал, заплашваше да срине всичко. Първия път се опита да го проследи. Всеки месец, когато слагаше парите в тъмнокафявия плик и го адресираше до различна пощенска кутия, се опитваше да разбере кой е изнудвачът, но при следващото обаждане тайнственият мъж даваше

нов адрес. Пруит дори се скри и зачака в пощенската станция, за да види кой ще прибере пакета, белязан с флуоресцентна жълта химикалка. Прекара две дълги нощи в кола на една улица в Остин с бинокъл в скута, надявайки се да зърне копелето. Когато никой не взе пакета, той се върна в Бърбън. На следващия месец поисканата сума се увеличи и Пруит се паникьоса.

Джей Ди сложи край на това. Пруит никога не го бе срещал, но бе чувал за него. Знаеше, че е бил в затвора, както и че брат му е шериф на Джесъп Каунти. Трябваше да признае, че Джей Ди притежаваше куража да влезе в офиса му, да затвори вратата и да заяви спокойно, че може да реши проблема му.

И какъв е този проблем? — бе попитал тогава Пруит.

Джей Ди бе сложил картите на масата. Обясни, че започнал нов бизнес, оказал се много доходен. Занимавал се с изнудване. Преди Пруит да успее да реагира на признанието, Джей Ди вдигна ръце и го увери, че не е дошъл да го изнудва, нито смята да го прави за в бъдеще.

Искаше да работи за него. Пруит си спомняше разговора почти дума по дума. Джей Ди му каза как прекарвал дните и вечерите си, обикаляйки покрай къщите на своите съседи и подслушвал разговорите им със специалното си оборудване за следене. Ако чуел нещо интересно, например, че някой мъж мами жена си, си го записвал. Понякога дори прониквал в къщите и слагал микрофон или камера. Открил, че видеокасетите със секс сцени са добър източник на пари. Някои от обитателите на Серенити имали доста ексцентрични сексуални навици. Джей Ди му даде няколко примера.

Отне му известно време, за да се върне на темата за проблема, но Пруит нямаше нищо против. Беше завладян от това, което чуваше. Джей Ди най-после засегна темата за изнудвача. Обясни, че бил паркирал на една пресечка от дома на въпросния мъж и чул как разговаря с Пруит по един от мобилните телефони. Не знаел какво е направил Пруит, но предположил, че има любовна връзка или нещо по-сериозно, например да укрива данъци. Джей Ди заяви, че не се интересува от делата му, но може да го отърве от изнудвана. Щял да го прогони от града. И бил готов да го стори безплатно, ако за в бъдеще Пол се обръща към него за разрешаването на проблемите си. Предложи да му бъде нещо като консултант на твърд договор.

Пруит побърза да се съгласи. Изпълнен с облекчение, че Джей Ди не знае истинската му самоличност, той реши още на минутата, че ще го накара да го отърве от изнудвача. А след това щеше да се отърве и от Джей Ди.

Когато Дики му съобщи името на професора, не подозираше, че е подписал смъртната му присъда. Пруит каза, че иска да поговори с Макена, преди да го подплашат. Помоли Джей Ди да го чака в къщата на професора, но новият му консултант не знаеше, че професорът ще умре.

Пруит отлично си спомняше как се бе смял, докато казваше на Джей Ди, че сега той е съучастник в убийство и е длъжен да се отърве от трупа.

Джей Ди Дики беше ужасен, но на Пруит не му пукаше. Каза му само да следва заповедите и всичко ще е наред. Сега най-важната му задача била да се отърве от трупа.

Връщайки се назад, осъзна, че е трябвало да бъде по-конкретен. Както и да разбере колко глупав е Джей Ди. Поклати глава, като си спомни за това. Дики смяташе, че е постъпил много умно, като е пхнал трупа на професора в багажника на колата на Джордан Бюканън, защото била чужденка. Вярваше, че ще успее да я обвини в убийство и че се е погрижил постановката да успее. Или поне така си мислеше.

Но не бе очаквал, че Лойд ще го види. И Джей Ди не очакваше, че Пруит — или Дейв, както той го познаваше — ще направи каквото трябва, за да затвори завинаги устата на Лойд. И със сигурност Джей Ди не си бе и помислял, че Дейв Тръмбо ще го убие.

Пол Пруит скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад. Щеше да бъде много по-просто за всички замесени, ако Джей Ди бе отнесъл трупа в пустинята и го бе заровил, вместо да се прави на голям умник.

Докато заспиваше, Пруит се питаше дали бе убил Джей Ди с удара отзад по главата. Или Дики е бил само зашеметен, за да изгори после жив в пламъците?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато в късния следобед Ноа отиде да провери как е Джордан, тя седеше в леглото, заобиколена от възглавници.

Отново изглеждаше бледа и Ноа го каза на сестрата, след като жената измери температурата на пациентката.

— Е, днес тя стана от леглото и направи няколко крачки — жизнерадостно му съобщи сестрата. — Малко е уморена.

Всеки следващ път, когато я видеше, Джордан изглеждаше с много по-прояснено съзнание. Опита се да се възползва от възможността и да умилюстиви сестрата.

— Може ли да получа чаша вода, *моля!* — попита тя.

Жената поклати глава.

— В никакъв случай. Все още не бива да приемате нищо през устата. Ще ви донеса мокра кърпа и няколко кубчета лед.

И какво щеше да прави с тази мокра кърпа? Ноа изчака сестрата да излезе, заобиколи леглото и докосна нежно ръката ѝ.

— Как се чувстваш?

— Все едно съм била простреляна. — Звучеше раздражено.

— Да, точно това се случи, сладурче.

Дотук със съчувствието. Майка ѝ бе прекарала по-голямата част от сутринта край леглото ѝ и всеки път, щом Джордан отвореше очи, попиваше сълзите, стичащи се по бузите ѝ, и я питаше какво би могла да направи, за да се чувства по-добре. Освен това не спираше да я нарича *бедното ми момиче*. От друга страна пък, Ноа се придържаше към напълно противоположен курс и се държеше така, сякаш да те прострелят не беше кой знае какво. Джордан предпочиташе неговия подход.

— Обзалагам се, че нямаш търпение да се върнеш към обичайния си живот — каза тя.

Прозвуча самосъжалително. Бе затворила очите си за секунда и не видя раздраженото му изражение.

— Не заспивай още — помоли я той.

— Ето това вече е промяна. Всички, които идват, настояват да заспя.

— Спомняш ли си какво ми каза, докато беше в реанимацията?

Тя го изгледа подозрително.

— Много ли съм говорила?

— Не особено — засмя се той. — Но ми каза нещо за стрелбата.

Очите ѝ се разшириха, когато си спомни.

— Да... Дейв Тръмбо се опита да ме убие. — В следващия момент осъзна казаното и продължи: — Защо той стреля по мен? Какво съм му сторила? — Замисли се за миг и подметна саркастично: — Предполагам, че трябваше да си купя кола от него.

Тя затвори очи и се опита да помисли. Знаеше, че трябва да каже на Ноа още нещо, но не можеше да си спомни какво.

— Не си му сторила нищо — увери я той. — Сега вече можеш да спиш. Ще поговорим по-късно.

Придърпа един стол по-близо до леглото и седна. Чувстваше се толкова уморен. Ако можеше да си почине за минута...

— Разбра ли за какво е всичко това? Аз — да. — Гласът ѝ прекъсна краткия му унес.

Той я погледна с усмивка.

— Какво си разбрала?

— Датата — 1284. И короната.

— За какво говориш?

— Проучванията на Макена, спомняш ли си?

— Да, спомням си.

— Тази дата не е дата.

Осъзнаваше ли Джордан, че приказките ѝ приличаха на бълнуване?

— Добре — нерешително се съгласи той.

— Това е адресът на Тръмбо. Ройъл Стрийт 1284. Там живее. Защо не отидеш и не го доведеш, за да си побъбря с него?

Ноа се усмихна. Старата Джордан отново беше на линия.

— Не мога да повярвам, че не съм го разбрала по-рано. В своя защита мога само да кажа, че все пак четях исторически документи. Но знаеш ли какво?

— Каж ми.

— Тръмбо е видял. Това е единственият начин да узнае.

— Какво е видял?

— Когато се срещнахме за пръв път, аз бях в ресторанта на Джафи и по масата бяха пръснати много листове. Той ги нарече домашно. Трябва да я е видял.

Устата ѝ бе пресъхнала, а гърлото ѝ дращеше. Преглътна и продължи:

— Тръмбо е видял цифрата 1284 и короната. Това е бил адресът му в документите на Макена, но ние все още не знаехме. Кутиите, които изпратих по пощата... те са в апартамента ми. Може тези документи да съдържат уличаваща информация. Трябва да изпратиш някого да ги прибере. Сега са доказателство.

Ноа тутакси се обади на Ник.

— Нашите хора са на път към апартамента ти — увери я той.

— Но нямат ключ.

— Не им е нужен. Могат да влязат. Сега вече можеш да си почиваш.

— Значи още не сте го заловили?

— Още не, но ще го направим.

Клепачите ѝ се затвориха, а той я изчака да заспи, преди да последва примера ѝ. Час по-късно Ник го събуди:

— Очакват ни.

Ноа мигом се разсъни и ръката му машинално се стрелна към кобура.

— Какво, по...

— Събуди се. Очакват ни — повтори Ник.

— Говори по-тихо. Ще събудиш Джордан.

Партньорът му се засмя.

— Тя е будна. Ти спеше. Вече от няколко минути си говорим с нея.

Чак като се изправи, Ноа осъзна, че съдия Бюканън и най-малкият брат на Джордан — Закъри, също са в стаята. Ник даде знак на приятеля си да го последва в коридора. Ноа едва се сдържа да не нареди на федералния съдия да не изморява дъщеря си с дълги разговори.

Ник се запъти към асансьора.

— Имам лоши новини. Пруит е проникнал в апартамента на Джордан. Взел е копията.

— По дяволите! — Ноа прокле собствената си глупост. — Защо не изпратих някого по-рано!

— Джордан беше простреляна. Тя бе от първостепенно значение за теб... и за мен.

Ноа изпусна дълбока въздишка. Не биваше да се отпуска. Сега повече от всякога трябваше да е нащрек. Заради Джордан.

— Имам нужда от кафе.

— Пит ни чака в кафенето. Храната не струва, но трябва да хапнеш нещо. Аз вече го направих и беше ужасна.

— Страхотна реклама. Нямам търпение да я опитам!

Асансьорът се забави и те тръгнаха по стълбите. Доктор Моргенстърн седеше сам на маса в ъгъла. Ноа грабна една сода и се присъедини към него.

Пред психиатъра имаше чиния с недокосната салата. Видя, че Ноа я гледа.

— Напомня ми дните в медицинския колеж — рече Пит, намръщи се с отвращение и побутна чинията настрана.

— Да се захващаме за работа. Има няколко агенти, готови да се включат в случая. Няма търпение да се доберат до Пруит и го искат жив.

— Чакай малко — обади се Ник. — Дали смятат да го помилват, ако се съгласи да даде допълнителни показания по делото *Чернов*!

— Ако трябва да съм честен, не знам. Бяха доста уклончиви.

— Пруит е убил трима души в Серенити и се опита да убие Джордан. Няма начин това да му се размине — заяви Ник.

— Тези неща не ги решаваме ние...

— Не, ние ги решаваме. — Ноа беше непреклонен.

— Дяволски си прав — подкрепи го Ник.

— Доктор Моргенстърн предпочете да не им напомня кой е висшестоящият.

— Струва ми се, че и аз съм съгласен с вас — рече.

— Къде са тези агенти? — попита Ник.

— В града, чакат заповед.

— Заповед за какво?

Шефът му въздъхна.

— Да обявят официално издирване на Пруит.

— Но това е лудост — възрази Ноа. — Той ще се покрие.

— И какво предлагаш? — попита Пит.

— Действията им са погрешни — рече Ноа.

— Слушам те.

— Пруит смята, че засега е в безопасност. Но той не знае какво съдържат документите, нито дали ние разполагаме с някаква информация за него.

— Но как можеш да си сигурен какво си мисли той?

— Защото е тук. Всички го търсят и той още не се е появил. Много е предпазлив. Джордан ми каза, че сигурно е видял написаните върху листа цифри. Навярно подозира, че в документите се съдържа друга уличаваща го информация.

— Сигурен е, че може да се справи със ситуацията — добави Ник.

— Да, и донякъде е успял — кимна Ноа. — Проникнал е в апартамента на Джордан и е взел копията.

— И сега какво следва? — попита Пит.

— Джордан — отвърна Ноа. — Пруит ще изчака, за да види дали тя ще се възстанови или не.

Моргенстърн забарабани с пръсти по масата.

— Ако извадим на светло името му, ще изчезне.

— Точно така — потвърди Ноа, а Ник кимна.

— Не можем да позволим това да се случи. Имаш ли план? — погледна го Пит.

Ноа бе доволен, че го попита.

— Да, сър, имам. Ще заложим капан на този плъх.

— Къде? — намеси се Ник.

— Смятам да примамя отново Пруит в апартамента на Джордан — заговори Ноа, — но трябва да побързаме.

— Ник се усмихна, но Моргенстърн се намръщи.

— И как смяташ да го постигнеш?

— Само с едно телефонно обаждане — отвърна Ноа. — Това е всичко, което е нужно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Анджела, обажда се Ноа Клейборн.

— О, боже! Ноа! — От другия край на линията, Анджела бе искрено изненадана да го чуе. Чу се трясък и Ноа се почуди дали сервитьорката не бе изпуснала някоя от чиниите на Джафи. — Бедничкият. Как се справяш? Всички тук сме много разстроени от случилото се с Джордан. Целият град говори само за това. Как е тя? Чухме, че състоянието ѝ е все още критично.

— Да — рече той. — Опитвам се да не губя... надежда. Но е много тежко.

— О, знам какво ти е. Всички се молим за нея. И за теб.

— Тя още не е дошла в съзнание.

Ноа погледна в бележника си и зачеркна първата точка от списъка с информация, която смяташе да ѝ съобщи.

— Не е ли? Съжалявам. Наистина бих искала да ѝ помогна с нещо.

— Причината, поради която се обаждам...

— Да? — нетърпеливо го прекъсна Анджела.

— Дадох ми нещата ѝ... нали се сещаш. Отворих чантата ѝ, за да извадя телефона ѝ и да го изключа, и видях бележка, която е написала, да не забрави да се обади на Джафи в ресторанта. Не знам... чудех се дали му се е обадила. Ако е така, Джафи сигурно е последният човек... — Гласът му замря.

Ноа задраска и втората точка. Дали не преиграваше? Но явно Анджела се върза.

— Не, Джордан не успя да говори с него. Говори с мен. — Анджела ахна. — Навярно аз съм последният човек, с когото е разговаряла. Стори ми се щастлива и весела. Каза ми, че ще се обади на Джафи, но той не се е чувал с нея.

— Да — рече Ноа. — Сигурно тогава е станало. Убиецът се е опитвал да застреля баща ѝ, а Джордан просто се е изпречила на пътя му. Обвинявам себе си — вметна тъжно той.

— Но защо, за бога, обвиняваш себе си? — изненада се Анджела.

— Джордан ме чакаше, но аз видях едни познати и се заприказвахме. Смятахме да отидем в апартамента ѝ. Тя беше много развълнувана и искаше да ми покаже... — Гласът му отново пресекна.

— Да ти покаже какво? — подкани го Анджела.

— Нали си спомняш всички онези документи, на които бе направила копия?

— Да. Тя ми каза, че са исторически проучвания.

— Точно така. Но като проверявала някаква информация на компютъра си, видяла нещо, което много искаше да ми покаже, нещо, което нямало нищо общо с историята, но така и не успя да ми каже какво е то.

Зачерта следващата поред позиция в списъка и продължи:

— Помислих, че може да е казала на Джафи, но след като не е говорила с него, ще трябва да отделя малко от времето си и да отида сам да проверя. Но в момента не е възможно. Постоянно съм в болницата. Не бях до нея, когато са я простреляли, но ще бъда до леглото ѝ, когато се събуди, без значение кога ще стане. Щом се оправи, ще прегледаме заедно информацията в компютъра ѝ. Каквото и да е открила, ще трябва да почака.

Когато разговорът приключи, Ноа затвори телефона и се обърна към Ник:

— Слухът тръгна.

— Колко време ще е нужно, за да стигне до Пруит?

— Час, може би най-много два.

Капанът бе заложен. Двама агенти наблюдаваха входа на сградата, в която се намираше апартаментът на Джордан, а други двама — задния изход. И четиримата се бяха прикрили добре. Пруит спокойно можеше да мине покрай някого от тях, без да го забележи.

Ноа и Ник бяха паркирали в края на пресечката, а други двама агенти наблюдаваха от колата си в другия край на улицата. Трети автомобил с още двама федерални агенти се намираше на паркинга между сградите. Щом Пруит поемеше надолу по улицата, щеше да бъде обграден от всички страни.

Ако поемеше надолу по улицата.

Чакаха вече над два часа. Ник се бе опитал да убеди Ноа да чакат в апартамента на Джордан.

— Можем да го хванем на компютъра. Бихме могли да организираме всичко и да го сгацим на място. Не би ли искал да останеш няколко минути насаме с него? Аз определено искам.

Ноа отхвърли плана му:

— Идеята не е добра.

— О кей. Можем да му скочим още докато отваря вратата на апартамента.

— Няма да стане. И тази идея не е добра.

Ник въздъхна.

— Защо? Казвам ти, че бихме могли да му скочим...

Ноа избухна в смях.

— Какво ти става с това скачане и сгациване?

— Елементът на изненада — обясни партньорът му с безизразна физиономия.

— Добре. Колкото и да разбирам желанието ти да *скочиш* и *сгациш* Пруит, няма да ти позволя да го чакаш там.

Ник извади ябълка от джоба си. Избърса я с ръкав и отхапа.

— Разказах ли ти за пожара в къщата на Макена? — попита Ноа.

Ник отхапа още една хапка, преди да отговори с пълна уста:

— Каза, че изгоряла до основи.

— Не само е изгоряла, Ник. Огънят е бил опустошителен. Би трябвало да го видиш. Сякаш е избухнала атомна бомба. Мястото е било изпепелено за минути. Макар че димя доста дълго след това.

— Съжالياвам, че съм го пропуснал.

— Пруит е запалил пожара. Изглежда, борави добре с химикали.

— Ти евакуира съседите на Джордан, нали?

— Да — кимна Ноа.

Следващите няколко минути изминаха в тишина, нарушавана единствено от Ник, докато отхапваше от ябълката.

— Жалко, че не можем да му скочим — заключи след известно време той.

— Някой идва — чува в слушалките си и двамата развълнувания шепот на един от агентите.

— Виждам го. Той е — обади се друг.

— Сигурен ли си? — попита първият.

— Облечен е в черен анцуг с вдигната качулка... през август. Той е. Определено върви бавно.

Фигурата се появи иззад ъгъла и попадна в полезрението на Ноа. Той се наведе над волана, за да я разгледа по-добре.

— Носи ли нещо? Да, носи. Какво е това? — попита Ник и погледна към Ноа. — Да не би да смята да запали нов пожар?

Мъжът зави и пое по стъпалата на сградата на Джордан.

— Не можем да му позволим да влезе вътре. Трябва да го заловим на улицата — обади се агентът, който беше най-близо до мъжа. — Тръгваме! — извика той.

— Почакай! — нареди Ноа, но беше твърде късно. Трима агенти изскочиха с извадени пистолети. Двама насочиха дулата на оръжията си към лицето на мъжа, а третият грабна кутията, която бе изтървал.

Ноа и Ник хукнаха към тях.

— Това не е той! — изкрещя гневно Ноа.

— Какво правите? Не съм направил нищо лошо — запелтечи човекът. Беше около дващестина годишен, небръснат, а косата му явно от месец не бе виждала шампоан. — Внимавайте с тази кутия. Чупливо е. Не бива да я разклащам. — Хлапакът беше толкова изплашен, че едва изговаряше думите.

— Какво има в кутията? — излая насреща му един от агентите.

— Не знам. Един тип ми даде сто долара, за да я занеса на приятелката му. Трябваше да я оставя пред вратата. Вижте, честно, не съм направил нищо лошо.

Ноа се обърна и хукна към колата. Ник го следваше по петите, крещейки на агентите:

— Извикайте отряда за обезвреждане на бомби. — Посочи към един от мъжете. — Разбра ли?

— Да, сър.

Ник скочи в колата тъкмо когато партньорът му запали двигателя.

— Обади се в болницата да проверят Джордан! — изкрещя Ноа. — За да сме сигурни.

Взе завоя на две колела, натисна педала докрай и включи сирената.

— Мислиш ли, че Пруит ще ни нападне? — попита Ник, докато се носеха с бясна скорост по бостънските улици.

— Няма начин да знам. Пруит може да е подмамил онова хлапе да му свърши мръсната работа, докато той е на път за Тексас, но може и да измъкне нещо друго от ръкава си. Какъвто и да е планът му, ние трябва да сме сигурни, че Джордан няма да е част от него.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Трябваше да уцели най-точния момент. Всеки миг пратеникът, когото Пруит бе наел, щеше да остави кутията, увита като подарък, пред вратата на апартамента на Джордан. Течен огън, така наричаше специалитета си. Беше свършил страхотна работа в къщата на Макена. И отново щеше да я свърши. В кутията имаше достатъчно химикали, за да взривят горния етаж на сградата, изпращайки го направо в стратосферата, а останалото да изпепелят до основи. Може би малко се бе попростарал, но така нямаше да се тревожи, че ще остане нещо от компютъра.

Беше нагласил часовника и разполагаше точно с един час до експлозията. Преди това трябваше да се добере до Джордан. След като апартаментът ѝ хвъркнеше във въздуха, полицията и онези от ФБР щяха да плъзнат из болницата като мравки на пикник. Вече щяха да са разбрали, че Джордан е била мишената при стрелбата. Но ако Пруит успееше да се добере до нея преди това, никой нямаше да разбере защо.

И за всичко трябваше да благодари на клюките, които толкова бързо се разнасяха из малкия град. Пруит тъкмо се бе върнал в хотела с машината за унищожаване на хартия, когато се обади жена му — Сузан. Тя тъкмо го била чула от Лили, съпругата на Джафи, който пък бил научил от Анджела, че животът на Джордан Бюканън виси на косъм. Колко тъжно, че такава трагедия бе сполетяла една толкова млада и мила жена. В какво се превръщаше този свят? Трима души бяха убити в Серенити, а сега тази хубава млада жена, която и бездруго бе преживяла достатъчно, да се прибере у дома си в Бостън и да я застреля някакъв маниак, решил да си отмъсти на баща ѝ! А онзи привлекателен агент от ФБР, Ноа Клейборн, който беше с нея в Серенити, се оказа, че бил нещо повече от приятел. Обадил се на Анджела и едва говорел, толкова бил съсипан. Анджела му казала, че тя последна е разговаряла с Джордан, преди да я прострелят. Милият Ноа бил напълно отчаян. Изглежда, бедничката Джордан нямало да

оживее, но той все още се надявал. Опитвал се да мисли позитивно и дори подготвял завръщането от болницата в дома ѝ. Последното, което Джордан му каза, било за някакви исторически документи, за които била отишла в Серенити. Била толкова развълнувана и нямала търпение да му покаже някаква информация, която се съдържала в компютъра ѝ — нещо, на което се натъкнала в документите, които ѝ бил дал професор Макена. Тя била нещо като компютърен гений, поне така твърдели всички. Но сега Ноа никога нямало да узнае какво е искала да му каже Джордан. Всичко било толкова тъжно...

Сузан продължи да нарежда, но Пруит вече не я слушаше. Каква друга информация бе открила Джордан в бележките на професор Макена? Какво имаше в компютъра ѝ? Може би вече бе успяла да разбере всичко.

Влезе в болницата, без никой да го забележи. Вървеше с наведена глава, в случай че охранителните камери са насочени към него. Не се притесняваше, че могат да го разпознаят. Полицията търсеше гангстерите, които бяха свързани с делото за изнудване, което водеше съдията Бюканън, нали? А дори и Джордан да можеше да идентифицира Дейв Тръмбо, тя нямаше да го види достатъчно отблизо, поне не и докато вече не станеше прекалено късно.

Охраната не му обърна голямо внимание. Нямаха причина за това. По-рано се бе отбил в един супермаркет, откъдето човек можеше да си купи всичко: от паста за зъби до автомобилни части и всякакви униформи. Избра си хирургическа престилка и панталони. Болницата представляваше огромен медицински комплекс и наоколо сновяха толкова много лекари и сестри, че никой не обърна внимание на Пруит.

Асансьорът дойде почти веднага, след като го повика и той пътува съвсем сам до петия етаж, мислено репетирайки какво ще каже, ако го спре някоя сестра. Щом излезе от кабината, огледа номерата, изписани до вратата, търсейки този, който му съобщи, когато преди това се обади на информацията. Една стрелка сочеше, че стаята на Джордан Бюканън се намира точно зад завоя вдясно. Той зави и спря. Униформен полицаи бе застанал пред вратата на стаята ѝ. Пруит смени посоката. Трябваше да промени и плана.

Не беше предвидил, че ще има охрана. Пропуск. Разбира се, че баща ѝ щеше да поиска да се затегне охраната.

Отново в асансьора, той разгледа списъка на отделенията, закачен на стената. Натисна бутона за втория етаж и се насочи надолу към рентгенологията. Никой не се виждаше, когато излезе в празния коридор. С две обаждания по мобилния телефон узна името на хирурга ѝ и лекуващия ѝ лекар. След това се обади на петия етаж и каза на сестрата, че доктор Емът е наредил да се направят допълнителни рентгенови снимки на Джордан Бюканън.

По гласа на сестрата предположи, че е млада и неопитна. Не му зададе никакви въпроси. Просто затвори, след това се обади в рентгенологията и им предаде устните нареждания на лекаря.

Пруит чу санитаря да приема обаждането. За щастие вечерта бе спокойна и рентгеновото отделение беше празно. Въпреки това се наложи да почака още десетина минути, преди един рус санитар да излезе бавно с количка през вратата и да се запъти към асансьора, за да вземе Джордан. Пъхнал айпод в джоба на ризата и малки слушалки в ушите си, той тананикаше някаква мелодия.

Пруит бе избрал добре мястото, където да се скрие. Стаите бяха тъмни, както и коридорите, а на регистратурата нямаше никой. Нямаше защо да се безпокои, че някой ще се появи.

След като огледа етажа, той си избра една кабинка, разположена точно до люлеещите се врати към рентгена.

Дали охранителят ще придружи Джордан до рентгена? Най-вероятно щеше да го стори. Пруит трябваше да се справи първо с него. Ще изскочи отзад и ще го удари по главата. Докато падаше, щеше да вземе оръжието му. Освен ако и санитарят с айпода не се мотае наоколо. Пруит се надяваше, че ще остави количката с изпадналата в безсъзнание Джордан, а след това ще отиде да повика лаборанта. Ако нещата не се развиеха така, трябваше да отстрани и него. Нямаше да е трудно, а и щеше да се погрижи да не издаде нито звук. Още владееше някогашните техники, с които успяваше да накара клиентите да замълчат. Странно как подобни неща не се забравят.

Зад люлеещите се врати имаше няколко кабинки, където пациентите обличаха болнични дрехи, преди да им направят съответните рентгенови снимки. Вратите им се заключваха с резе. Във всяка кабинка имаше рафтове с чисти дрехи, както и метална пръчка с пластмасови закачалки.

Смяташе да разбие някой шкаф с апаратура и да открие нещо, което би могло да му послужи, за да удари охранителя, но металната пръчка за дрехи щеше да свърши отлична работа. Отне му няколко минути, за да я отвинти с монета от десет цента. Тя беше дълга около двайсет и пет или трийсет сантиметра — идеална за целта, а и пасваше чудесно в дланта му.

Пруит дръпна вратата на кабината, като я остави леко открената, за да може да види, когато докарат Джордан. Имаше и ориентир. Беше забелязал, че когато отвън се натисне бутонът за люлеещите се врати, лампите от другата страна светват.

„Спокойно — повтори си той. — Моментът трябва да е идеално избран“.

Ето ги и тях. Първо видя Джордан, след това санитаря, който буташе инвалидния стол. Охранителят вървеше най-отзад. Това си беше чист късмет. Пазачът беше последен, но щеше да падне пръв.

Стиснал пръчката, Пруит бавно бутна вратата и пристъпи отвън. Пазачът не го чу. Пруит го удари силно в основата на тила и измъкна пистолета му, докато мъжът се свличаше на пода.

Санитарят навярно бе чул шума въпреки музиката и се завъртя с почуда в очите.

— Хей... какво...?

В следващия миг се олюля. Металната пръчка го халоса отстрани по лицето, малко над ухото. Всичко стана толкова бързо, че той дори не успя да се наведе. Младежът се строполи върху Джордан и я събори от инвалидния стол на пода.

Пруит изрита стола и стисна пистолета. Очите му бяха студени и безмилостни. Джордан се запита дали това ще е последното, което ще види, преди да умре. Изкрещя и се сви одве, опитвайки да се защити.

Внезапно Ноа влетя през вратите. Пруит едва успя да извърне глава, преди куршумът, изстрелян от пистолета на агента, да пониже рамото му. Той се извъртя и се протегна към Джордан, но Ноа го застреля в гърдите и Пруит падна на пода. Върху лицето му се четеше изумление. Опита се да вдигне пистолета, но Ноа отново го простреля. Експлозията отекна оглушително в празния коридор.

Ехото обгърна Джордан.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джордан се бе свила удобно на дивана в просторния слънчев салон с високи прозорци и се преструваше на заспала, за да престане майка ѝ да се суети около нея. Вече я бе завила с топло плетено одеяло, но още не се бе отказала от намерението да извади някое още по-дебело.

Прозорците бяха отворени и хладният бриз освежаваше приятно въздуха. Младата жена чуваше шума на океана, чиито вълни се разбиваха в брега. Домът на родителите ѝ в Нейтънс Бей бе заобиколен от трите страни с вода. През зимата стъклата на прозорците се покриваха с лед. През лятото морският бриз носеше прохлада в горещините.

Къщата бе много приятно място, но Джордан вече бе готова да се прибере в апартамента си. Имаше чувството, че е извор на постоянни тревоги за майка си, освен това ѝ липсваше леглото. Липсваше ѝ отоманката под прозореца.

Но най-много от всичко ѝ липсваше Ноа. Липсваше ѝ от онази кошмарна нощ в болницата, когато я бе взел на ръце, за да я отнесе в стаята ѝ.

Двамата с Ник изпълняваха поредната мисия. Лорен ѝ каза, че Ник се обажда всяка вечер, за да провери как е. Нямахме го вече четири дни, но снаха ѝ, ѝ бе казала, че го очаква утре. Джордан не я попита за Ноа. Всичко бе свършило и той се бе върнал към живота си. Случилото се в Серенити...

Тя въздъхна. Ако не стане и не се заеме с нещо, ще започне да плаче. А само това липсваше да чуе майка ѝ. Тутакси щеше да я настани в леглото с една медицинска сестра, която да бди денонощно край него.

Ребрата все още я боляха и тя трепна, докато се изправяше. Икономката Лия вадеше чинии от бюфета в кухнята.

— Аз ще го направя — предложи Джордан.

— Не, не, ти си почивай.

— Лия, знам, че ми мислиш доброто, но ми омръзна всички да ми нареждат да си почивам.

— Изгубила си много кръв. Госпожа Бюканън каза, че не бива да се преуморяваш.

Джордан забеляза броя на чиниите и последва Лия в трапезарията. Продълговата маса с шест стола от всяка страна и по един в двата края заемаше по-голямата част от помещението.

— Да видим. Лорен и Ник ще седнат тук — започна да брои Лия. — С малката Сам. Ще донеса високото столче, след като го излъскам и измия. И Майкъл ще си бъде у дома. Както и Закъри, разбира се. Алек и Регън ще дойдат следващия уикенд.

— Значи ще бъдем само семейството? — попита Джордан.

— Тъй като Закъри винаги води по някой самотен приятел от колежа, свикнах да слагам допълнителни прибори.

Джордан отново попита дали може да ѝ помогне с нещо, но след като Лия твърдо я отпрати, мърморейки, че няма нужда от ничия помощ, тя се качи по стълбите и се запъти към някогашната си стая. Напоследък родителите ѝ обитаваха стаята за гости.

Беше говорила по телефона с Кейт и Дилън. Те се бяха върнали в Южна Каролина и Кейт искаше Джордан да замине при тях, за да се възстанови от преживяното. Още не бе решила дали да приеме поканата. Чувстваше се неспокойна и в същото време потисната.

Остатъка от следобеда прекара в четене, усамотена в старата си стая. За щастие полицаите бяха открили копията непокътнати в колата, наета от Пруит. Сега, след като разполагаше с достъп до изследователски източници, имаше възможност да провери доколко тези истории бяха верни.

Слънцето вече бе залязло, когато Майкъл се качи да я извика. Дори предложи да я отнесе на ръце надолу по стълбите.

— Възстановителният ми период приключи — заяви тя по време на вечерята. — Не желая повече да ме глезите.

— Това е чудесно, скъпа — напевно рече майка ѝ. — Имаш ли достатъчно ядене в чинията си?

Джордан се засмя.

— Да, благодаря ти.

— Ник е в салона. Защо не отидеш да го поздравяш?

Тя се запъти натам, но се закова на място, когато чу смях. Познаваше този смях. Ноа беше с брат й.

Направи крачка назад, замисли се, сетне направи още една. Внезапно забеляза, че от трапезарията не се чуват гласове. Нищо чудно. Когато се обърна, видя всички членове на семейството си, наведени напред, вперили напрегнати погледи в нея. Сега вече нямаше начин да се измъкне, трябваше да отиде в салона и да ги поздрави. Джордан пое дълбоко дъх.

Ник се бе излегнал върху дивана. Ноа се бе настанил в едно кресло. И двамата пиеха бира.

— Здравсти, Ник. Здравсти, Ноа.

Мъжете се засмяха.

— Е, здравей и на теб — рече Ник.

— Здравсти, Джордан, вече не си в Серенити — вметна Ноа. — Как си?

— Добре. Много съм добре. Ще се видим по-късно. — Тя се извърна, за да си върви.

— Джордан? — извика я Ноа.

Младата жена се обърна. Ноа остави бирата си на масичката.

— Да?

Той се изправи и пристъпи към нея.

— Спомняш ли си нашата сделка?

— Да, разбира се.

— Каква сделка? — поинтересува се брат й.

— Няма значение. Какво за сделката? — обърна се тя към Ноа.

— Каква сделка? — попита отново Ник.

— Когато си тръгнахме от Серенити, двамата с Джордан се разбрахме всеки да поеме по своя път — обясни Ноа.

— Нужно ли беше да му казваш? — раздразнено промърмори тя.

— Ами той попита.

— А сега моля да ме извините. — Джордан понечи да си тръгне.

— Джордан? — обади се пак Ноа.

Тя отново спря.

— Да?

Той продължи да приближава бавно към нея.

— Както казах... за сделката, която сключихме... — Спря се пред нея. — Няма да стане.

Тя отвори уста, за да възрази, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — едва успя да попита.

— Сделката отпада, това искам да кажа. Няма да поемем по различни пътища.

— Май трябва да ви оставя насаме. — Ник се надигна от дивана.

— Не е нужно — възпря го сестра му.

— Напротив, нужно е — опроверга я Ноа.

— Защо?

— Защото искам да остана насаме с теб, за да ти кажа колко много те обичам.

Джордан имаше чувството, че земята под краката ѝ се е разлюляла.

— Ти какво... Не, почакай. Ти обичаш всички жени, нали?

Ник излезе и затвори плътно вратата зад гърба си.

Ноа я притегли в обятията си и зашепна в ухото ѝ всички думи, които се бяха насъбрали в сърцето му. Повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— И ти ме обичаш, нали, сладурче?

Всичките ѝ прегради се сринаха.

— Да, обичам те.

— Омъжи се за мен.

— И ако го направя?

— Ще ме направиш най-щастливия мъж на света.

— Ноа, ако се оженим, няма да можеш да излизаш с други жени.

— Както винаги, вярна на себе си — безкомпромисна и пряма.

Не искам други жени. Само теб. Единствено теб.

— Може и да направя някои компромиси, но няма да се откажа от компютрите — предупреди го Джордан.

— И защо смяташ, че искам да го направиш?

— Ами моята *зона на комфорт*! Забрави ли малката си реч?

— Не, помня я. Но тя те изкара от апартамента ти, нали?

— И ме вкара в леглото ти — додаде младата жена. — Знаеш ли какво реших? Ще напиша програма, която и четиригодишно дете ще може да разбере. След това ще измисля начин как всички училища и малки градове да се снабдят с компютри, дори и там, където не могат да си го позволят. Когато едно дете свикне с тях от ранна възраст, те ще

се превърнат в нещо съвсем естествено. Технологията е факт и аз искам да я използвам, за да градим бъдещето си с нея.

Той кимна.

— Това е добро начало. Една проста програма. Сигурен съм, че Джафи много ще се зарадва да го чуе.

— Като спомена Джафи, вчера говорих с Анджела. Тя ми каза, че откакто разбрали за Тръмбо, ресторантът бил винаги пълен. Целият град бил шашнат от новините.

— Напоследък им се струпаха доста неща. Чадик ми съобщи, че тази бомба засенчила дори списъка на Джей Ди. Двамата със Стрийт вече са приключили с разследването.

Джордан сподели още няколко свои идеи с Ноа, а след това той й заговори за работата си. Професията му била доста стресираща и напрегната, но пък и удовлетворяваща, когато се увенчавала с успех. Провалите винаги го потискали. Искал и имал нужда да се връща у дома при нея.

Седна на дивана и я придърпа в скута си.

— Трябва ли да падна на колене?

Тя се усмихна.

— Не е лесно човек да те обича.

— Омъжи се за мен.

— Ти си арогантен и егоистичен... — Джордан замълча за миг.
— ...и сладък, мил, забавен и очарователен...

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да, ще се омъжа за теб.

Ноа я целуна страстно, а когато осъзна как не му се иска да спре, се отдръпна.

— Предполагам, че ще искаш пръстен — промърмори.

— Аха.

— А какво ще кажеш за меден месец?

Тя се сгуши в прегръдките му.

— Имаш предвид преди или след сватбата?

— След.

— Шотландия. Искам пътуване до Шотландия за медения месец. Можем да отседнем в Гленигълс, а след това да отидем с кола до планинската централна част.

— В търсене на съкровището?

— Не е нужно да го търсим. Знам къде е.

— Така ли? Да не би да си разгадала цялата тази история с враждата?

— Да — похвали се Джордан.

— Разкажи ми — подкани я Ноа.

— Всичко започнало с една лъжа... — поде тя.

Издание:

Джули Гаруд. Танц в сенките

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Недялка Георгиева

Оформление на корицата: Борис Стоилов

ИК „Хермес“, 2008

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.